

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE
Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št.3

26.marec 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštšina plačana pri pošti Celje

Vesele
velikonočne
praznike

Razvoz kurilnega olja OMV ISTRABENZ

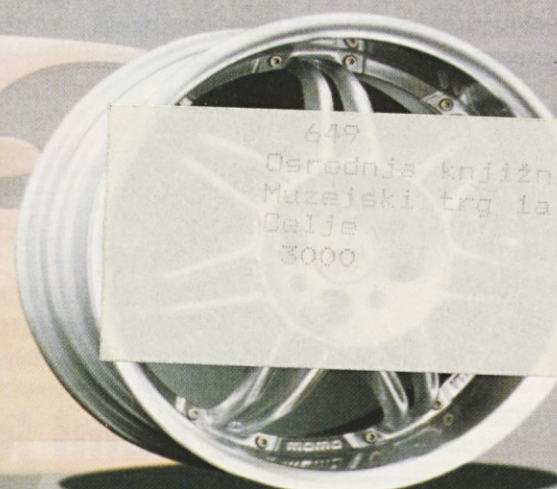
Bencinski servis Šentjur, Tel.: 03/574-38-01, 574-38-02

**PROTECT
SERVIS**

Gaberšek Milan s.p.
C.Leona Dobrotinška 27, ŠENTJUR
Rogaška cesta 36, ŠMARJE/JELŠAH
Tel: 746 11 00 Fax: 746 11 40

Del.čas: 7h - 18h, Sobota 7h - 12h

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

UGODNA POMLADANSKA PONUDBA AVTOPLAŠČEV IN PLATIŠČ

NOVO

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

- * sedežne garniture * jogiji *
- * postelje * kavči * regali *
- * predsobe * omare * spalnice *
- * jedilnice * klubske mize...

**Preproge
od 5 do 15%
POPUSTA!**

Kuhinje SVEA, MARLES, GARANT

- * SVETOVANJE * UGODEN NAKUP *
- * DOSTAVA NA DOM *

POHIŠTVO v II. nadstropju blagovnice Resevna

**Pomladni veter
v vašem domu...**

Jedilnica 0461

100 x 160 oval, +6x stol, hrast, oreh

110.990 SIT

Grt. LUCIJA + fotelj

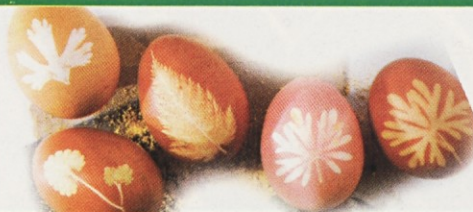
raztegljiva, flock, 300 x 235

123.990 SIT

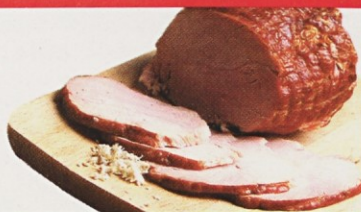

Kavč MIHA 51.990 SIT

**Nakup možen na 6 čekov brez obresti
in bančni kredit do 5 let!**

**Vabljeni na ugodne
velikonočne nakupe
v našo blagovnico!**

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

VSEBINA

S predvolilnimi odenki	4
Temni oblaki nad KS Planino	6
Otvoritve v lekarni in banki	8
Stavka zdravnikov - ni panike	10
Anketa: Še zaupamo Rdečemu križu?	11
Predstavljamo: direktorico Knjižnice	16
Ratajeva GSM postaja spet na tapeti	19
Štantetovi: z ovcami do gledališča	24

Mesečnik Šentjurske novice Izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

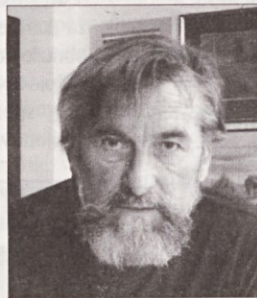
23. april 2002

UVODNIK

Franc Kovač

Materinski dan pregnal dan žena?

Ni dvoma, v šentjurski javnosti odločno zmaguje materinski dan. Samo pogledite občinski napovednik prireditve: morje prireditve v počastitev materinskega dne in nobene za dan žena. Bognedaj, da bi omalovaževal materinstvo, toda tako hitro izginjanje dneva žena iz javnosti je čudaštvo šentjurskih razsežnosti. Kakršnekoli vzporednice med materinskim dnevom oziroma cerkvenim praznikom Marijinega oznanjenja in revolucionarnim 8. marcem prav gotovo ne zdržijo kritike. Po svojem bistvu ni med 8. in 25. marcem nobene povezave. Še več, prej se praznika izključujeta kot sinergirata. 8. marec utira oz. je utiral ženskam pot v javnost, v emancipacijo, jih osvobajal, materinski dan jih želi vrniti nazaj v družino, k otrokom, štedilniku in možu. Pri tem vračanju v preteklost me preseneča ena sama stvar: zakaj so ga šentjurske ženske sprejela brez enega samega ugovora. Brez enega samega nasprotovanja so kar same izvedle razmah 25. marca po kulturnih dvorinah, dan žena pa prepustile gostinskim lokalom, ki so z moškim striptizom verjetno iskali predvsem zaslužek, nehote pa tudi uspeli vdihniti umirajočemu dnevju žena nekaj njegove nekdanje samobitnosti. Ampak le za najožji krog več ali manj hedonističnih upornic par excellence, emancipirank druge generacije, čeprav vsaj delno tudi po vzgledu emancipirank z začetka

prejšnjega stoletja. Velikanski večini tistih, ki sicer podpirajo tri vogale hiše oziroma so doma in v službi šefice, se bo 25. marca morda hvaležno orosilo oko, ko jih bo njihov malček (morda tudi partner), razorožil s svojo pozornostjo - s katero so ga v vrtcu ali šoli indoktrinirale druge ženske, in jim bo lepo. Enim in drugim. Pa idejnost in revolucionarnost gor ali dol.

Dilema je le, ali so naše ženske res že tako emancipirane, da ženskih praznikov, ki v bistvu vsi po vrsti opozarjajo na njihovo družbeno podrejenost, več ne potrebujejo, ali so se morda le pragmatično priklonile trenutni šentjurski (in v precej manjši meri tudi vseslovenski) politični modni usmeritvi? Je ta njihov lagodni odnos do ženskih praznikov morda celo le znamenje moškim, da se

odločneje podajo na bojne okope za lastno emancipacijo?

Še najbolj verjetno se mi zdi, da so njihove vplivnejše predstavnice, da ne rečem voditeljice, ki praviloma ženske enakopravnosti res ne potrebujejo več, zatajile. Kajti zgodbe o pretepenih, posiljenih, slabo plačanih ali brezposelnih ženskah ne veljajo le za tiste v sosednji ulici, kraju, državi ali celini.

300 tolarjev!

Približno toliko damo za pir v hotelu Žonta ali v katerem koli šentjurskem lokal - toliko pa boste bralci ŠN morali odslej odšteti za izvod našega časopisa. Pa s tem nikakor ne maram trdit, da se marsikdaj vrč hladnega laščana ne prileže bolj kot šop Šentjurskih novic. Za tolažbo in opravičilo pa je primerjava mikavna. 50 dodatnih tolarjev resda ni vsota, ki bi sesula proračun povprečnega občana, toda v tem primeru le nosi s seboj nekaj tveganja, kajti lastnica konkurenčnega »Šentjurčana« nam je namreč v eni zadnjih številkih z napovedjo, da zaradi različnih razlogov, predvsem pa zaradi socialnih tegob bralcev, »Šentjurčan« ostaja pri spektakularnih 250 tolarjih, v resnici zategnila gospodarsko zanko na vratu. Vsa čast ji, da to zmore. V Šentjurskih novicah tovrstne vojne namreč ne zmoremo in tudi ne maramo. Preživeti (ali umreti) nameravamo dostojno. Tri leta smo »štrikali in kvačkali« s 250 tolarji, v tem času je država pridelala blizu 35 odstotno rast cen, pošta se je podražila še krepko bolj, papir, stroški taki in drugačni, vse gre gor... Skratka, ne gre nam več skozi. Roko na srce, tudi s 50 dodatnimi tolarji bomo še vedno v precepu, toda z enim očesom le moramo slediti konkurenci; vsak naročnik manj pomeni večji strošek na eno enoto. Žal je tako, da dve tretjini stroškov časopisa nastajajo izven uredništva, zato lastno zategovanje pasu kaj veliko ne zaleže. Ampak bomo vzdržali. Tudi zato, ker imamo radi svoj časopis. In ker ga imate radi tudi bralci. Sicer pa vemo, odločitev kupiti ali ne kupiti ŠN, ni vprašanje cene temveč zgolj kvalitete časopisa. Je pa nesporno, da je kvaliteta odvisna tudi od denarja. Tako, pa smo v začaranem krogu! Iz katerega se ne umemo iz vleči drugače kot z višjo ceno. Žal je tako.

A to je to...

Velikokrat smo že slišali, da v našem Šentjurju preprosto ni dovolj denarja za vse, kar bi radi naredili. Ni ga zadosti za razrite ceste, ravno tako ga je vedno premalo

za vodovode, društva in za razne krajevne potrebe. Ampak proračunsko pogačo je kljub temu treba nekako razrezati in porabiti. Občina Šentjur denar velikokrat nameni za reševanje nekaterih tako imenovanih mestnih sramot, kar pomeni, da se nekaterim starim mestnim hišam obetajo boljši časi. Pred leti se je to zgodilo hiši v zgornjem trgu, Ipavčevi 19a. Adaptacija je postala zelo znamenita, ko se je vsota prvega predračuna (16 milijonov), čez nekaj mesecev v drugem predračunu povečala (na 28 milijonov), v letu 2001 pa je v to vrečo brez dna poniknilo še 9,5 milijona tolarjev. Za pičlih 40 milijonov tolarjev je občina naredila celih pet stanovanj. Žal izvajalci pri adaptaciji niso imeli srečne roke, kajti nekaterim stanovalcem se nad obnovitvenimi čarovnijami vsakodnevno dvigujejo lasje. In namesto, da bi kot svetnik lepo mirno užival na sejah, tu in tam dvignil roko in pobral sejnino, se mi je ob prebiranju letošnjega proračuna zopet dvignil tlak, ko sem ob prebiranju investicijskega plana Stanovanjskega sklada videl postavko »ureditev kanalizacijskega jaška« na Ipavčevi 19a. Vsota resda ni velika, toda že leta 1999 so v kanalizacijo dali 670 000 sit. Na občini obstaja nadzorna komisija, ki morala večkrat vzeti pod drobnogled vzdrževanje občinskih stavb in delovanje Stanovanjskega Sklada, vendar to komisijo nekateri imenujejo tudi dream team (dobesedno), predvsem po zaslugi nedejavnega predsednika komisije. In povsem upravičena je zahteva dveh članov (Polajner in Justin), da se predsednika zamenja. V lanskem letu je bila pregledana le ena postavka proračuna. Vse ostalo pa je bilo »bojda« v najlepšem redu.

Na vsa ta vprašanja bi našli odgovore v šepetanjih, da milijoni niso vedno porabljeni samo zato, ker so hiše stare in grde.

L. Žafraň

Ko se sprejema »volilni« proračun

Deli in vladaj

Kot volilnega je osnutek letošnjega občinskega proračuna ocenil predsednik LDS Artnak. Tako po vsebini kot po »kozmetični« obdelavi ima res dovolj tovrstnih karakteristik: tudi letošnje vodilo naše občinske uprave je darežljivost do čim večje množice, pa naj stane, kolikor stane. Toda, resnici na ljubo, tako sta župan Malovrh in občinska uprava ravnala pri vseh proračunih do sedaj, zato si letošnji proračun skoraj ne zasluži še dodatnega tovrstnega očitka. Ko občina, kot se to dogaja šentjurski, nima vizije, ciljev, ne strategije, tudi meril uspešnosti ne, je pravzaprav vse, kar se naredi, povsem v redu.

Zašiljene z občinskega sveta

»Z razumevanjem proračuna je tako kot v šoli. Eni snov razumejo prej, drugi kasneje«, vodja oddelka za finance Judita Methans Šarlah o zahtevnosti razumevanja šentjurskega proračuna.

Kozmetika pri prihodkih

Je in ni. Realno se občinski proračun povečuje za 4%, ker pa je občina uspela prodati svoj kapitalski delež v Geoplinu za 72 milijonov SIT (svetnik SDS Žafran trdi, da jo je Geoplin »nategnil«), 13 milijonov pa si obeta še od vrnitve posojil od malih podjetnikov, je proračun narasel na 1,835 milijarde SIT, to je za 9%, kar pa je že kar spodbudna številka. Od tega nam podari država 749 milijonov, že več kot milijardo tolarjev pa spravimo skupaj sami. Dohodnina da 694 milijonov SIT, drugi opaznejši prihodki so še: nadomestilo za stavbna zemljišča 42M, komunalni in graditeljski prispevki 74M, komunalne takse 24M, najemnine 70M, 10 milijonov pa pričakujemo celo od naravnih nesreč.

Zanimivo: Znameniti amandma podžupana Čokla k odloku o plačevanju nadomestila za uporabo stavbnih zemljišč, s katerim je lastnike nezazidanih stavbnih zemljišč oprostil plačevanja te dajatve, nas vsako leto stane najmanj 16 milijonov iz državne kase.

Ne odlašaj na jutri, kar si lahko pojedel včeraj!

Gre za šentjursko modifikacijo ljudskega pregovora. Občina je že lani zapravila 213 milijonov letošnjega proračuna. Kar je po izjavi novopečene občinske finančne manekenke Judite Methans velik uspeh, kajti pred leti (menda v letu predprejšnjih lokalnih volitev), je na takšen način predčasno izhlapela kar polovica proračuna.

Čeprav v tem letu v občini ne načrtujejo nobene resnejše investicije, bodo kljub temu na drobno pokurili vse do zadnjega tolarja. Da bodo občani vedeli, da jih ima župan rad.

Proračun ima preko 400 postavk, zato bom omenil samo postavke, ki so bodisi nove, bistveno drugačne od lanskih ali pa kar enostavno »malo čudne«.

Volitve nas bodo stale 8 milijonov, 2,5 milijona bo župan plačal notranji nadzor samega sebe (nadzornika je izbral lastnoročno!!). Sicer pa je javna uprava zgledno skromna in je svoje stroške povečala samo za 7%, kar seveda pomeni, da bomo to številko zelo verjetno korigirali z rebalansom po volitvah.

Župan računa na podeželske volivce

Krajevne skupnosti bodo dobile svojih plus 9%, kar je OK. Precej bolj bomo »pospeševali« kmetijstvo (indeks

140) in izobraževali neuke kmetijce (indeks 146) in še bolj skrbeli za njihovo dodatno zavarovanje (indeks 220).

Za investicije v ceste bo šlo 138 milijonov, od tega je bilo 42 milijonov porabljenih že v preteklem letu. Največji porabniki so: ceste Bohor - Klavnica 28 M, Šentvid - Podlog 22 M, most v Unišah 21 M, Praprotno 23 M, Arclin - Dole 25M, Prešernova ulica v Šentjurju 8 M.

Šole in vrtci so proračunska rak rana

K stroškom šolskega in ljudsko univerzitetnega izobraževanja (187M ali indeks 105) ni kaj pripomniti. Bolj požrešni so vrtci, 249 milijonov (indeks 114) in to kljub uvedeni devetletki, ki jim je odrezala eno generacijo otrok. Kar pomeni, da so »vrtičkarice« zelo uspešno »nadmudrile« občinske finančne manekene.

»Čudne postavke«

Sem bi vsekakor lahko prišteli stroške vzdrževanja občinskih stanovanj in v najem oddanih poslovnih prostorov. Kot neuslišano namigujejo nekateri svetniki (recimo Cveto Erjavec), to več kot 40 milijonov vredno postavko vsako leto pridno prazni Atrij ob vdani asistenci občinske Marjane Mastnak, nihče pa nima pravega pregleda, kaj ta tandem v resnici počne z občinskim stanovanjskim denarjem. Nekaj deset milijonov se ga je lani pretočilo tudi v »poslovno nadgradnjo« nekdanje Rdeče hiše na Mestnem trgu 5, temu pa so letos dodali še 5 milijonov. Drugo vzame Atrij.

Regijska razvojna agencija se je usedla na 19 milijonov, za katere boste v proračunu zaman iskali otipljivo obrazložitev, kako se bodo porabili.

Ipavčeva hiša, županova luksuzna rezidenca, je postala drag šport. Letos bo registrirano popapala preko 7 milijonov, neupoštevajoč nedefinirane občinske

Zašiljene z občinskega sveta

»To je volilni proračun. Namenjen je kupovanju glasov,« svetnik LDS Jože Artnak o kakovostih proračuna 2002.

promocijske stroške (na primer vinoteka, Marjana Novak itd.).

Tudi stroški turizma (7,2M) so rahlo čudni. Drugi s turizmom služijo, naša občina pa z njim zapravlja. Turistični informacijski center bo celo deloval kot proračunska občinska institucija.

Kot eno izmed proračunskih čudes moram omeniti še znamenito nogometno ograjo, pred časom na črno postavljeno z županovim blagoslovom, zdaj pa isti župan z njenim podiranjem in postavljanjem na novo posiljuje

Zašiljene z občinskega sveta

»Sestali smo se v deževnem vremenu,« predsednik Odbora za infrastrukturo **Branko Oset** o tem, kako njegova družina res nima sreče s hidrometeorološkimi pojavi.

s temi velikimi denarji ravnalo precej po domače, da občina vleče vodovode po drameljskih gorcah (kjer rekreira tudi nekaj občinskih funkcionarjev), v Slivnici, na Kalobju in Prevorju pa narod »umira« zaradi žeje. In je udarila bomba: občinski svet je njegov predlog zavrnil z 11: 5 glasovi. Mimogrede: Čokl-Malovrhova SLS ima v občinskem svetu točno 11

športnike s 6 občinskimi milijoni. Kljub temu, da v njihovem imenu predsednik odbora za šport Artnak vztraja, da šentjurski šport te ograje ne potrebuje in ne mara.

Lep oprevke pa ima župan na razpolago še lično postavko »Tekoča proračunska rezerva«, vredna 5,5 milijonov (poleg 8,6 milijonov stalne proračunske rezerve), ki je namenjena njegovemu financiranju trenutnih navdihov in simpatij. Vsa čast občinskim svetnikom, če se jim v tem predvolilnem času ne bo zataknila v grlu.

Kulturni center kot lanski sneg

Kljub lanskemu sklepu občinskih svetnikov, da se gre v izgradnjo šentjurskega kulturnega centra, ki naj bi imel pod eno streho tudi knjižnico, mladinski kulturni center, glasbene sobe in drugo, občinski veljaki štrikajo po svoje. Kot da smo najbogatejša občina v državi, se kulturnega centra lotevajo na vseh frontah hkrati: knjižnico bi gradili na Orožnovi, MKC v Športnem parku, 12 milijonov bodo porabili za sanacijo stare kulturne dvorane, mimogrede pa bodo 6 milijonov porabili še za projekte za izgradnjo enotnega kulturnega centra. Skratka, vse kaže, da se jim je na občini povsem zasukalo - ali pa sploh niso prebrali, kaj se jim je zapisalo v predlogu proračuna.

Je proračun 2002 dober ali slab?

Artnak, Kovač in Gorečan so ugotavljali, da je obupen, Luskarju, Osetu, Maruši in Erjavcu pa je bil nasprotno zelo pogodu. Če proračun hvali celo (formalna) opozicija (Oset-SDS, Erjavce-ZLSD), potem mora biti vsekakor odličen in težav s sprejemanjem res ne bi smelo biti. Za osnutek proračuna je glasovalo 21 svetnikov od dvaindvajsetih. V slogi je moč!

Občinski svet ne mara vedeti, kako se gradijo vodovodi

Ob koncu proračunske debate je Diaci predlagal, da se pripravi analiza občinskih vlaganj v vodovode in sicer od leta 1994 naprej. Med vrsticami je namignil, da se je

svetnikov.

Cene v vrtcih gredo gor, toda le za 8,4 %

Ravnateljica Ketiševa je tako kot običajno podrobno dokumentirala, zakaj potrebuje 11 odstotno povznanje cen, Edi Peperko ji je tako kot običajno v imenu občinskih služb pritrdil, večina svetnikov (Maruša, Artnak, Korže, Žafran...) pa je vztrajala, da jih Ketiševa, tako kot običajno, lepo nateguje. Le Janezu Škobernetu se 11 odstotno povznanje cen ni zdelo pretirano. Ta zgodba o jari kači in steklem polžu se je končala s salamskim predlogom SDS svetniške skupine, da se

Zašiljene z občinskega sveta

»Sejo smo končali še pravočasno - ob pol devetih zvečer, v oblačnem vremenu in vetru,« član Odbora za družbene dejavnosti **Rudolf Mestinišek** o hidrometeorološkem stanju, kadar se zbere njegova družina.

šentjurske cene varstva otrok postavijo na regijsko povprečje, potem se pa vsako leto brez cirkusa dvigujejo za inflacijsko stopnjo oziroma stopnjo rasti življenjskih stroškov. Dokler občinske službe tega »kompliciranega« predloga ne bodo spravile v številke, bodo cene v vrtcih povečane za 8,4%. V jasličnih oddelkih stane sedaj varstvo 64 500 SIT, v starejših pa 54 200 SIT, kar je približno toliko, kot zasluži na mesec delavka v E-športu.

Aktualno v občini za zamudnike

Ta nekdanji županova eksibicijska točka dnevnega reda je prišla na vrsto skoraj sredi noči (ob 21,30 h), zato ni šla nikomur do živega. Posebej se zato ne, ker je župan svetnike »futral« s prestano župo. O domnevnih finančnih malverzacijah v KS Planina, problemih E-športa, klavnici, neustanavljanju novih občin... čivkajo že vrabci na sleherni šentjurski strehi. Razen na Podgradu. O tem, kakšen kulturni center nam snujeta skupaj z nekim ljubljanskim arhitektom, pa župan tako ni imel namena ničesar povedati. Morda pa tudi ničesar ne snujeta.

F.K.

Opozicijski forum

Na volitve z občinskim denarjem

Predlog proračuna, ki ga je za leto 2002 poslal v prvo in drugo obravnavo župan Malovrh, je po mnenju opozicije v bistvu njegov začetek predvolilne kampanje. Z njim si župan in njegovi pribočniki, vključno s stranko, katere član je, z denarjem vseh občanov prefinjeno kupujejo naklonjenost volivcev. Že od daleč se vidi, pa zato ni potrebno biti poseben strokovnjak, da so nekatera področja, ki so v izrazitem

volilnem interesu prej naštetih, zelo dobro zajeta v postavkah vodovodi, ceste in drugo. Kar je le še en dokaz za naše trditve, da sedanje vodstvo občine že od leta 1994 nima in ni sposobno ustvariti nobenega oprijemljivega razvojnega programa. Ker bi le - ta samo zavezoval in preprečeval mešetarjenje z glasovi posameznih svetnikov in odločujoče vplival na volilno naklonjenost posameznih delov občine.

Kot primer omenjam gradnjo vodovodov. Pred leti se je po izgradnji vodovoda Hrastje - Šentjur enakovredno pričela gradnja vodovodov v Dramljah in v Slivnici. V slednji je bil za ta namen izglasovan celo samoprisevek po večini vaških skupnosti. Naenkrat pa so Dramlje pridobile tako prioriteto, da je bilo lani zanje iz proračuna namenjeno 21 milijonov, v Slivnico pa le 13. Letos je razmerje še bolj porušeno; za Dramlje je predvideno 25 milijonov, za Slivnico pa le še 6. Kot da v Slivnici, na Kalobju in Prevorju živimo drugorazredni ljudje. Seveda s tem ne mislim, da ima kdo preveč, vsekakor pa ima drugi premalo in se zato ljudje upravičeno počutijo zapostavljene. Empirični podatki lepo kažejo, da sta prav navedeni območji volilno diametralno naklonjeni oziroma nenaklonjeni županu in njegovi stranki. Podobna slika se kaže pri gradnji cest, kulturi, izobraževanju, športu in problematiki mladih tudi v drugih krajih in skupinah občanov. Vzpostavljane pogojev za pritegnitev investitorjev in odpiranje novih delovnih mest pa je itak tabu tema za sedanjo občinsko oblast.

K neenakomerni porabi sredstev glede na potrebe in možnosti je potrebno dodati še predrage in prenapihnjene investicije v ceste, vodovode, športni park, šole, načrte za knjižnico, kulturni center itd. In to pod pretvezo boljše kvalitete, ki pa v bistvu sploh ni povezana s potrebno funkcionalnostjo, namenom in cilji investicije in je daleč od gospodarske in ekonomske moči občine, gospodarstva in njenih prebivalcev. Tak primer je bila cesta v Dobje, sedaj že drugo leto cesta v Prapretno (lani 16, letos 23 milijonov tolarjev), cesta v Podlog (23 milijonov) in drugi veliki ter »večni« projekti, med njimi tudi cesta Arclin - Dole (letos 25 milijonov tolarjev), pa elementar (lani 53 milijonov tolarjev). V njih je zlahka najti tudi vire za financiranje skritih podpornikov in volilnih interesov. Sredstva za dejavnost mladih pa se nesramežljivo zmanjšujejo z indeksom 86. Vse to lepo ilustrira trdovratno doktrino našega občinskega vodstva, da kdor ni z nami, je proti nam. Kar je sploh edina stalnica sedanje občinske garniture.

Pa naj še kdo reče, da se z našim denarjem ne dela, kot ...

Žože Artnak

Temni oblaki nad KS Planina

KS Planina je zadolžena in že dobrega pol leta brez ficka, zaradi česar je menda zaprla tudi svojo pisarno. To že ni več novica za nikogar, razen morda za občino in župana Malovrha, ki o zadevi nista bila pravočasno obveščena. Šele na februarški seji občinskega sveta je župan podal zelo splošno informacijo o tem, da so se s Planinčani sestali 18. februarja in da bodo o finančnih tegobah KS Planina celoviteje obvestili občinski svet, nadzorni odbor občine in druge pristojne organe, ko bo zadeva zrela. Po županovem namigu naj bi šlo celo za kazniva dejanja.

Natančno mesec dni kasneje je očitno zadeva še enako mrtva. Šušlja se, da naj bi KS Planina na nekoliko svojstven način skušala pomagati svojemu sokrajanu Mirku Kovaču, ki mu zaradi znanih komplikacij okrog asfaltne baze grozi bankrot, na občini pa o zadevi še vedno ničesar ne vedo.

Podžupan Čokl: »Na občini imamo svoje podatke, toda najprej si morajo na Planini priti na jasno, kako in kaj. Zadevo bomo obravnavali še v tem mesecu, ob zaključnem računu, do takrat pa ne morem ničesar reči.«

Niti za odtенок ni bila bolj zgovorna **vodja proračuna Judita Methans**. Nekaj dolgova KS Planina je občina letos že poravnala iz Planini namenjene redne letne proračunske kvote, koliko in komu še dolguje, pa se bo še videlo.

Igro vodi občina

Predsednik sveta KS Roman Planko: »Zadeve sploh niso tako sporne, kot bi se jih rado prikazalo. KS se je lani zadolžila za 10 milijonov porabljenih za ceste, za kar obstaja natančna dokumentacija, od katerih jih 8 milijonov res nismo mogli vrniti iz našega lanskega deleža v občinskem proračunu in smo ta dolg nameravali prenesti v letošnje leto. Toda proti koncu leta so na občini privlekli iz arhiva za 6,6 milijona tolarjev dodatnih starih dolgov, ki naj bi izvirali iz prejšnjih let, od stroškov zdravstvene kontrole vaških vodovodov in 30 odstotnega deleža KS za ceste v Podlog (te terjatve še nismo uspeli preveriti) in si jih poračunali. Tako smo iznenada ostali s 14,6 milijona minusa, občina nam naših deležev ne nakazuje, svojih prihodkov pa KS tako nima. To pa je tudi vse. Nobenih malverzacij ni bilo in če ne bi bilo tistih nepričakovanih 6,6 milijona, bi KS Planina letos do konca ves dolg poravnala.«

Izgubljena tožba za 4,6 milijona stane 22 milijonov

Zgodbe o izgubljenih 20 milijonih (in verjetno še nekaj več), ki jih je iztožil Mirko Kovač, iz dokumentacije ni bilo težko rekonstruirati.

V davnem letu 1994 (zanimivo, bilo je pred lokalnimi volitvami) sta bila Mirko Kovač oziroma njegova firma Nizke gradnje na javnem razpisu izbrana za izvajalca obsežnejših del na plazovih in

cestah na območju Planine. 3. junija 1994 je bila sklenjena pogodba, pogodbeni cena

pa je znašala 31,9 milijona SIT. Dela so bila do konca leta opravljena, 18,5 milijona je plačala občina, okrog 8 milijonov je spravila skupaj KS, za 4,6 milijona SIT pa je bila finančna konstrukcija prekratka, ker občina dogovorjenega denarja, namenjenega za nerealizirano čistilno napravo, ni hotela prekanalizirati v ta namen. Za to vsoto je Mirko Kovač pogodbeno kreditiral KS za dobo enega leta. Leto dni kasneje tako novo vodstvo KS, sestavljeno iz koalicije županovih krščanskih demokratov in LDS, kot šentjurski občinski možje o tem dolgu niso hoteli ničesar slišati, češ da je bila pogodba fiktivna in podobno. Sledila je tožba, ki se je končala oktobra 2001. KS je poleg dolga, zdaj dolžna Mirku Kovaču plačati tudi skoraj en milijon pravnih stroškov ter lep kup obresti, kar naj bi skupaj zneslo med 22 milijonov SIT. KS se na sodbo ni pritožila in je sodba pravomočna.

Zakaj KS ni pravočasno poravnala in zakaj se ni pritožila na sodbo

Odgovor smo poiskali spet pri predsedniku sveta **KS Romanu Planku**:

»Naš svet KS je pravdo prevzel od prejšnje Romih-Knezove garniture v popolnoma izgubljenem položaju in se ni dalo več ničesar narediti. Po nasvetu odvetnika smo samo počakali na odločitev sodišča, da ne bi bili deležni očitkov o kupčkanju pod mizo. Poravnava je bila prav zaradi tega izključena, enako pa tudi pritožba nesmiselna. Očitki o

mafijjski povezanosti z Mirkom Kovačem so povsem za lase privlečeni in prihajajo iz istih virov kot grozljive izjave o slabem delu KS. Odkar si v KS prizadevamo za samostojno občino, nas nekdo poskuša na vsak način čim bolj diskreditirati.«

Kdo meša in kdo bo plačal?

Kot vse kaže, gre za šlamparijo, ki jo bomo na kraju plačali občani oziroma občina, kajti KS nima svojih virov financiranja. V občinskem statutu jasno piše, da je KS v premoženjsko-finančnem in pravnem smislu del občine (67.člen) in da občina subsidiarno odgovarja za njene obveznosti. Čeprav tudi piše, da se KS ne sme zadolževati in da občina ne prevzema tistih finančnih obveznosti KS, ki jih ni v proračunu (79. člen). Mirko Kovač zagotavlja, da je glede tega kriterija vse OK, pogodbeni dela so leta 1994 bila v občinskem proračunu in z vsoto zadevo so bili občinski uradniki seznanjeni, župan je bil celo soprodpisnik pogodbe, vodja oddelka za okolje in prostor Marija Rataj pa je tudi pričala na sodišču. Ker se prav nihče niti v KS niti na občini z njim o vračilu dolga ni hotel niti pogovarjati, je, normalno, pravico poiskal na sodišču. In jo je našel.

Kot vse kaže, so na občini o zadevi bili dokaj dobro obveščeni, zanimiva dilema je le, zakaj so zadevo pustili tako dolgo »pacati«. Gre le za uradniško lagodnost, ali pa, kot namigujejo nekateri, za prefinjene igrice župana Malovrha, ki bi na vsak način rad ostal župan enotne velike občine in mu je zelo ustrezalo, da so se na Planini »poklali« med seboj?

F.K.

Terra Folk za šentjurske ženske

Letošnji dan žena je v sklopu šentjurskega abonmaja obeležila glasbena zasedba Terra folk, ki je navdušila skoraj poln kulturni dom.

Vrhunski glasbeniki, na čelu z Bojanom Cvetrežnikom, ki je navdušil že ob lanskem dnevu žena z Amnesty triom international. S svojo tradicionalno folk etno glasbo in veliko improvizacije so na rahlo zafrkljiv način skoraj dve uri zabavali zbrano občinstvo, ki se je predvsem ob koncu koncerta glasno odzvalo. Nedvomno smo bili priče vrhunskemu koncertu skupine, ki je na veliki vseslovenski turneji, pred kratkim pa so navdušujoče nastopili celo v Londonu, kjer je neki kritik zapisal, da če mu kdo izmed publike reče, da mu Terra Folk niso všeč, bo takoj pojedel svoj klobuk... Vse šentjurske obiskovalke so na račun svojega praznika prejele tudi kupon za brezplačno kavico v Žonti.

L. H.

18. marec na Resevni 57 let kasneje

Končno tudi župan

Letošnja marčevska spominska slovesnost na Resevni je imela že obeležja prave šentjurske množične manifestacije. V nedeljo, 17. marca popoldne, se je v lepem pomladanskem vremenu zbralo pred spomenikom padlim partizanom okrog 200 pohodnikov, prišli so tudi iz Dramelj, Ponikve, Proseniškega, celo iz Laškega, prvič se je na slovesnosti pojavil celo župan Malovrh, tokrat kot slavnostni govornik.

Slovesnost je imela tradicionalni potek, vsebinsko pa je bila nekoliko drugačna kot

ji zlasti mnogi starejši tudi spontano pritegnili, na primer družba Mihe Trbovca iz Goričice. Resevniška slovesnost mora imeti partizansko obeležje in zato se vsaj mene recital, kakršnega vsako leto izvedejo šolarji OŠ F. Malgaja, čeprav je izveden brezhibno, ne dotakne niti približno tako, kot na primer zaigrana ali drugače reinterpretirana »Hej, brigade« ali njej podobna partizanska pesem. Ampak

organizatorji so

slovesnost očitno koncipirali bolj spravljivo, pa čeprav verjetno povsem brez potrebe.

Po slovesnosti se je vsa množica preselila na vrh Resevne, kjer jo je pričakal g. Straže s partizanskim golažem.

Za mnenje o resevniški prireditvi sem povprašal predstavnika dveh različnih generacij.

Anton Rijavec: »Lepo je, da je na teh pohodih vedno več občanov, zlasti mlajših, ki se očitno vse bolj zavedajo pomena NOB. Bil sem borec za Primorsko, za našo, takrat jugoslovansko Primorsko in za svobodno Slovenijo. Resevna mi pomeni žive spomine na tisti čas.

Jasmina Kandorfer, zelo opazna članica recitatorske skupine: »Fajn se mam. Tu sem vsako leto in zelo rada nastopam. Rada bi postala igralka. O padlih borcih lahko rečem, da so bili pogumni in da jih občudujem.«

F.K.

Anton Rijavec: »Videti je vedno več novih obrazov.«

običajno. Začel je predsednik krajevne organizacije Rijavec, sledili so mu župan, pevska skupina »Prijatelji Resevne« (včasih so se imenovali tako) in recitatorsko - glasbena skupina iz OŠ F. Malgaja. Malovrh je s svojim govorom povsem zadovoljil navzoče, celo same borce, slišal sem komentarje v stilu »z ozirom, da je krščanski demokrat, je bil zelo v redu«. V večjem delu govora je dovolj zanosno ponovil znane resevniške zgodovinske resnice, le na koncu se mu je malo zafeceljalo, da je vsaka ideologija škodljiva in da je spomenik na Resevni postavljen v spomin tistim, ki so bili sicer prepotentni, a so se svoj čas le pravilno odločili.

Tudi Prijatelji Resevne so se popravili: začeli so sicer z dokaj nevtralnno Ipavčevo. Imel sem ljubi dve, zaključili pa le s partizansko Na oknu glej obrazek bled, ki so

Recitatorica Jasmina Kandorfer

Prehlajeni dogodki

Enake možnosti so brez možnosti

Okrogla miza ŠKMŠ pod naslovom »Enake možnosti«, govorilo pa se je o revščini in njenih posledicah pri mladini, se je zgodila v soboto, 16. marca. Termin za resno razpravo o resnih zadevah res ni bil najobetavnejši, pa prav gotovo ne le zaradi gostovanja košarkarjev Uniona Olimpije v Hruševcu. Toda kljub temu je v povsem neprimernem študentskem »Prostoru«, beri »rumplkamri« kulturne dvorane, prekrizala meče z moderatorko novinarko iz Žalca poldruga desetina mladih in manj mladih Šentjurčanov.

O sami okrogli mizi, razen pohvale ŠKMŠ-ju, ki sploh na Šentjurskem edini goji takšen način komunikacije, ne bi izgubljal preveč besed. Vsebinsko se na njej ni zgodilo nič pretresljivega, je pa še enkrat brutalno opozorila na odnos šentjurske strokovne in oblastne javnosti do tovrstnih študentskih poskusov. Kot vse kaže, je tokrat bila »svetost« sobotnega večera prevelika, da bi jo s svojo navzočnostjo na javni prireditvi omadeževal kdorkoli od plačanih državnih in občinskih uslužbencev. Pa jih v naši občini sploh ni tako malo: poleg občinskih oblastnih organov so tu še državni Center za socialno delo, občinska inštitucija pomoči na domu, Društvo prijateljev mladine, več kot sto učiteljev in vzgojiteljev, RK, Karitas, cerkev... Verjamem, da vsa ta množica plačanih skrbnikov za naše duše in telesa nekaj počne, dela, kot se reče, težko pa je verjeti, da med njimi ni niti enega, ki bi se bil pripravljen soočiti s študentskimi pogledi. Pa čeprav na sobotni večer. In potem se zgodi, kot se je zgodilo tudi tokrat, da naša bodoča intelektualna in poslovna elita v svoji mladostni zagnanosti, čeprav simpatično, mlati prazni slamo, brez upoštevanja nekaterih dejstev, za katerimi bi na takšnih debatnih večerih morali stati »stebri družbe«. Tako sem celo sam, ki sem do naših občinskih struktur zelo kritičen in mnogokrat razmišljam podobno kot revolucionarna mladina, prišel v položaj, da sem moral občino in državo braniti pred napadi študentskega idealizma, ki mnogokrat res ne pozna mej. Zato ni prav nič nenavadnega, da je okrogla miza izključno po krivdi odsotnih veljakov izzvenela v podobnih neproduktivnih zaključkih, kot je na primer ta, da je možno revščino mladih sistemsko odpravljati oziroma jim zagotavljati enakost z odločnejšim prerivanjem pred občinskim in državnim proračunskim koritom, z oblastnim »nudenjem možnosti«, ali s podobnimi akcijami kot je Diacijev občinski proračunski štipendijski sklad. Da, prav gotovo se marsikaj da narediti tudi s tovrstnimi v bistvu spekulativnimi načini, pa čeprav imajo, žal, od takšne pomoči najpogosteje največ koristi prerazdeljevalci družbenega bogastva oziroma revščine.

Upam, da nam vsaj žalska novinarka ni svojega izpricanega aktivizma predrago prodala.

F.K.

Slovesnost v šentjurski PE Banke Celje So si občinarji v laseh z bančniki?

Na jožefovo so imeli v šentjurski enoti Banke Celje praznik: dobili so status poslovne enote, hkrati pa so tudi slovesno dali v uporabo razširjene in prenovljene prostore. V prostorih bivše APP sta vodja PE Dubravka Turk in predsednik uprave Banke Celje Niko Kač pripravila sprejem za zaposlene, poslovne partnerje ter za snovalce in izvajalce prenovitvenih del. Banka je pridobila 137 m² novih površin in je v prenovalo vložila 46 milijonov SIT. Ni se dalo prezreti, da od občinskih glavašev, velikih in manjših, na otvoritvi ni bilo nikogar.

Protokol slovesnosti so bančniki speljali kot se šika: pri vходу pozdrav predsednika uprave in vodje PE, vodenje programa je imela v rokah elegantna Petra Debelak, pečat slovesnosti pa je dal kvartet Akord z odličnim glasbenim nastopom. Vse je bilo takorekoč

Slišali smo tudi nekaj drugih impresivnih števil: šentjurska enota vodi 5985 tekočih računov, 2883 žiro računov, 7472 hranilnih knjižic in 7316 deviznih računov. V lanskem letu so občanom odobrili 943 kreditov in dali 116 kreditov ali garancij samostojnim podjetnikom in pravnim osebam. Žal ni bilo ničesar slišati, kaj te številke pomenijo v tolarjih ali evrih. Še bolj pa bi bilo zanimivo vedeti, kolikšne so tovrstne številke, ki so jih posejale s Šentjurskega druge banke.

Gospa Turkova, vodja poslovne enote, je promovirala tudi svoji prvi sodelavki, Vido Cmok, ki je postala vodja splošne poslovalnice, ter Vero Simovič, ki bo

obvladovala podjetniški del in plačilni promet.

Na vprašanje, kaj pomeni status poslovne enote, je Dubravka Turk povedala: »Predvsem večjo samostojnost pri poslovanju s pravnimi osebam in višja pooblastila pri odobranju kreditov.«

Na moje vrtanje, kaj pomeni odsotnost občinskih mož, ki so sicer vedno na vsaki »pasji procesiji«, je gospa Mužičeva iz Banke Celje povedala, da imajo z občino res dva manjša nesporazuma, ki pa se urejata in gotovo ne moreta biti vzrok kakšni veliki zameri.

F.K.

Šentjurski bančniki

vrhunsko, manjkalo je poleg že prej omenjenih občinarjev le še nekaj vidnejših oseb iz cveta šentjurskega podjetniškega jet seta. Vprašanje, ali so tudi med podjetniki in banko napeti odnosi, se je postavilo kar samo po sebi. Iz slavnostnega nagovora obeh govorcev se tega ni dalo naslutiti.

G. Kač je, normalno, zelo pohvalil svojo 24 glavo šentjursko ekipo, izrazil zadovoljstvo, da so bili uspešni pri prenosu komitentov z APP na bančne transakcijske račune, saj so v svoj konto vknjižili kar 215 pravnih oseb (od 267).

Z otvoritve prenovljene lekarne

Elegantno vabilo v originalni kuverti je obetalo, da bo dan odprtih vrat, kakor so šentjurske farmacevte poimenovali otvoritev prenovljene lekarne, nekaj posebnega. Morda sem bil prav zaradi tega pričakovanja potem rahlo razočaran: niti prenovljeni prostori niti procedura me nista kaj prida očarala.

Prvi vtis je bil kar impozanten; pred vhodom je čakala vsa občinska oblastna elita, od župana, podžupana do vodij oddelkov in še nižjih struktur, aktivni in upokojeni zdravniki, direktor doma upokojenec Gorečan, pomočnik alposkega generalnega direktorja Artnaka, poslanec Diaci in še nekaj tujih obrazov, verjetno iz lekarniških vrst. Nasprotno pa mi sama lekarna ni vzbujala kakšnega pretiranega vznichenja. Prostor za stranke je sicer res ves v svetlih barvah, lepo osvetljen, toda še vedno mali in po novem pretežno »proletarsko« plastificiran. Drugi pomožni prostori v ozadju so ostali stisnjeni, kot so bili nekdanj. Opaznejši pridobitvi sta le lepa svetla pisarna, verjetno za vodjo apoteke, ter Rotomat, nekakšno zložljivo skladišče za material in zdravila. Že res, da je nova lekarna morda sedaj bolj

M. Lapornik ob rotomatu

funkcionalna in ustreza predpisom, strankam pa ne izgleda nič bolj prijazna. Prej nasprotno. Vse skupaj pa je stalo 24 milijonov SIT, kar je po moji oceni gromozanska

vsota za tovrstno obnovo. Celjske lekarne so pač javni zavod in si očitno z denarjem preveč ne belijo glave.

Vodja lekarne Martina Lapornik, ki je poleg direktorice celjskih lekarn Lilijane Grosek pozdravljala goste, je hkrati tudi stregla prvim strankam, zato jo nisem upal še jaz nadlegovati s svojimi vprašanji. Ker sem zaradi časovne stiske »prešpical« govorni in gostinski del v hotelu Žonta, sem gospo Lapornik poklical dan kasneje. Po hitrem postopku me je odpravila, ker da ima polno lekarno ljudi, in takšna gneča bo tudi ves teden, zato naj se zmenim kar s celjsko direktorico Grosekovo. Česar pa iz principa nisem storil.

Privatizacija ima res tudi slabe strani, ampak zdi se, da ena solidna zasebna lekarna v Šentjuru ne bi bila prav nič odveč.

F.K.

Novih občin ne bo

Kot vse kaže se bodo vsa prizadevanja za ustanavljanje novih občin na območju šentjurske komune iztekla v prazno. So akterji razočarani?

Anton Vrečko, predsednik sveta KS Ponikva:

»Pritožili smo se na Ustavno sodišče, upam, da se je pritožil tudi urad šentjurskega župana, kot predstavnik uradnega predlagatelja občinskega sveta, toda sem brez pravih upov. Splošna politična klima nam pač ni naklonjena.

Ne, osebno nisem prizadet, ker se umikam iz te dirke in tudi iz KS. Nesporo pa bo potrebno zelo hitro nekaj spremeniti v organiziranosti KS. Krajevnim skupnostim je treba zagotoviti več denarja in več avtonomnosti, ali pa jih ukiniti. Končno bi tisto malo, kar nam je ostalo, bilo možno urejati iz občinskega središča.»

Roman Planko, predsednik sveta KS Planina:

»Mi še nismo vrgli puške v koruzo. Pritožbo na Ustavno sodišče smo dali, tudi župan Malovrh jo je podpisal, pa čeprav je od mene zahteval potrdilo, da

sem ga k podpisu prisilil in se bo čez deset let vedelo, kdo je razbil občino. Poleg tega obstajajo še druga pravna sredstva in bomo šli tudi do evropskega sodišča, če bo treba. Če bo ostalo vse po starem, je obstoj KS povsem nesmiseln in bo treba razmisliti o njeni ukinitvi.»

F.K.

Vendarle stečaj v E-športu?

Uradno še ni ničesar dorečenega, neuradno pa marsikaj. Župan naj bi končno dvignil roke od E-športa in pripravlja njegov stečaj. Kar naj bi bila ta hip tudi edina možna rešitev.

Kako je prišlo do te odločitve, ni pretežko rekonstruirati. E-šport, kljub obilici dela, še kar naprej počasi tone v dolgove. Po nekaterih podatkih naj bi se nabralo dolgov že za 30 do 40 milijonov. Te številke še sploh niso tako zastrašujoče, bolj je zaskrbljujoč zgubaški trend, ki mu ni videti konca. Zlasti še ne, ker v vsem vesoljnem Šentjurju ni bilo moč najti podjetnika, ki bi si upal E-šport prevzeti. Končno je županu menda le uspelo izvrtati Jerneja Osoleta, sina nekdanjega slavnega direktorja zreškega Uniorja, ki je pripravljen prevzeti »očiščen« E-šport. To pa pomeni dvoje, bodisi da občina kot večinski lastnik plača E-športove dolgove, ali pa gre firma v stečaj in se na njenem pogorišču ustanovi nova firma, prosta dolgov in dveh ali treh desetih problematičnih delavcev, ki ji sedaj visijo za vratom. Kar je vsekakor perspektivnejša varianta. Ker je komaj verjetno, da bi Malovrh v že krepko zmrcvarjenem občinskem proračunu še uspel nastrgati nekaj deset milijonov, za katere niti ni prepričan, da bodo zadevo rešili, je pričakovati, da se bo odločil za drugo možnost. V tem primeru bi kratko potegnili E-športov največji upnik Roman Moškotevc, kar bi s seboj potegnili predvidljive težave. Prizadeti Romč bi E-športovega naslednika prav gotovo po najkrajšem postopku vrغل iz proizvodnih hal, kar bi zñal biti resen problem. Sicer se nekaj šušlja tudi o varianti, da je občina pripravljena Romču izgubljeno povrniti z drugačnimi protiuslugami (?), kar pa je manj verjetno, saj je Roman Moškotevc preveč prebrisan, da bi se pustil dvakrat speljati na led.

Kot vse kaže, se E-športu in z njim občinskemu socialnemu podjetništvu ne obeta rožnata prihodnost.

F.K.

Marljivi pohodniki v DU

Pohodništvo je na pohodu. Vodja in organizator pohodov Jože Jazbinšek vsako prvo in tretjo soboto v mesecu popelje izpred avtobusne postaje vse večje in večje število članov te sekcije šentjurskega društva upokojencev.

Začeli so z Resevno in devetimi pohodniki. Na Rudnico se jih je povzpelo že 15. Tretjič so se odpeljali do Jezerc, od tam so šli peš v Dobje in okolico. Naslednja tura jih je popeljala skozi Jelce, Slatino in Presečno. Vzpon na Slivnico in

obisk pri vrtnarju Jožetu Francu je zmoglo že 16 pohodnikov, razgled s Svete Helene je uživalo 18 pohodnikov, skozi Repuš, Suho in Vodice jih je šlo že 20, Babno goro in ogled tamkajšnjih zidanic, od zunaj in od znotraj, je opravilo 22 šentjurskih upokojencev. Pohod s Ponikve, preko Slatine na Tičevo, je privabil rekordno število hodecev, kar 33. Nato so sledili še pohodi na Tinsko, Sladko goro, v Trobni dol.

Z vseh dosedanjih pohodov so poleg užitkov gibanja v naravi odnesli na kupe nepozabnih doživetij. Posebej jih je navdušilo gostoljubje tamkajšnjih prebivalcev, ki so jih z veseljem sprejeli v svoje domove in jim nudili vse, kar so imeli pri roki, čeprav so bili morda sami pomoči še bolj potrebni.

Povzeto po S.Š.

Prehlajeni dogodki Na pomoč!

Gasilci so nekaj posebnega, pa čeprav te svoje posebnosti ne priznavajo. Zelo so zaskrbljeni za splošni ljudski blagor in zgolj v ta namen se izobražujejo, veliko vadijo, garajo, žrtvujejo svoj čas... in so sploh oh in ah v redu ljudje. Skratka skoraj svetniki in svetnice. Le da za svoje zasluge ne morejo pričakovati poplačila niti na tem niti na drugem svetu. Kaj jih v resnici drži pokonci, pa ni tema tega zapisa.

Zadnji februarski petek so zborovali šentjurski predstavniki te zvrsti homo sapiensa. Kakšnih 80 je napolnilo dvorano gasilskega doma in skoraj dve uri, če vštajem tudi uvodni koncert (menda penzionistovskega) okteta, ki ga vodi Martin Aužner, sodelovalo v občnozbornem obredu. Namerno sem uporabil besedo obred, kajti vzušje je bilo približno tako kot v cerkvi: govorila

Poveljnik Škorc je bil konkreten: lani so imeli 13 intervencij, od tega 4 na stavbah, 3 na motornih vozilih, 2 na javnih površinah, 4 alarmi pa so bili lažni. 164 gasilcev je gasilo 186 ur, porabilo 1,5 milijona SIT, škode pa je bilo za 4 milijone SIT. Njihovih številnih izobraževalnih podvigov, uspehov na gasilskih tekmovanjih in veselicah nisem uspel registrirati, zapisal pa sem število ur vadbe, kar 1500 so jih naštel.

Še bolj zanimivo je bilo poročilo blagajničarke. PGD Šentjur je imelo lani 12,5 milijona SIT prihodkov in nekaj malega manj odhodkov, od tega so dobili 3,5 milijona občinske dotacije, vse drugo so zaslužili in pridelali sami (4,4 milijona od servisa gasilnih aparatov...). V poročilu pa bi zaman iskali tako na prihodkovni kot odhodkovni strani podatke o 20 milijonih, kolikor so dali za nov gasilski

avto. Gre bodisi za podoben čudež, kot ga je naredil Kristus, ko je z nekaj hlepci in ribami nasitil veliko množico, ali pa sem bil tam res edini, ki tega štosu z milijoni ni skapiral. Kaj počnejo gasilci z denarjem, je vsaj zame ostala skrivnost. Očitno tudi za nadzorni odbor.

Z načrti, ki jih je ponudil predsednik Oset, so bili spet vsi zadovoljni. Poleg običajnih gasilskih aktivnosti si bodo prizadevali za izgradnjo novega gasilskega doma (skupaj s policisti), pridobitev koncesije za tehnično reševanje, se pripravljali na morebitni požar v domu starejših občanov...

Sledilo je pripenjanje priznanj. Franc Mulej ga je dobil za 40 let gasilstva, 30-letna priznanja so dobili Jože Cugmandel, Branko Klanjšek, Anton in Janez Kukovič itd. Prav tako je bil gasilsko tradicionalen konec obreda: obvezni pozdravni govori sosednjih gasilskih društev. Bilo pa jih je kakšnih deset in vsi so bili Šentjurčanom hvaležni za tvorno sodelovanje.

Za zaključek so županu še razkazali svojo tehnično opremo in dali vase nekaj konkretnega.

»Na pomoč«, pozdravljajo gasilci. Enostavno se nisem mogel znebiti vtisa, kljub temu, da očitno brezhibno funkcionirajo, da ta klic namenjajo tudi sami sebi. Morda zaradi slutnje grozečih nasprotij med profesionalnim in obrednim gasilstvom.

F.K.

Prehlajeni dogodki

Šentjur v predpreteklem času

Ni se mi zgodilo v eni sapi, kot se navadno reče ob čitanju dobre knjige, a najnovejšo šentjursko pridobitev, monografijo »Šentjur v času« Igorja Grdine, in sodelavcev, brez dvoma lahko pohvalim. Igor Grdina je pač dovolj pronicljiv mislec in zanimiv pripovedovalec, ki zna narediti dobro stvar. Če pa bo šentjurska monografija postala hit in kmalu tudi nepogrešljiva v vsakem našem domu, je seveda drugo vprašanje. Ta naš domači izvenserijski dosežek je tekstualno dokaj zahteven, slikovno pa dokaj »populističen« in na bistveno drugačni ravni. V njej je preveč fotografij, ki so skoraj izključno dekorativne, morda celo zavajajoče in naravnane na privabljanje manj zahtevnih kupcev. Kar je po drugi strani lahko pravzaprav spet odlika. Skratka, nekako sem v dvomih in več ne vem, ali me monografija kot celota navdušuje ali ne.

Brez oklevanja lahko le povem, kaj v njej pogrešam: zgodovino preteklega stoletja. Potem ko sem z zanimanjem sledil Grdinovi odlični zgodbi vse tja do začetka 20. stoletja, se nato vse skupaj ustavi oziroma zbledi. Če bi Grdina odločno povedal, kje je njegova časovna meja, preko katere ne gre, bi ga razumel, on pa si je naprtil tudi poglavja novejših zgodovine, ki ji je obdelal z zanj neobičajno površnostjo. Za večino svojih navedb iz starejših časov namreč vestno navaja vire, zanimive podrobnosti, opise, spremljajoče zgodbe, za dvajseto stoletje pa se zadovolji z več ali manj neobveznimi splošnimi sobdami in šablonami. Nezglašljiv je vtis, da jih je napisal v časovni stiski, ali ker je tako obljubil naročnikom.

Pa morda tudi tako ni narobe. Pustil je dovolj prostora za svojega naslednika, za zgodovinarja šentjurskega 20. stoletja. Da le ne bi predolgo čakali nanj.

F.K.

Zdravniška stavka

Ni (še) panike

Marija Magdalenc iz Hruševca:

zelo v dobro.»

Marjetka Blatnik iz Kostrivnice:

»Menim, da stavka ni primerna za uveljavljanje pravic. Kolikor zadeve poznam, delajo res veliko, toda tudi zaslužijo ne slabo. Sicer pa tako normalno delajo, ni nobenih odpovedi niti nepotrebnega čakanja, kar šentjurskim zdravnikom štejem

»Stavka se ne čuti. Ob uri kot sem bila naročena, sem bila tudi takoj na vrsti, tudi v laboratoriju ni bilo težav.

Ne poznam dobro vzrokov za stavko, toda če niso zadovoljni in drugače ne gre, je prav, da stavkajo.»

Direktorica ZD D. Kovač je povedala, da so opravili manjše prerazporeditve, prekinili študijske dopuste, da pa trenutno večjih težav še ni nimajo. Če bi hoteli trajno zadostiti stankovnim zahtevam, bi morali zaposliti še tri zdravniške time, kar bi ob danem sistemu financiranja pomenilo izgubo ali pa znižanje plač vsaj za 30 odstotkov. Kar spet ne bi šlo.

Obisk v ZD Šentjur ni pokazal nič posebnega; v četrtek 21. marca ob 12,15 uri in v petek ob 9. uri dopoldne so bile vse čakalnice več ali manj prazne, v čakalnici Hilde Prebil so bili trije pacienti, ki se niso prav nič pritoževali, toda tudi izjave niso bili pripravljeni dati.

Na hodniku sem srečal Mirka Vrečka iz Šentjurja, ki svojega zdravnika Gorana Šiljega ob običajnem času v ambulantni ni našel, ker je bil zaradi stavke prerazporejen, ampak se ni nič razburjal. »Nič hudega, saj imam čas, nujno pa tudi ni,« je bil maksimalno razumevajoč.

Temnolasa Šentjurčanka v čakalnici Gorana Šiljega, ki je hotela ostati anonimna, je povedala: »Kar prav je, da stavkajo. Zdravniki v bolnišnicah si vsekakor zaslužijo boljše plače, vsi pa prav gotovo ne. Prideš od zobozdravnika domov in ti pade plomba ven, Čehova plomba pa mi drži 30 let.«

Vinko Žlender iz Loke:

»Že vedo, kaj delajo. Če bi jih samo hvalil, ne bi bilo prav, če bi jih grajal, bi se jim zameril. Vse prav gotovo ni v redu. Čez domače zdravnike res ne bi ničesar rekel.«

Ko daš roko pod iglo

Prejšnji četrtek je bila na Kalobju že druga

Pogled v krvodajalsko kuhinjo

samostojna krvodajalska akcija. Do lanske zavidljive devetdesetice jim je letos manjkalo kakih dvajset krvodajalcev, a so bili z obiskom vseeno zadovoljni. »Kaj hočeš, če so imeli okoličani bolj zgodnje termine, pa so pritegnili tudi nekaj Kalobčanov. Lepo pa je, da je danes prišlo ogromno novih, predvsem mlajših krvodajalcev,« je povedala tajnica krajevnega RK Mateja Hribnik.

Če je koga prav posebej stiskalo pri srcu ob pogledu na ne prav prijazno iglo, se sicer ni poznalo na obrazih, je pa osebje transfuziološkega centra iz Celja dejalo, da tudi drugače ni nihče potreboval pomoči ali ponovnega »ozaveščanja«. V osnovni šoli, kjer je vse skupaj potekalo, je vladalo tako prijetno vzdušje, da je

človek tako in tako imel občutek, da je prišel na obisk k prijateljem, ne pa na sicer humano akcijo, kjer je treba malo stisniti zobe.

V pritličju so sestre mimogrede povedale kakšno šalo, da je prvi pik manj zbolel, zdravnico je bila itak sama prijaznost, ko pa so končno zapičili usodno iglo, je bolničar zaigral še kakšno pesmico na ksilofon. Le kdo bi se pritoževal? V kuhinji so se pridno vrtele Marinka, Cvetka in Marica. Malica je bila seveda temu primerno okusna. Za vlogo gostitelja je skrbel Novakov Vinko in reči moram, da mu je šlo sila dobro od rok. Krvodajalski veteran in obenem soorganizator akcije, predsednik Anton Hribnik, je dal kri že 61-č in ob tem zatrdil, da bo nadaljeval, dokler ga bo le zdravje podpiralo. Podobnega mnenja je bila večina ljudi, čeprav tu in tam debata ni mogla mimo državnih vrhov, ki takole delajo sive lase tudi nič krivim lokalnim odbornikom organizacije Rdečega križa.

Je že tako; denar je sveta vladar. In prav zato so te akcije nekaj posebnega. Domače in domačne, ter predvsem zastonske.

Saška

Šentjurske

NOVICE

IZ VARNOSTI ŠENTJURČAN

Anketa

Ali še zaupamo Rdečemu križu?

Zadnje tedne skoraj vsak večer dežujejo s televizijskega ekrana vesti o vedno novih aferah na državnem sedežu Rdečega križa. Gre za denar, ki se je posojal, včasih vračal, včasih ne, pomoč RK se je delila za politično promocijo, se celo prodajala, funkcionarji so si privoščili draga potovanja in še kaj. Tako se oglašajo ljudje v medijih, tako pravijo poročila novinarjev.

Kaj pa naš šentjurski RK, kaj počne in kaj ne počne? Mu po vseh teh dogodkih še verjamemo? Bi še nakazali denar s položnico, ki jo RK vsake toliko časa pošlje na različne naslove? Ali pa menite, da bi kazalo dobrodelnost organizirati drugače, prostovoljno, ter tudi našim občinskim funkcionarjem pogledati malo bolj natančno pod prste?

Tanja Gobec iz Hruševca:

V Rdečem križu, ki naj bi bil prostovoljna in dobrodelna organizacija, se vrtijo veliki denarji in to je problem. Očitno so nekateri lagodno služili na račun dobrodelnosti množic. Vse se je zaprlo v sklenjene kroge, dolgo niso spustili nikogar notri, delalo pa se je na brezprizivnem zaupanju in brez kontrole. Tečaje RK je pa tako treba plačati. Moram priznati, da že prej nisem zaupala organizatorjem dobrodelnosti, ker sem tudi sama že konkretno spoznala, kako se to posredništvo dobrodelnosti da zlorabljati in da pride pomoč do tistih, ki jo potrebujejo, ze oskubljen. Ne, RK ne dajem denarja, zagovarjam neposredno pomoč osebam, ki jih poznam. Razne zbiralne akcije, za misijone in podobno, čeprav imamo dovolj pomoči potrebnih za prvim vogalom, imajo prevečkrat v ozadju posle. Tudi tiste vsakoletne akcije s poštnimi znamkami ne podpiram, prisilne in roparske so.

Kako delajo v Šentjurju, ne vem, slišati ni nič slabega.

Stane Stojan iz Šentjurja:

Zelo sem razočaran. Vedno sem kaj nakazal na njihove položnice, toda zdaj niti slučajno ne bo več tako. Počutim se izigranega in ogoljufanega. In kako dolgo je vse to trajalo! To, da nekateri prodajajo mojo dobrodelnost, to je za moj okus malo preveč. Ne dvomim pa v krajevne aktiviste, ti res delajo

zagnano in pošteno in je krivica, če bo senca dvoma padla tudi nanje. Dobrodelna dejavnost naj bo organizirana povsem na prostovoljni bazi, tovrstne državne in občinske službe pa naj bodo vestno nadzorovane.

Seveda so manipulacije možne tudi tu pri nas v Šentjurju, transparentnost njihovega dela pa bo morebitne dvome potrdila ali zavrgla.

Ernest Zidanski iz Gorice:

Ne bi rekel, da je vse gnilo pri RK, je pa zelo grdo, kar se je zgodilo. Narejena je bila velika moralna škoda. To zadevo morajo raziskati do konca in krivce tudi kaznovati. Ne verjamem, da bi se kaj takega dogajalo tudi tu pri nas v Slivnici ali Šentjurju.

Prispevam za RK in še bom prispeval, toda nikakor ne na položnico, temveč samo v roke potrebnim.

Zdravko Škornik iz Šentjurja:

Grauza se mi, ko se spomnim, da mora ob tednih RK prispevati vsaka sirota, da moraš podarjena oblačila dati kemično očistiti in speglati, da jih sploh vzamejo, tile pa se igrajo z milijoni. Darovan denar in obleka lahko gredo samo nazaj revežem in nikamor drugam.

Položaja v Šentjurju res ne poznam, toda bi rekel, da Slejko, ki je menda tu tovrstni profesionalce, ne zglada kot mafijaš.

Kri? Včasih, ko sem bil še jaz krvodajalec, je šla v Vietnam. Upam, da je zdaj drugače.

Agela Hribnik, krajevna odbornica RK:

Seveda se pozna pri našem delu. To, kar počnejo v Ljubljani. Ko smo pobirali članarino, so nas mnogi zavrnili, češ saj so RK same barabe in da nič ne dajo. V tem času iskati kakršnekoli sponzorje je tudi hudo delo. Videti je, kot bi vsi, ki se trudimo za delo te organizacije, imeli omadeževane roke. Tudi s krvodajalsko akcijo je bilo podobno. Ljudje so izgubili zaupanje in veliko časa bo preteklo, da ga bodo dobili nazaj. Pri tem pa bi rada poudarila, da nimamo nikakršne zveze z državnim vrhom RK. Denar, ki ga poberejo za članarino, porabimo za skupne namene v domačem kraju. Nikamor ga ne odvajamo in tudi z vrha ga mi ne dobimo. Ampak ljudje tega kot da nočejo verjeti.

Janko Novak, Kalobje:

Absolutno jim ne bi dal denarja. Raje revežu direktno v žep. Sicer sem bil že od nekdaj takega prepričanja, ampak zadnji dogodki so me v tem samo še utrdili. Niso pošteni. Krvodajalec pa ostajam, ker se mi zdi to humano in potrebno dejanje, ki ga zaenkrat še ne morejo zlorabiti.

Razmišljanja

V imenu humanosti

Zadnje čase ne mine dan, ne da bi v kakšnem slovenskem časopisu prebrali kakšno »globoko« misel o humanosti. Humanost, kot pomoč sočloveku, je le ena izmed sedmih temeljnih načel Rdečega križa po celem svetu. Pomoč bolnim, ostarelim, ranjenim in socialne pomoči potrebnim je najpomembnejša in najstarejša dejavnost, ki jo je 1859 leta začel Henry Dunant, oče Rdečega križa, sam s svojim denarjem. Denar, ki je sveta vladar. Žal se ves svet vrti okrog denarja, tudi humanitarnost.

Šentjurci smo znani po svoji dobrosrčnosti, večkrat je vsak od nas podaril denar dobrodelnim organizacijam. 500 tolarčkov za članarino Rdečemu križu, 5000 tolarčkov gasilcem za novi avtomobilček in ves drobiž za 10 tolarčkov iz denarnice v žabico (zbiralnik) RK pred kakšno trgovinco. Šentjurci smo res dober narod. In sedaj so naših 510 fičnikov posodili neki firmi, ki je znana kot neplačnik in nad njo bdi nekaj tožb. Nikoli več ne bodo od mene dobili tega denarja. Raje si kupim škatlico cigaret...

No, resnica je zopet malo drugačna. Rdeči križ Slovenije je zgrajen kot drevo. Krajevne organizacije se združujejo v območna združenja kot korenine, le te pa v steblo drevesa v RK Slovenije. Območna združenja in krajevne organizacije delujejo vsaka kot celota. Vsa članarina in ostali prispevki, ki se pobirajo in desetine tolarčkov iz žabice OSTANEJO krajevnim organizacijam. Le ti s tem denarjem organizirajo srečanja starostnikov, pomagajo socialno ogroženim v njihovem kraju ter s tem denarjem razpolagajo. Letna članarina po

KO-RK na šentjurskem znaša od 80 - 300 tisoč SIT. Če se do sem strinjate z mano, berite dalje...

Od kod potlej denar centralnemu RK-ju v Ljubljani? Vsi ti milijoni SIT-ekov, ki se obračajo v imenu humanitarnosti? Torej zgodba gre takole. Nekoč je RKS dobil podarjeno večje zemljišče imenovano Valdoltra. Na to zemljišče so dobili kredit, nekaj deset milijonov pri slovenski banki. Ker bi za ta denar lahko z pametno poslovno naložbo (beri posojlo) lahko iztržili več, so se kot vsak pameten gospodar odločili za ta način. Ostalo veste. Napad medijev in škoda zaradi tega verjetno ne bo desetletja sanirana. Kdo ima prav in kdo ne, bo sedaj odločilo sodišče. Mlini pravice pa meljejo neznansko počasi. Povem vam, kaj se bo zgodilo. Sodišče ne bo ugotovilo finančnih in drugih nepravilnosti o delovanju Rdečega križa. Kaj pa zdaj? Ugled je uničen, pa čeprav bo dokazana nedolžnost. Škoda je nepopravljiva. Mediji in politika sta uničila še tisto nekaj, kar je bilo sveto. Nihče se ne zaveda, da bodo odpovedane akcije za pomoč ostarelim, socialno ogroženim in drugim. Velike vseslovenske akcije, v katerih so zbrali skoraj 130 MIO SIT in jih potem do tolarja razdelili med ljudi, kot sta bili akciji Nikoli sami in Sosed sosedu.

Posloviti se bodo morali za nekaj let od teh pomoči. V tem trenutku bodo skušale prevladati druge humanitarne organizacije s sumljivim poslovanjem. Hej, kaj govoriš v prazno, med humanitarnimi organizacijami ni vojne. O pa je! Pa se sami zamislite, kdo bi imel največjo korist ob finančnem zlomu največje dobrodelne organizacije? Ne bom vam polagal besed v usta, ker bi bilo to neetično. Žal pa za vsem tem stoji slovenska politika. Kurba, ki se na vso moč trudi odpreti stare zaceljene rane iz druge svetovne vojne in nas na vsak način sili v Evropo in NATO, ne ozirajoč se na žrtve tega jalovega početja. Če nisi z nami, si proti nam. Kljub socialni bombi in propadu, ki se pripravlja, oni kot fijakarski konji rinejo še vedno tja, kjer ni muh... V Evropi, in da sploh ne govorimo o ZDA, so Rdeči križi izredno močne organizacije. Njihovi sedeži so ne samo v starih hišah temveč v pravih nebotičnikih v njihovi lasti. Za vse to pa je potreben velik možganski premik pri vsakem posamezniku. V tujini bogataši prav tekmujejo, kdo bo zbral več denarja. Socialne kuhinje so nekaj povsem običajnega. Za krvodajalstvo imajo svoje službe za odvzeme krvi in kri prodajajo naprej bolnišnicam. Ampak za vse to je potreben, kot sem že dejal, velik

miselni premik. Večji kot si, več lahko nudiš in obratno. Tudi drugod po svetu imajo Rdeči križi ustanovljena podjetja, ki bogatijo kapital. Le to je nekaj povsem običajnega. RK Slovenije je kot država Slovenija sprejel preskok iz socializma v kapitalizem. V socializmu so imeli vsi dovolj, ne preveč – dovolj, v kapitalizmu pa ima peščica posameznikov gospodarstvo v svojih rokah, pomoči potrebnih je vedno več, a je zaradi takšnih ali drugačnih akcij medijev ne bodo dobili. V ZDA, kot primer kapitalistične države, so pomoči potrebni prepuščeni na milost in nemilost. Če nimaš za hrano, potem umri od lakote. Kruto, vendar resnično. Tu se najbolj pokaže dejavnost Rdečega križa kot mejnik med življenjem in smrtjo. To je za naše politike idealni svet.

Sedaj je čas obsodb. Kdo bo povrnil škodo naslednjih nekaj let tako duhovno in finančno? Da zgradiš zaupanje, traja vrsto let, da ga izgubiš, nekaj nepreverjenih novinarskih člankov. Najmočnejši ostanejo ter vse zlo namensko povzročeno bo tudi tako ali drugače kaznovano.

Jure Godler

Iz Hotunja spet butara velikanka

Letošnja butara naj bi bila ponkovška rekorderka vseh časov, verjetno pa tudi v slovenskem merilu nekaj pomeni v konkurenci stoječih butar. Imela je nekaj centimetrov več kot 30 metrov. Še najbolj so se ji v preteklih letih približali Sitarji s Ponkvice in Trzuc iz Okroga, ki pa so bili kar nekaj metrov krajši.

Delovna ekipa je bila več ali manj lanska: Toni Vrečko kot šef, Robi Podpešnik, Vili Mohar, Simon Gutsmandl, Boštjan Tovornik in Marko Tovornik kot delovna sila. Če ne štejemo petindvajseterico nosačev, ki so »potili krvav pot« pod 600 kilogramskim bremenom.

Ponikva nosi butaro

Najbolj kritična faza je bilo postavljanje butare, ki pa borbenim Hotulanom ni delalo težav. Pod odločno Pušnikovo gasilsko komando je šlo vse kot namazano. K temu je gotovo veliko pripomogla okrepčevalna postanka pri Vovku in Žličarju. Žensko spremstvo pa je letos malo zatajilo. So fantje morda le preveč zagledani v butaro?

F.K.

Vrtnica - druženje starejših Šentjurčank

Skupina »Vrtnica« je bila ustanovljena leta 1993 in bo prihodnje leto junija praznovala deseto obletnico. Deluje na prostovoljni dejavnosti pod okriljem Projekta »Skupine starih za samopomoč«, ki je del nacionalnega programa socialnega varstva Slovenije.

Nosilec izvajanja projekta je Združenje za socialno gerontologijo in gerontagogiko Slovenije. Zanimanje za skupino je izjemno veliko, vendar je razlog, da je ne povečajo, preprosto v tem, ker ni voditelj, ki bi prevzeli in vodili še kakšno skupino. Že ta skupina je po mnenju Cvetke Leskovšek prevelika in bi jo bilo potrebno razpoloviti, da bi bilo delo lažje, saj naj bi za normalno izvajanje aktivnosti bilo vključenih v eno skupino največ dvanajst oseb. Toda gospe so zelo navezane in želijo ostati skupaj. Zaradi prevelikega števila pa ne morejo sprejemati novih članic. Tudi v šentjurskem domu za ostarele so jim ponudili svoje prostore, če bi se ustanovila še kakšna skupina, a ni prostovoljcev, ki bi bili pripravljeni opravljati tovrstno delo, ki je vsekakor zanimivo, toda ni plačano. Gre torej za ljubiteljsko dejavnost in če je kdorkoli, ki ga veseli druženje in delo s starejšimi občani, naj se le oglasi v prostorih Centra za socialno delo.

V nadaljevanju pa si lahko preberete prispevek, ki ga je zapisala ena izmed njihovih članic.

Skupina starejših za samopomoč »Vrtnica«

V naši skupini za samopomoč je šestnajst prijetnih in prijaznih žena, povezanih v pisan šopek »VRTNICA«.

Zbiramo se enkrat tedensko v prostorih Centra za socialno delo Šentjur, kjer se zbirajo tudi osnovnošolski otroci v programu učne

pomoči. Letos so okrasili sobo z različnimi izdelki in okraski ob Novem letu. Pripravili so tudi darila in drobne pozornosti, ki osrečujejo tistega, ki jih prejme in tistega, ki jih podarja. Napisali so tudi lepe misli in jih izobesili na stene naše sobe.

Članice naše skupine »VRTNICA« se rade in z veseljem srečujemo, vodita nas prizadevni voditeljici, Cvetka Leskovšek in Vida Zupanc.

Vsebina naših srečanj je vedno načrtovana in izbrana ter obsega široke snovi iz našega življenja. Na tak način skušamo osmišljati našo jesen življenja in počnemo različne stvari. Naše druženje vključuje pridobivanje osnovne telesne kondicije s telovadbo-Informacijsko ozaveščeno gibanje (IOG), z dihalnimi vajami in pohodi v bližnjo okolico; prebiranje lepih misli in pridobivanje zanimivih doživetij članic ob pomembnih dogodkih iz življenja, pogovora o zdravstvenih temah za starejše in skrb za lastno zdravje; občasno merjenje krvnega pritiska in sladkorja v krvi; pogovore o zdravi prehrani, izmenjavi kuharskih receptov in higieni; branje strokovnih člankov iz različnih publikacij; obujanje starih običajev; razmišljanja kako pomagati mlajšim generacijam z vlogo dedka ali babice v družini; počivljanje našega duha s petjem; pogovore za vsakdanjo rabo in še kaj...

Ob novem letu se medsebojno obdarujemo z drobnimi pozornostmi in priredimo praznovanje, same pa spečemo različne dobrote.

Dve uri našega srečanja sta marsikdaj prekratki, da bi vključili še človeški glas, ta najbolj božanski instrument, ki mu gre zahvala, da lahko pojemo. Vsakokrat se razidemo nasmejane, samozavestne in močne.

Vidite! Tako raste naša prijateljska družina iz posameznih cvetov v celoto pisanega šopka za lepšo starost.

Fanika Jager

V KORAK Z RAZVOJNIMI DOSEŽKI TELEKOMUNIKACIJSKE INFRASTRUKTURE

V sodobnem poslovnem svetu pomeni hiter in pravočasen dostop do potrebnih informacij nadomestljivo konkurenčno prednost, ki lahko podjetjem in posamezniku zagotavlja stalno prilagajanje zahtevam trga.

S sodobnim digitaliziranim telefonskim omrežjem Telekoma Slovenije je širokemu krogu poslovnih in zasebnih uporabnikov že več kot pet let na voljo univerzalni telekomunikacijski priključek ISDN, ki je namenjen prenosu govora, podatkov, online storitev in videa. Nadgrajeno obstoječe telefonsko omrežje zaradi njegove popolne digitaliziranosti odlikuje višja kakovost, zmogljivost, hitrost in zanesljivost storitev. ISDN priključek pa se lahko po meri oz. željah uporabnika tudi oblikuje z naslednjimi elementi:

- prenosni kanal 64kbit/s (govor, faks, podatki, slika),
- hitra vzpostavitev zveze (običajno 1 sekunda),
- vrsta specifičnih dopolnilnih storitev (sočasno dva telefonska pogovora, preusmeritev pogovora, prikaz klicatelja, prenosljivost terminala...),
- možnost uporabe obstoječe terminalne opreme (telefon, faks, modem),
- učinkovit in hiter dostop do interneta.

Z bliskovitim razvojem interneta so se na svetovnem trgu pojavile nove multimedijske aplikacije, ki za ustrezno kakovost potrebujejo visoke bitne hitrosti. Za ta namen nudi Telekom Slovenije nadgradnjo ISDN BA priključka z ADSL priključkom, ki zagotavlja uporabnikom poleg

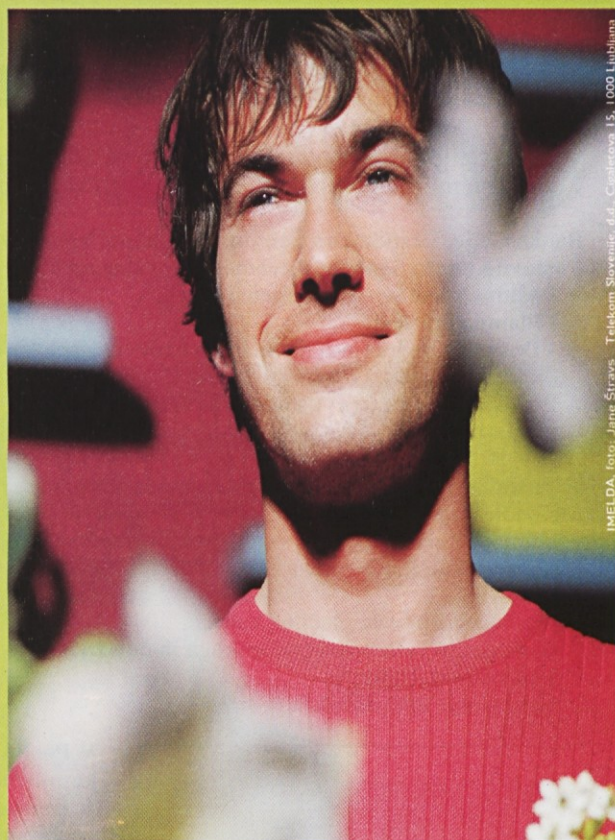

bistveno višjih hitrosti (512 kbit/s k naročniku in 128 kbit/s do ponudnika storitev) tudi stalno fizično povezavo do ponudnika storitev. Ob fiksnem mesečnem strošku je možen 24 - urni neomejen dostop do interneta ob istočasni zasedenosti obeh ISDN kanalov.

Za uspešno poslovno komuniciranje pa Telekom Slovenije nudi že vrsto let najsodobnejšo telefonsko centralo CENTREKS, ki omogoča neomejeno priključevanje novih internih števil. Ta sistem je v številnih podjetjih širom Slovenije uspešno zamenjal hišne telefonske centrale. Poleg nižjih stroškov vzdrževanja pomeni centreks tudi prihranek pri telefoniranju, saj podjetjem, ki imajo svoje poslovalnice na različnih lokacijah, omogoča pogovore med njimi po internih linijah GEOCENTREKS. Hkratno prenašanje govora, slike in podatkov, direktno klicanje, identifikacija kličočega in avtomatske preusmeritve pa so tiste prednosti centreks-a, ki dajejo telefoniranju še prav poseben čar.

Za vse informacije, celostne tehnične rešitve ter naročila in osebne obiske so Telekomovi strokovnjaki na območju Šentjurja z okolico uporabnikom na voljo na sedežu rajona na Mestnem trgu 1 v Šentjurju, tel.š.: 03/747 16 00, GSM: 031/325 591.

ISDN.500 ISDN.400 ISDN.300 ISDN.200 ISDN.100

IMELDA, foto: Jane Stravs - Telekom Slovenije, dd, Cestna 15, 1000 Ljubljana

Poveže kot ljubezen

Vrednote se ne spreminjajo. Spreminjamo se ljudje, spreminja se čas, spreminja se tehnologija – spremenil se je telefon, vendar samo zato, da bi mi postali bolj svobodni in povezani. V enem paketu se začne **svoboda dveh linij, preglednosti klicev in hitrejšega vstopa v digitalno omrežje** Telekoma Slovenije.

ISDN

Telekom Slovenije

080 8000

www.telekom.si

Banka Celje - Poslovna enota Šentjur se predstavlja

V Banki Celje se zavedamo, kako pomembni sta bližina ter hitra in kvalitetno opravljena storitev, zato smo se odločili, da v Šentjurju našo ponudbo dopolnimo še z bančnimi storitvami za majhna in srednja podjetja.

Banka Celje, Ekspozitura Šentjur se je preoblikovala v **Poslovno enoto Šentjur** z dvema poslovalnicama:

- **Poslovalnico Šentjur** z agencijama:
 - Planina pri Sevnici,
 - Dušana Kvedra (prej dislocirana enota Dušana Kvedra), specializirana za poslovanje s samostojnimi podjetniki;
- **Poslovalnico za pravne osebe in samostojne podjetnike.**

V **Poslovalnici Šentjur** nudimo privatnim komitentom naslednje storitve:

- zbiranje in vodenje vseh vrst denarnih sredstev,
- odobravanje kreditov,
- svetovanje,
- prodaja storitev za plačilne kartice,
- opravljanje vseh poslov tolarkega in deviznega poslovanja,
- opravljanje menjalniških poslov.

V **Poslovalnici za pravne osebe in samostojne podjetnike** nudimo komitentom naslednje storitve:

- zbiranje avista sredstev,
- zbiranje vseh vrst tolarških depozitov pravnih oseb,
- opravljanje vseh vrst poslov, povezanih s plasiranjem in dajanje garancij,
- vodenje poslov, povezanih s plasiranjem sredstev po načelu tek. računa,
- opravljanje poslov, povezanih s sprejemom čekov in magnetnih medijev od pravnih oseb.

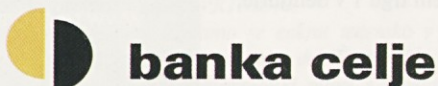
Spremenili smo tudi delovne čase:

- **Poslovalnica Šentjur (namenjena privatnim komitentom):**
od ponedeljka do petka od 8.30 do 11.30 ter od 14. do 17. ure,
ob sobotah pa od 8.30 do 11.30 ure;
- **odobravanje kreditov privatnim komitentom:**
od ponedeljka do petka od 8. do 12. in od 14. do 16. ure;
- **Poslovalnica za pravne osebe in samostojne podjetnike:**
od ponedeljka do petka od 8. do 13. in od 14. do 16. ure;
- **Agencija Dušana Kvedra:**
od ponedeljka do petka od 8. do 12. ter od 14. do 16. ure;
- **Agencija Planina pri Sevnici:**
ponedeljek, sredo in petek od 8. do 11. in od 13.30 do 16.30 ure.

Vabimo Vas, da nas obiščete v Poslovni enoti Šentjur, kjer so Vam na voljo naši uslužbenci, ki vam bodo prijazno svetovali pri pridobivanju kreditov in urejanju drugih finančnih poslov:

Dubravka Turk, vodja Poslovne enote Šentjur

Vida Cmok, vodja Poslovalnice Šentjur
 Anita Toplišek, višja kreditna referentka
 Majda Voga, višja komercialistka - koordinatorka
 Vera Simovič, komercialistka - koordinatorka za aktivne posle
 Marija Kovačič, vodja agencije Dušana Kvedra
 Andreja Sever, vodja agencije Planina pri Sevnici

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

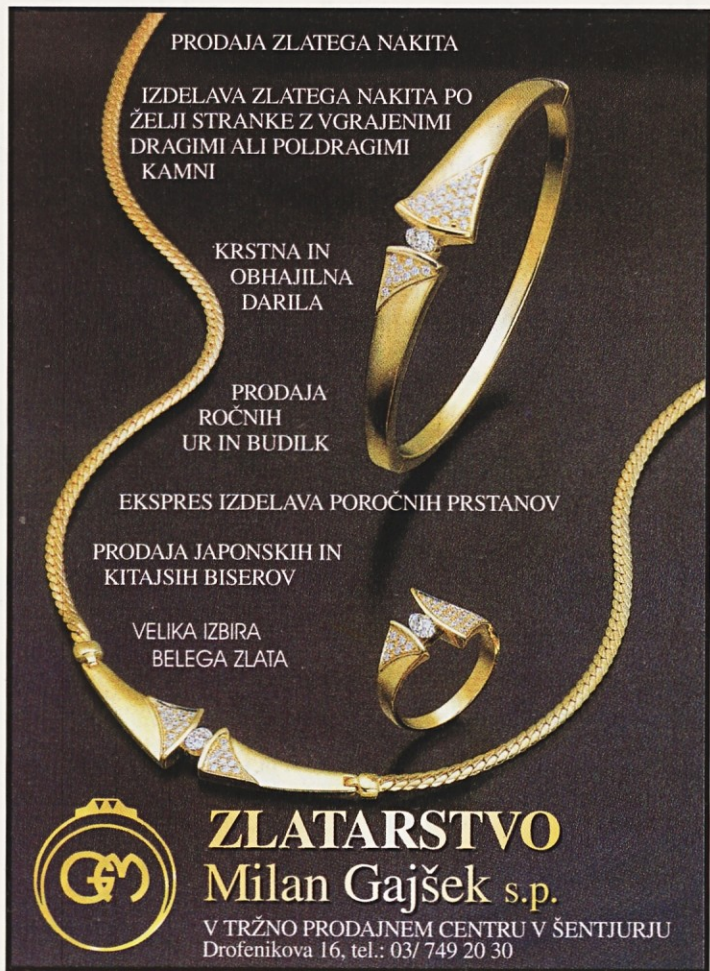
EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSKIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

! NOVO V ŠENTJURJU !

FRIZERSTVO

Mateja Fijavž-Smola s.p.

MOŠKO IN ŽENSKO FRIZERSTVO
NASPROTI ZDRAVSTVENEGA DOMA

**OBLIKOVANJE FRIZURE
S POMOČJO RAČUNALNIKA!**

20% POPUSTA ŠE VES APRIL

Tel.:
749 27 13

Delovni čas:
ob delavnikih
7 - 19
ob sobotah
7 - 17

**VSAK 10. OBISK
GRATIS!**

Kdo so slivniški packi

»Nujno pridite s fotoaparatom v Slivnico! Boste videli kaj se dogaja z naravo!« je bil klic v sili lovca Ernesta Zidanskega.

In sva se zapeljala po romantični gozdni cesti, ki se vije skozi Korenovo pod žusemskim gradom. Po malem se je začelo že na gozdnem robu, pravi cilj Ernestovega zgražanja pa so bili grapa z modro katrcio in vsaj 100 gumami ter dva razmeroma sveža kupa hišnih odpadkov. »Lani smo lovci vse počistili, zdaj pa pogledjte tole!«

Res je bilo grdo, toda živ krst ne ve, kdo so onesnaževalci. Nataknil sem si rokavice in krenil v raziskovanje. Splačalo se je. V prvem kupu sem zlahka našel več naslovov Mire Jezernik iz Celja, v drugem kupu pa sta domovala Anton in Ivan Čokl iz Zg. Tinskega. Za »vulkanizerjem« ni ostala nobena sled. Ne trdim, da so ti občani tudi onesnaževalci, toda neposredno zvezo s kupi odpadkov pod Žusmom nesporno imajo in Slivničanom

oziroma policistom se ne bo treba pretirano spotiti, da grešnike izsledijo. Pozor! Če se grešniki ne boste spokorili in sami pospravili za seboj, bodo šle v akcijo Šentjurske novice. Isto grožnjo namenjamo tudi komunalnemu inšpektorju in policistom.

F.K.

Nove zamisli imajo novi ljudje

Prof. Tatjana Oset, ravnateljica Knjižnice Šentjur: najprej zdravje, nato zmaga SLS in nova knjižnica!

Na prvi pogled se zdi, da se zgodovina ponavlja, da sta človeška noga in um neštetokrat prehodila vse labirinte spoznanja in hotenja. Pa ni tako... V ŠN predstavljamo tiste naše občane, ki so pred kratkim prišli na vidnejše javne položaje in poskušamo izbrskati iz njih tisto, kar prinašajo s seboj.

Tatjana Oset, profesorica umetnostne zgodovine in sociologije, bivša pomočnica ravnatelja Kmetijske šole in nekdanja vidna občinska političarka (predsednica SLS in predsednica občinskega sveta v prejšnjem mandatu), skratka ena od bolj redkih šentjurskih javnih žensk, se nam je zdela zelo

primerna sogovornica v mesecu dveh ženskih praznikov, emancipatorskega oziroma bolj revolucionarnega dneva žena in njegovega nasprotja materinskega dne.

Pa pogovor z njo sploh ni bil lahek, kajti njeni odgovori so bili skrbno pretehtani, ostri, toda previdni in raje preskopi kot gostobesedni. Lahko bi rekel, da je bila težka in nezaupljiva sogovornica.

Dan žena ali materinski dan?

Gospa Oset, kako Vi združujete oziroma doživljate ta tako različna praznika?

»Nobenega odnosa nimam do njiju, zaradi mene jih sploh ne bi bilo treba. Praznike, ki ne rešujejo ničesar, današnja ženska ne potrebuje. Njene obremenitve, ne da bi posebej opozarjala na materinstvo, so iz dneva v dan večje in tu rože prav nič ne pomagajo.«

Pa vendar, v Šentjurju nismo imeli ob 8. marcu nobene javne prireditve, za materinski dan pa so kar deževale. Ali to ne pomeni, da ste se šentjurske ženske dejansko pustile zreducirati na vlogo matere, na reprodukcijsko raven, kar vendarle razvojno pomeni vrnitev v preteklost?

»Jaz osebno te dileme tako ne občutim. Nobene potrebe ni, da bi tako kot prve emancipirane tudi danes nenehno dokazovale svojo enakopravnost z moškimi. Še najmanj pa z ženskimi prazniki, ki po svoje prav to podrejenost kujejo v zvezde. Sploh pa menim, da šentjurske ženske nismo nekaj posebnega, takšne smo kot so povprečne Slovenke.«

Z vami se pač ne strinjam. Še vedno menim, da dejansko obstajajo posebni ženski družbeni problemi, celo da so na Šentjurskem izrazitejši kot drugje po državi, in je dan žena ena od pravih priložnosti, da nanje vodilne ženske pronicljivo pokažete.

Ampak pustiva to teoretiziranje. Raje bralcem ŠN opišite tiste momente v Vašem življenju, ki so tako ali drugače opredelili vašo osebnost.

»To, da sem doma iz Stopč, kjer sem se pred dobrimi 40 leti rodila v uradniško-kmečki družini, ni nič posebnega. Pri Martinčičevih je prevladoval moški princip, med šestimi člani družine sem bila ob mami edina ženska, kar je seveda imelo za posledico tradicionalno delitev moško-ženskih vlog in moje neprestano upiranje. Lepi spomini na otroštvo so tako vezani bolj na Hitijeve, ki so zelo široko in pristno razumevali otroško dušo in so zato tudi bili pravo pribežališče za množico okoliških otročajeve. Sledile so šole, ekonomska šola v Celju, študij umetnostne zgodovine in sociologije na filozofski fakulteti v Ljubljani, nato prva služba na vrtnarski šoli v Celju, leta 1993 sem postala pomočnica ravnatelja na šentjurski kmetijski šoli.«

Kaj s Kmetijsko šolo?

Kmetijska šola je po svoje zanimiv šentjurski pojav. Kako ste jo vi doživljali in kaj menite o njej?

»V času, ko sem prišla v Šentjur, je ta šola še nekaj pomenila, kriza kmetijstva, zlasti še pomanjkanje kmetijskih delovnih mest pa jo je zelo osiromašilo. Gre za negativno selekcijo tako med dijaki kot med predavatelji. To, da šola nima poguma prevzeti posestvo, je le pika na i. Strokovna šola brez ustrezne prakse ne pomeni veliko, nam pa se je dogajalo, da so imeli (in še imajo) učenci doma na kmetijah boljše pogoje za sodobno prakso kot na šoli. Da, priznam, nisem se najbolje ujela z ravnateljem Škjetom, ki je z vsemi mogočimi kombinacijami in mešetarjenji bolj skrbel za preživetje svoje ekipe kot za ustrezno širjenje šolskih programov in posodabljanje šole.«

In zdaj je šola dobila še višješolski program?

»Gre sicer za simpatično tržno nišo, ki pa je bolj posledica koalicijske politične. Predavatelji so isti, učenci tudi, zato se raven znanja bistveno ne more spremeniti. Vsaj v doglednem času ne.«

Bi bila na šoli potrebna kadrovska prenova?

»Vsekakor. Vendar pa skoraj ne vidim možnosti kdo in kje bi jo začel.«

Blišč in beda politike

Kako ste zajadrali v politiko?

»Bi skoraj lahko rekla, da slučajno. Leta 1991 so me Osetovi poslali v boj za svoja kmetijska zemljišča, ki jih je hotela občina pozidati in takrat sem spoznala, da se je potrebno organizirati, če hočeš vplivati na družbeno dogajanje. Leta 1993 sem se včlanila v SLS, kmalu postala tudi predsednica njene šentjurske podružnice, morda tudi zaradi takratne kadrovske krize in stranki. Proporcionalni volilni sistem in koalicijska povezava s SKD, ki je v Šentjurju imela izredno

močno pozicijo, mi je na široko odprla vrata v občinski svet.«

Spominjam se konstituitivne seje občinskega sveta leta 1994, ko je vaša stranka dokaj brutalno izigrala LDS. Kaj se je takrat dogajalo?

»Nič posebnega. LDS je podprla mojo kandidaturu za predsednico občinskega sveta, Gorečan, kandidat LDS za podžupana, pa na tajnih volitvah ni dobil ustrezne podpore. Izvoljen je bil Oto Pungartnik.«

Z vašo podporo, ki ste ji prej menda obljubili LDS?

»Verjetno. Takrat smo bili pod hudimi pritiski iz Ljubljane in nekdo od naših je popustil. Posledice sem nosila predvsem jaz, saj je moje predsedništvo nato pol leta dobesedno viselo na nitki.«

Ampak zdaj ste vi in vaša stranka v Šentjurju čvrsto na oblasti že osmo leto. Ste zadovoljni z realizacijo te svoje odgovorne vloge? Je šentjurska demokracija tisto, kar ste si nekoč predstavljali in želeli?

»Oba odgovora sta nikalna. Ni tiste zaželjene pozornosti do občanov, zakonitost in ustavnost sta ostali nekje na obrobju, o etiki in morali pa da sploh ne govorim. S t r a n k a r s k o usklajevanje zahteva prevelike žrtve.

Mnogokrat kot stranka nismo sploh bili zadovoljni s proračunom, a smo ga morali sprejeti, saj bi se sicer na nas vsul plaz obtožb, da zaviramo investicije, razvoj in podobno. Temu jaz pravim izsiljevanje. Končna posledica je funkcioniranje občinske uprave, ki bi moralo biti drugačno. Uradniška lagodnost in samozadovoljstvo sta takšna, ali še močnejša, kot sta bila nekoč.«

Je kriv župan?

»Župan je osrednja figura občinske uprave, odkar je tudi predsednik občinskega sveta, je res alfa in omega občinske uprave in prav gotovo nosi največ odgovornosti. Moral bi biti bolj odločen. Poglejte samo ta nategovanja s cenami v vrtcih. Odnosi nekaterih občinskih uradnikov do strank so neprimerni. Problemi občanov bi se naj urejali odgovorno oziroma tako, da bi lahko uveljavljali svoje pravice.«

Mar to pomeni, da boste na naslednjih volitvah volili drugače?

»To ne, ostala bom zvesta odločitvi stranke, toda poskušali bomo ustvarjati drugačno funkcioniranje občinske uprave.«

Ali takšna možnost sploh obstaja, ko pa vemo, da vašo SLS tu v Šentjurju povsem obvladujejo bivši kršćanski demokrati? Kako pravzaprav v stranki sploh funkcionirate? Včasih, ko ste bili še samostojni, ste ŠN celo redno vabili na svoje občne zборе, zdaj o teh vabilih ni več ne sluha ne duha?

»Tudi sama sem bila precej kritična do dela v naši združeni stranki, ker res ni delovala, kot bi bilo treba. Potem pa so prišle tiste težave z lanskim proračunom, ki ga je opozicija skoraj sesula, nato še imenovanje direktorice Zdravstvenega doma, vse to nas je streznilo, upam, da pravočasno, nam izostrilo politične čute in zdaj delujemo povsem drugače, sveže in obetavno.«

Koliko glasov boste dobili na naslednjih volitvah?

»Vsaj toliko kot LDS in tudi župan bo naš.«
Predvidevam, da mislite na Malovrha. Ali se Vam ne zdi, da s tem, ko greste na županske volitve z enim človekom, potem pa dejansko oblast izvaja drug človek, v našem primeru sedaj podžupan Čokl, goljufate volivce?

»Ne, sploh ne. Saj se vnaprej ve, kaj načrtujemo.«

Vaša osebna politična želja?

»Volilna zmaga SLS.«

Direktorstvo v Knjižnici - plačilo za politično lojalnost?

Klientelizem je aktualen negativni politični pojem, ki ne razjeda le vladajoče LDS, temveč v občinskem merilu zelo očitno tudi vašo stranko: vsa ključna delovna mesta na občini ste razdelili po strankarskem ključu, javna dela so več ali manj rezervirana za »naše« izvajalce, v Knjižnici ste dokaj brutalno zamenjali »rdečo« navezo s

»črno«, nekaj podobnega se trenutno dogaja v Glasbeni šoli?

»Se sploh ne strinjam, Vaša trditev je več ali manj izmišljena. Pa bom komentirala le dogajanja v Knjižnici. V SLS so celo nasprotovali moji prijavi na razpis, toda sama sem vztrajala, ker sem v Knjižnici videla svojo priložnost, izziv, ki sem ga potrebovala. Če bi Cmokova ustrezala razpisnim pogojem, mene tam pač ne bi bilo. Tako pa, če ne bi bila jaz, bi bil tam nekdo tretji.

Zakaj pa ste ob očitku klientelizma pozabili na Zdravstveni dom? Tam se je dejansko zgodil klientelizem, ampak s strani druge politične opcije.

Zdaj se pa jaz ne strinjam. Klientelizem je brezpogojno vezan na oblastno pozicijo, v primeru ZD je dejansko prišlo le do rušenja enega od klientelističnih poskusov vaše stranke.

Knjižnica. Kaj ste našli v njej in kaj vanjo prinaša Tatjana Oset?

»Najprej moram še enkrat poudariti, da v Knjižnico nisem prišla, ker ne bi imela drugih možnosti. Že prej sem se ukvarjala z

bibliotekarstvom in rada sem to počela, zato mi je to bila življenjska priložnost. Odkrito pa moram priznati, da prej Knjižnice niti njenih delavcev nisem kaj prida poznala, da vse skupaj pravzaprav šele spoznavam, zato o svojih dokončnejših vizijah in načrtih zelo težko kaj rečem. Pričakali sta me strokovno in

motivacijsko dobra ekipa, ki je imela tudi zame sprejemljive načrte, ter velika prostorska stiska. Torej več ali manj le nadaljujem delo moje predhodnice. O uspehih in novostih še res ne morem govoriti, pa tudi optimizma ne sejati. Financiranje knjižnice je v krizi, iz leta v leto je manj denarja za nove knjige, kar seveda pomeni, da se razvoj knjižnice v smeri učinkovitega občinskega informacijskega centra odlaga v prihodnost. Ostajajo nam prireditve za otroke, literarni večeri Igorja Grdine, promocijske razstave za še neuveljavljene slikarje in podobno.«

Pravijo, da je informacija denar. Ali znate prodajati informacije?

»Mislim, da nismo v stanju, da bi lahko informacije tudi konkretno tržili in od tega lepše živeli.«

Vam je všeč zamisel izgradnje kompleksa Kulturni center Šentjur, ki naj bi dajal streho celi paleti dejavnosti, od glasbeno - pevskih sob, ene ali dveh prireditvenih dvoran, mladinskega centra do knjižnice?

»Nič več, odkar sem v Knjižnici. Knjižnica, ki ima vsak dan okrog 400 obiskov, si čakanja ne nek imaginarni kulturni center enostavno ne more privoščiti. Knjižnico potrebujemo takoj, prostorske stiske drugih dejavnosti niso tako akutne.«

Smo v predvelikonočnem času. Kaj ta pomeni za vas kot vernico in cerkvi lojalno katoličanko? Morda imate kakšno misel, ki bi jo v tej povezavi namenili oziroma položili na srce, kot se reče, bralcem ŠN?

»Želim, da praznovanje velike noči ne bi bilo vzrok za slabo voljo zaradi dodatnih naporov, ki jih prazniki prinašajo s seboj. Velika noč naj bo predvsem doživeto praznovanje največjega praznika kristjanov.«

F. Kovač

90 let Erjavčeve mame iz Zg. trga

Izpolnila jih je prejšnji konec meseca, čvrsta, dinamična in zgovorna gospa, ki ji sploh ne bi pripisal tako spoštljiv jubilej. Je prava rojena Šentjurčanka, iz velike družine Pevčevih iz Hruševca (imela je 20 pravih in manj pravih bratov in sester), danes pa z vnukinjo Dolores živita v prijazni, z rožicami obdani pritlični hiški nasproti kostanjevega gaja v Zgornjem trgu.

Kako ste praznovali?

»Lepo, prelepo je bilo. Na predvečer so mi Krčev Petrček in njegovi pevci zapeli podoknico, dobila sem šopek, pa še lubčka od vsakega pevca posebej. Naslednji dan smo bili v Žonti, prišlo je tudi 13 sorodnikov iz Avstrije in spet se je veselo pelo in pilo.«

Kdaj vam je bilo v življenju najlepše in kdaj najtežje?

»Veliko veselja sem imela z otroci, Cvetom, Romanom in Dorico, ki so krasni in pošteni ljudje. Kako lepo je bilo, ko sem prišla iz šivalnice v trgovino; to je res bilo zame, ker sem rada med ljudmi. In potem sem bila zelo rada celo življenje v vseh mogočih šentjurskih trgovinah. In še bi šla v trgovino. Sem zadnjič kupovala v Celju, to je grozno, te mlade trgovke, ker nisem imela klobuka in namazanih ustnic, me sploh niso jemale resno. Jaz sem šentjurskim

gospem vedno toliko pristimala, da so se morale zadolžiti in so komaj nesle domov.

Ja, najtežje mi je bilo, ko sem videla, da mi bo mož umrl. Čudovit človek je bil.

Se bojite smrti?

»Včasih se mi zdi, da bi kar rada umrla. Ampak človek se tega vedno boji.«

Kaj pa politika, jo spremljate?

»Seveda jo spremljam in se grozno jezim zraven. So me zadnjič anketirali, če sem za Malovrha, Diacijo, Artnaka ali Koleševa, pa sem jim rekla, da je Diaci premlad, ženska ne more biti županja, Artnaka ne poznam, zato naj bo kar Malovrh, ker se je že navadil vladati. Pa kako me je razjezilo tole z Rdečim križem. Čez Drnovška pa ne upam nič govoriti. Ali si vi upate? Na splošno pa ni tako, kot bi bilo treba. Vsi gledajo le na svoj žep.«

Lepe želje tudi v imenu bralcev ŠN!

F.K.

Brucovanje kot maškarada

Počasi se bom le moral sprijazniti z dejstvom, da nisem več za ta svet: letošnje osrednje študentsko prireditve, ki jo bodo šentjurski študentje v svojem časopisu MI prav gotovo opisali kot naj vrhunc šentjurske kulturne scene, sem doživljal kot neko čudno zmes maškarade in izpraznjenega spektakla. Naj bi bila provokativna, vsaj jaz sem to od študentske ekipe pričakoval, a ji to nikakor ni uspelo. Vse je ostalo v več ali manj sterilnih splošnih okvirih, ki so poleg »službenih« obeh poslancev Malovrha in Diacija privabili v kulturni dom le še peščico staršev bodoče šentjurske špice.

Ne bi pa mogel reči, da se ni ničesar dogajalo. Na splošno je bila scena dobro zamišljena, igralci dobri, vse v stilu pravega šova, ki pa je žal ostal brez duhovite kritične vpetosti v šentjursko aktualno javno dogajanje. Svet je res postal globalna vas in našo bodočo inteligenco mečkanje v domačem zapečku očitno ne zanima.

Stare bajte tokrat ni vodil zeleni car, temveč v živalske kože pomanjkljivo oblečen Jure Rastočnik kot staroslovansko božanstvo Svarun. Kaj je predstavljal uvodničar, podobno odet oziroma razgaljen predsednik ŠKMŠ Bogdan Rahten, mi ni uspelo poglobiti. Tudi vsi njuni pomočniki, ki jih v glavnem nisem uspel identificirati, nekateri so bili celo uvoženi iz Ljubljane, so bili podobno »divjaško« maskirani. Eden od njih, s krinko na obrazu in veliko plastično govejo kostjo v rokah, predstavljal pa naj bi šamana, se je zelo atraktivno razmetaval po tleh, bilo ga je kar shrljivo gledati, toda zakaj vse to počne, ni bilo mogoče doumeti. Tako je bila pravzaprav deseterica brucov v svojih brucovski zelenih predpasnikih še najbolj normalni akter večera. Dve bosonogi vestalki v prozornih tančicah sta od vsega začetka skrbeli, da jim

koncentracija »božanskega napitka« v glavah ni padla pod tisto kritično mejo, ko bi se jim vsa predstava uprla. Tako so pa v sceni prav uživali, pa čeprav niti ena od preizkušenj, božanstvo Svarun jih je imenovalo kar igre, ni bila atraktivna in še manj hudo inovativna. Vsaka igra se je na predlog zbora božanstev, v rjuhe odetih starih bajt, končala s pitjem. »Božanski napitek«, tudi letos ga je zmešal Sajz, je bil očitno odličen, saj je bilo opaziti izrazito povpraševanje po njem. Še običajno bolj rezervirane brucke so ga tokrat kar dobro srkale.

Očitno so vsi že vnaprej sprejeli dejstvo, da je glavna fora brucovanja v osebni sprostitvi ob obrednem preizkušanju kolektivne malignanske tolerance. Brucovski striptiz, tudi po zaslugi »brucomora« primerno živahen, je bil vrhunc večera, čeprav je do nagega šel le Simon, po zaslugi Rožanca, ki mu je v trenutku nepazljivosti potegnil gate vse dol čez

kolena, za kar ga je publika z aplavzom izbrala za naj slači bruca. Med bruckami si je ta laskavi naslov

priporila Maša, pa čeprav ji je do nacga še veliko manjkalo.

Do poldvanajste ure, ko se je program brucovanja končal, se je dvorana, ki je bila na začetku še grozljivo prazna, že dobrodu napolnila, prave gneče pa ni bilo. Po desetminutnem čakanju na nastop prvega benda sem obupal in se splazil ven, na zrak, in domov. Še pred menoj sta zgasnila tudi oba poslanca, pa tudi vsi, ki bi jih še vsaj približno morda lahko štel za svojo generacijsko gliho. Ali je res sledil »razvrat do štirih jutraj«, kot je napovedal predsednik ŠKMŠ Rahten, in kako ta »razvrat« izgleda, ne morem potrditi. Mislim pa, da od te napovedi ni bilo nič. Število pomečanih pivovskih pločevink, ki so že ob pričetku žura »krasile« kulturno dvorano, se je verjetno tja do jutra krepko pomnožilo, temu primerno »razvratna« pa je bila verjetno tudi žurerska štimunga.

F.K.

Občni zbor Literarnega društva

Šentjurski literati so se zbrali sredi marca v gostišču Kajzer, kjer se tudi sicer občasno zbirajo. Dobra polovica vseh evidentiranih članov (24) je pretresla aktivnosti v zadnjem letu in napovedala nove pesniške »udarce«.

V poročilu preteklega leta je predsednik Jože Mastnak Marjan navedel vse najpomembnejše akcije društva: sodelovanje na prireditvah ob kulturnem prazniku (v Celju in v Domu starejših), soorganizacija literarnega večera naše članice Majde Rezec na Prevorju, priprava stojnice ob Dnevu knjige, vključitev v prireditve Šentjurskega poletja s predstavitev knjige AUA Jožeta Mastnaka, izdaja zbornika Z Besedami in njegova predstavitev.

Lanski razpis za prispevke v zborniku so razširili še na vabilo za sodelovanje za najboljše mlade ustvarjalce. Vzpostavili so sodelovanje s člani sorodnega društva iz Zgornje Mežiške doline, jih obiskali in pripravili literarno popoldne v Črni. Za konec leta so predstavili svoje delo še kolegom iz KD A. M. Slomšek na Ponikvi. Že v letošnjem letu pa so se udeležili

promocije knjige njihovega člana Tomaža Mahkovića na Vranskem, nekaj članov pa je ponovno sodelovalo na celjskem praznovanju kulturnega dne. Zelo velik je bil tudi odziv na vsakoletno predstavitev članov društva v knjižnici.

Tudi letos bodo izdali literarni zbornik, že četrtega po vrsti. Uredila ga bo Alenka Jovanovski, ki napoveduje nekatere novosti, med drugim tudi prvi razpis za prozo z denarnimi nagradami za najboljše. Nekaj članov se pripravlja na izdajo svojih pesniških zbirk, tako je tik pred »rojstvom« prvenec Rada Palirja, ki ga bo predstavil 4. aprila. Šentjurski literati bodo letos vrnil gostoljubje svojim kolegom iz Črne, pripravili bodo prvo literarno delavnico in poskušali obogatiti srečanja v literarnem klubu. Že ustaljene prireditve društva, kot so na primer srečanja v krajih, kjer živijo njihovi člani, literarna stojnica in večer v knjižnici, ostajajo v programu dejavnosti društva.

L. H.

Mladi literati so se zbrali v Šentjurju

Naprej gre tudi Rade Vučkovac

Minulo soboto so se v Šentjurju zbrali mladi literati – udeleženci razpisa Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti in revije Mentor, ki so poslali svoje literarne prispevke iz koroške in celjske regije.

Pesmi in prozne tekste sta skrbno prebrala Tanja Plevnik in Rado Palir, ki sta se odločila, da državnemu selektorju, ki bo odločal o najboljših avtorjih Festivala Urška, predlagata pet avtorjev in sicer: Evo Vrtičič in Jožeta Hribernika iz Rečice ob Savinji, Petra Šuštarja iz Rogaske Slatine, Veroniko Gradišek iz Kozjega in Rada Vučkova iz Šentjurja.

Minulo soboto so se zbrali literati v Ipavčevi hiši srečali z obema selektorjema, v večernem programu pa so v kulturnem domu predstavili svoja dela. Na literarnem večeru so sodelovali tudi člani domačega literarnega društva in mladi glasbeniki pod vodstvom Gregorja Bezenška ml. Zaključek festivala, katerega se bo udeležil tudi naš Rade Vučkovac, bo 18. in 19. oktobra v Slovenj Gradcu.

L. H.

Še enkrat o »Ratajevi« GSM postaji

Na tapeti okoljevarstvenikov

Okrogla miza Slovenskega ekološkega gibanja, ki se je prejšnji četrtek (21. marca) zgodila na temo škodljivih vplivov elektromagnetnega sevanja, bo spet prilila malo olja na to razgredo temo. Sosedje Ratajevih se očitno niso vdali v usodo in na drugačne načine iščejo svojo pravico.

Janez Babnik vztraja

Prešernove ulice, ki je gonilna sila te akcije, je vztrajal, da se sosedje Ratajevih čutijo ogrožene, da jih pred postavitvijo postaje nihče ni nicesar vprašal in da je prava sramota, da je bazno postajo samovoljno v sosesko pripeljala ravno vodja občinskega oddelka za okolje in prostor. Predstavniki KS (C.Erjavac in R. Frlež) so zatrjevali, da sicer res niso spraševali sosedov, so pa postavitev pogojevali z meritvami, ki so dokazale, da je sevanje neškodljivo in v sprejemljivih okvirih. Šele ko bodo nove meritve pokazale

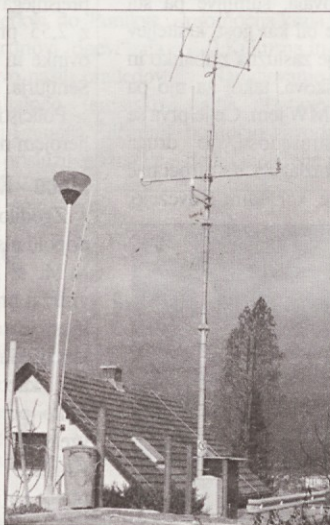
Na več kot dveurni strani občanov slabo obiskani razpravi nismo slišali nič novega. Predstavniki okoljevarstvenikov iz Ljubljane je z naštevanjem različnih argumentov dokazoval potencialno nevarnost, ki grozi neposredni okolici iz anten baznih postaj, Janez Babnik iz

nasprotno, bodo tudi ukrepali. Marija Ratajeva je zavračala sleherno krivdo, ker se je kot občinska funkcionarka izločila iz odločanja, zahtevala je od Babnika, da prekliče besedo »sramota« (česar on seveda ni storil), trdila, da sploh ne gre za takšno odškodnino, ki jo je prejela od Telekom (3 - 4 milijone SIT), mimogrede pa »napadla« ŠN, da delajo škodo s pristranskim poročanjem o tem konfliktu. Močna ekipa iz Telekom je na vse načine utemeljevala nespornost bazne postaje, za katero imajo vse teste in vsa dovoljenja.

Skratka, obe strani sta ostali čvrsto na svojih okopih; na eni strani prizadeti občani, ki jim bazna postaja predstavlja nesporno moteči faktor, prav gotovo vsaj v psihološkem in estetskem smislu, če že ne tudi v trenutno še ne objektivno dokazljivem, na drugi strani pa poslovni trust iz podpor vseh domačih institucij države, ki za stiske občanov nimajo prav veliko razumevanja.

Prav nič bi ne bilo čudno, če bi ta konflikt lepega dne prestopil razumne meje.

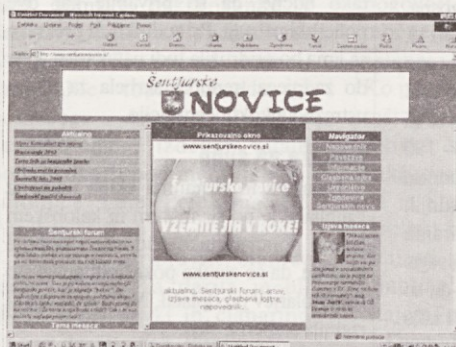
F.K.

www.sentjurskenovice.si

Ponovno Šentjurski forum

Na spletni strani Šentjurskih novic smo končno poskrbeli za majhno spremembo na boljše. Po več kot pol leta tehničnih težav smo znova vzpostavili nekoč že odmevno rubriko Šentjurski forum, naša stran pa je bila preko slovenskega NUK-a vpisana tudi v mednarodno mrežo ISSN.

V spletnem forumu lahko podate mnenja o različnih tematikah, predvsem pa je priporočljivo, da so bolj ali manj vezane na lokalno problematiko. Za začetek smo v razpravo predlagali šentjursko politično sceno. Izdate lahko, kaj si mislite o šentjurskih

politikih, kdo je za vas najboljši, najslabši, kako ste zadovoljni z našo oblastjo, če se morda že ogrevate za jesensko prireditev, poimenovano Lokalne volitve 2002...

Seveda pa na naslovu www.sentjurskenovice.si ostajajo tudi vse poprejšnje rubrike. Bolj pogosto bomo skušali spremljati aktualno dogajanje na Šentjurskem, lahko si ogledate koledar prireditev, informacije o društvi, šentjursko glasbeno lojtro, predstavitev uredništva ŠN... Na voljo je tudi arhiv z izborom prispevkov iz vseh števil letnika 2001 in zaenkrat obeh letošnjih izdaj. Za vse informacije, kritike, pohvale in mnenja, je spletno uredništvo na voljo na elektronskem naslovu: sn_obvestila@email.si.

L. H.

Odmevi

Prevorska kulturna burka

V vednost vsem, ki ne poznate dela KD Prevorje, lahko povemo iz prve roke, da smo eno najmlajših in zelo aktivnih kulturnih društev v občini. Zasluge za večino aktivnosti na Prevorju pa si nikakor ne more pripisovati tercet Domima, ki organizira večino svojih koncertov izven domačega kraja, denar in priljubljenost pa pričakuje od domačinov.

O nespodobnem, žaljivem in omadeževalno lažnivem pisanju Mimice Rezec v prejšnji številki ne bomo izgubljali besed. Z njim si priljubljenosti in ugleda pač ne bodo pridobili.

Domimo lepo prosimo, če se že ne udeležuje občnih zborov in sestankov KD ter ne želi sodelovati na prireditvah, da nam tudi s primitivnim pisanjem ne odganja aktivnega kadra iz društva in ne žali predsednice Aleksandre Maček, ki smo ji zelo hvaležni za njeno požrtvovalno delo pri društvu. Iz Ljubljane mnogokrat prihaja zgolj zaradi vaj, sestankov in prireditev KD.

»Dobro čuvaj v sebi bogastvo - dobroto. Nauči se dajati brez omahovanja, izgubljati brez obžalovanja, pridobivati brez hudobnosti.« Tako pravi George Sandova o dobroti, ki naj bi bila tudi naše skupno vodilo v življenju.

Člani KD Prevorje (8 podpisov)

Spoštovana Mimica Rezec,

naj se Vam zahvalim za »hvalospev« v prejšnji številki ŠN. Res nisem vedela, da me tako cenite.

Moram Vam javno povedati, da s člani Kulturnega društva Prevorje in ostalimi Prevorjani odlično sodelujem, ker jih globoko cenim in spoštujem. Enak odnos mi ti ljudje vračajo, zato še vedno tako rada prihajam v rodno vas in sem pripeljem tudi moje cenjene prijatelje iz različnih koncev sveta. Vedite, da sem do sedaj in bom še naprej z veseljem pomagala - seveda po svojih močeh - pri prireditvah in ostalih dejavnostih v kraju, pa če Vam je to prav ali ne. Če imate osebno kaj proti meni, Vas z veseljem sprejemam na pogovor tako na Prevorju kot tudi v Ljubljani, a nikakor Vam ne bom več odgovarjala preko časopisa.

Aleksandra Maček

Mali oglasi

Zelo ugodno prodam novejšo in lepo urejeno enodružinsko hišo v Loki pri Žusmu, z veliko samostojno garažo, oboje z vsemi priključki. Velikost parcele je 1483 m². Telefon 031 553 441.

Prodamo:

- Štirisobno stanovanje v Šentjurju, Cesta Valentina Orožna, 62,38 m², 4. nadstropje
 - Dvosobno stanovanje v Gorici pri Slivnici, 50,70 m², 1. nadstropje.
 - Hiša na Planini pri Sevnici, 140 m², parcela 6481 m²
 - Hiša na Ponikvi, 240 m², parcela 452 m²
 - Vikend v Dramljah, 72 m², parcela 2734 m²
- Telefon 03-42-63-120, ali 031-342-118

Oddam poslovne prostore 70m², pisarna, center Šentjurja poleg sodišča
Telefon: 041 66 44 36

Mali oglasi so brezplačni!

Preventivna akcija »Slovenija, priprni se« Slovenija še ni pripeta

Da je varnostni pas v avtomobilu zato, da se z njim priprnemo, še ni povsem samoumevno, zato so policisti v tednu od 11. do 18. marca izvajali preventivno akcijo. Kontrolirali so 818 vozil, v katerih je bilo skupaj 1604 potnikov, pripetih pa je bilo le 988 ali 61%. Na sprednjih sedežih je bilo celo pripetih le 53% otrok. Če je grešnike štel policist, jih je bilo za 15% manj kot če jih je štel civilni SPV-jevec.

V akciji so bile tudi ŠN, ampak šele tretji in četrti dan akcije, zato so naši rezultati prav čedni.

V Dramljah dolgčas

Z vodjo drameljskega varnostnega okoliša

Andrejem Mestekom sem bil v akciji v ponedeljek, 11. marca od 12,20 do 14 ure. Nič se ni zgodilo. Tistih nekaj deset Drameljčanov, ki so se pripeljali mimo, je bilo vzorno privezanih, pred prehodom za pešce so se praviloma ustavljali in bili oh in ah vzorni ter uvidevni vozniki. Policijska uniforma ima res prekrasen preventivni učinek.

»Zdaj vsi že vedo, zjutraj je bila slika povsem drugačna«, je bilo policistovo pojasnilo.

Ustavil je avto CE 19-95P. Voznica privezana, oba otroka privezana. Čestitke. Voznik renaulta CE 45-778, ki mu je skozi zadnje okno štrelo kakšnega pol metra deske, se je malo razburjal, da to ni prekršek, a je nazadnje le vzel desko pod pazduho in nadaljeval pot peš. Tudi on je dobil le preventivno opozorilo. BMW CE D 92-17 je bil eden redkih, ki je z nezmanjšano hitrostjo peljal preko prehoda za pešce, čeprav so na obeh straneh čakali šolarji. Odsesel jo je brez opozorila, ker ni bilo časa za intervencijo.

OŠ F. Malgaja, v torek, 12. marca od 7 - 7,30 ure:

Na službeni dolžnosti je bil komunalni inšpektor Jernej Tisel, ki je hkrati tudi tajnik Občinske SPV komisije. V uri in pol zmrzovanja pred šolo je uspel odkriti le 5 grešnikov. Dan prej jih je še bilo več kot trikrat več. Lokacija ni bila najboljša, saj večina otrok v to šentjursko šolo pride kar peš.

Prvi, ki sva ga vzela pod drobnogled, je bil policist Mlasko. Njegova Nuša je bil kajpada pripasana. Jugo CE 74-47 sva kar prezrla, čeprav otrok na zadnjem sedežu ni bil privezan. »Ta nima pasov«, je bila Tislova obrazložitev. Peugeot CE 21-57 L je bil dvakratni kršitelj: otroka ni imel pripasanega, pa še kar sredi ceste ga je »kipnil« ven. Odpeljal je, preden sva uspela priteči do njega in mu dati propagandno zloženko. Pri CE 58-01 T je končno izgledalo, da bova voznico lahko malo preventivno vzgajala. Pa spet ni bilo nič. Prislužila

si je le zgibanko, ker sta bila otroka nepravilno (pod pazduhami) pripeta.

OŠ Hruševac, torek od 7,30 do 8 ure:

Na odcepu proti šoli sta dežurala policist Miran Fuks in podpredsednik SPV Martin Šolinc. Prihajajoče avtomobile sta pozorno opazovala, sumljive pa sta ustavljala ob odhodu. Promet je bil kar gost, kršiteljev pa spet le za vzorec. Prva, ki si je zaslužila zgibanko in opozorilo, je bila soseda Zdolškova, takoj za njo pa gospa Polovič z Grobelnega z BMW-jem. Če je prva še kazala rahla znamenja prestrašenosti, je druga samozavestno in z nasmeškom razlagala, da otroci pač ne marajo biti privezani in se kar sami odvežejo.

Opozorilo je vendarle vzela na znanje in z dvoumnim nasmeškom obljubila, da se bo poboljšala.

Slivnica, sreda od 7,15 do 7,45 ure:

Na nesojeni avtobusni postaji je vodja varnostnega okoliša Dušan Polenšek ustavljal vse avtomobile po vrsti, v katerih je bilo na zadnjih sedežih videti otroške glavnice. Že kar prvi poskus je bil zadetek v polno: gospa, ki nima rada fotografiranja, v avtomobilu CE 26-30 H, ni imela privezane šolarke. Sledilo je nekaj vzorno pripasanih avtomobilov, g. Kavko sem skušal prepričati, da je pripasan le danes, ko je akcija, pa se ni dal. CE 84-60 I in CE H 6-190 pa sta jo odnesla le z vljudnim opozorilom, ker na zadnjih sedežih pač nimata montiranih pasov. Skratka nič pretresljivega. Le še simpatično opažanje, da so policista vljudno pozdravljali tako mimovozeči avtomobilisti kot šolarji, ki so pravilom prečkali cesto ravno na najbolj kritičnem mestu, na mostu. Kar pa ni prekršek, ker v Gorici še nimajo prehoda za pešce.

F.K.

Policijske cvetke Vse manj je dobrih gostiln...

Pravzaprav je gostiln kar dovolj, le šoferjev v rožcah je vse manj. Toda tisti, ki so, so ornig pod gasom.

V februarju je bilo na Šentjurskem 29 prometnih nezgod, okajeni pa so bili le trije povzročitelji, ki so nadihali povprečno kar 2,4 promile alkohola. Izven te kvote sta se »odlikovala« še naslednja naša rekorderska občana: Drameljčana S.R. (19 let) z 2,75 promile - k sreči je bil še brez voznškega, sicer bi še tega izgubil - in M.L. (46 let) z 2,71 promile.

Alkoholno razkošna je bila tudi prometka v Trški gorci, kjer je konec prejšnjega meseca 49-letni J.R. iz Suhlega z 2,55 promilami v krvi hrabro rezal ovinke in mimogrede »povožil« A.G. iz Šentjurja.

Policisti obljublajo, da bodo tovrstnim herojem naklonili še več svoje ljubezni.

Maco »Romeo in Julija« bar

Zgodilo se je 18. marca v zgodnjih dopoldanskih urah. 28-letni »Romeo« M.M. iz knežjega mesta Celja ni več vzdržal brez svoje 17-letne »Julije« N.P., ki si je to jutro pri Macotu v družbi kmetijskih sošolk nedolžno gasila žejo. Pri izkazovanju svoje ljubezni je M.M. rahlo pretiraval, zaradi česar so N.P. vzele v bran njene pивske kolegice. Končalo se je kajpada nesrečno: vse punce so jo »fasale«, M.M. pa so vzeli v vzgojo policisti.

Maco bar še enkrat

Takoj naslednji dan sta v njem ordinirala stara policijska stranka 23-letni J.Z. s Podgrada in njegov vrstnik D.P. z Grobelnega. Beseda je dala besedo, vsaka naslednja je bila glasnejša, zadnje, izgovorjene tudi na roke, pa so bile že tako bučne, da so privabile kar dve policijski patrulji. Pri sodniku za prekrške se jima bo pridružila tudi natakarnica, ki je do zadnjega trenutka skrbela za njuno ustrezno alkokokcentracijo.

Masaža na suho

Uglajena in elegantna ekipa nekje iz Ljubljane je po slivniškem in kalobškem terenu ponujala tako čudovite masažne aparate, da so zlahka pokasirali nekaj sto tisoč tolarjev predplačil. Nato je za njimi izginila sleherni sled.

B-52 brez »feršterkerije«

Neznanci so v roku enega leta že drugič vlomili v ta renomiran klub in odnesli preko pol milijona vredno glasbeno mašinerijo. Pa menda ne isto.

F.K.

TOD Ponikva v letu 2001 in 2002

Redni občni zbor turistično - olepševalnega društva Ponikva je potekal v petek, 15. marca 2002, v dvorani na Ponikvi. O delovanju društva v minulem letu je obširno poročal predsednik Slavko Špur.

Na področju marketinške in turistične dejavnosti niso uspeli označiti naravoslovne poti in urediti Lesnikove hiše, zato so te naloge prenesli v naslednje leto. S pomočjo g. Kalimaza so prenovili spletno stran društva, občina jim je pomagala izdati zloženko Ponikve, za konec leta pa so se vključili v slovesno pričakovanje novega leta. Meseca februarja 2001 so se predstavili na mednarodnem sejmu Alpe-Adria v Ljubljani, aprila skupno s KS organizirali pomladansko čiščenje okolja, maja sodelovali s športnim društvom pri organizaciji tradicionalnega orientacijskega pohoda po poteh KS Ponikve. Junija so organizirali pohod pohorske konjenice skozi Ponikvo ter se udeležili pohoda po "Slomškovih poti" od Nove Cerkve do Ponikve. Tradicionalno prireditve "Martinovi dnevi" na temo Vinogradništvo in vinarstvo naših pradedov so imeli novembra. Spremljajočo tematsko razstavo so postavili ob pomoči Francija Žličarja, ki si je za svoje prizadevanje prislužil priznanje

TOD. Ob teh dnevih so v turistični pisarni pripravili razstavo slik slikarja Jožeta Krambergerja iz Mozirja, v cerkvi pa skupaj z župniščem koncert moškega pevskega zbora Kope-Legen ter mešanega zbora Sonček. Poskrbeli so tudi za redno obveščanje javnosti (televizija, radio, časopis) o posameznih prireditvah.

Vseskozi so si prizadevali dobiti od občine nekaj sredstev za začetek obnove Lesnikove hiše. Morda bi uspeli, če bi imeli svojo občino. S pomočjo občanov, ki so sodelovali v čistilnih akcijah in krasili svoje domove in pomagali s prostovoljnimi delom, pa so le uspeli polepšati Ponikvo, za kar se jim je predsednik Špur zahvalil.

Za leto 2002 pa so si izdelali naslednji program:

1. Marketinške in turistične dejavnosti:

Označitev naravoslovne poti, obveščanje turističnih in drugih agencij o programih ter turistično - gostinske ponudbe na Ponikvi in promocija kraja v okviru Tica.

2. Kulturna in naravna dediščina:

Nadaljevanje z zbiranjem gradiva za dopolnitev stalne razstave v turistični pisarni društva, s pomočjo zavoda za varstvo naravne in kulturne dediščine Celje in občine Šentjur začeti z obnovo

Lesnikove hiše ter označiti in ograditi ponikalnico na Perišah in Boletini.

3. Prireditve in razstave:

Sodelovanje na sejmu Alpe-Adria, sodelovanje z drugimi društvi in župniščem v KS Ponikva pri njihovih prireditvah. V mesecu novembru priprava na Martinove dneve.

4. Drugo:

Akcija pomladnega urejanja okolja, nakup manjkajočega inventarja in obnova obvestilnih tabel, priprava predavanj na temo turizem, aktivno sodelovanje z drugimi društvi, župniščem in KS, organizirati izlete ter podpiranje turističnega podmladka na OŠ Ponikva.

Prihodke društva računajo na en milijon SIT in ga bodo namenili za označbo naravoslovne poti, tablo pri čistilni napravi, nakup spominkov, prireditve in razstave, predavanja...

Vrazpravi so udeleženci spraševali o izgradnji cest in o mostu pred Slomom, pa o odvozu smeti in podobno. Predsednik KS Ponikva, g. Vrečko Anton, je na nekaj vprašanj odgovoril in pozval vse, da o teh problemih spregovorijo na zborih krajanov oziroma na zborih volivcev.

M. L.

Aktivistke RK so za dan žena obiskale starejše občanke

Predsednica društva RK Ponikva gospa Olga Zabukovšek je povedala:

Krajevna organizacija Rdečega križa Ponikva je tudi letos ob dnevu žena obiskala in razdelila darila ženskam starim nad sedemdeset let. Aktivistke, ki jih je v društvu kar dvajset, so po terenu obiskale 167 občank Ponikve in jih obdarile - tudi roža ni manjkala. Obiskale so tudi domske oskrbovanke v Šentjurju, Šmarju, Poljčanah ter Konjicah, ki so se najbolj razveselile tople besede iz domačega kraja. Prisrčne čestitke pa izdelali mladi podmladkarji pod mentorstvom učiteljice Leje Petek na OŠ Ponikva.

Darila so pripravile članice same. Denar za darila je bil zbran s prispevki in članarino članov društva RK Ponikva.

Gospa Olga pa mi je ob koncu najinega pogovora zaupala še to, da si aktivistke želijo med svoje vrste privabiti še več mladih.

M. L.

Štajerc potoval v Ljubljano skozi Ponikvo

Štajerci smo znani po tem, da ga radi pijemo in se radi zabavamo... Čisto drugače pa je, če se to zlije na papir in nastane komedija pisatelja, komedijanta in politika Toneta Partljiča. Tako je nastala komedija "Štajerc v Ljubljani", ki so jo naštudirali člani dramske skupine Kud-a svoboda iz Zagrada. Prvega marca so se predstavili tudi na Ponikvi.

Dogajanje je postavljeno na področje šolstva in v čas prehoda iz Juge v samostojno Slovenijo. Prikazuje dogajanje v eni od ljubljanskih šol, kjer prevladujejo ženske in le dva moška. Med ravnateljico in hišnikom ter seveda šolskim svetom potekajo šolski pogovori, o tem, da bi morali dobiti novo močnejšo moško ravnateljsko silo. Tako sklenejo pripeljati ravnatelja kar iz Štajerske. Ko pa ta pride, se začnejo še večje težave. Ko reši težave s hišnikom, se začnejo težave z žensko stranjo, saj bi vsaka rada imela kakšno avanturo z novim ravnateljem. Ker pa je Štajerc samosvoj, se na šoli začnejo streljati in celo podtaknejo bombo. Tako se Štajerc rajši odpravi nazaj domov, v Ljubljani pa pusti trajen spomin, da s Štajerci pač ni šale.

Dvanajstčlanska igralska zasedba je odigrala zanesljivo dobro igro. Najbolj so nasmejali glavni liki Štajerca Alojz Kramvogel, učiteljica Violeta... Ob manjših tehničnih težavah je igra še kar lepo uspela.

M. L.

Mavrične besede

V petek, 22. marca, je v kulturnem domu v Šentjurju potekala šolska prireditev Mavrični splet besed.

Še nekaj minut pred pričetkom je bil kuturni dom pol prazen, vendar se je napolnil skoraj do zadnjega kotička. Občinstvo so večinoma predstavljali starši nastopajočih in učitelji, ostali občani pa očitno nimajo pretiranega zanimanja za takšne prireditve. Prireditve se je sicer pričela z nekajminutno zamudo, ker so imeli težave s kostumi. Moram priznati, da so bili le ti res zelo domiselno narejeni. Nastopalo je pet nezemljanov, ki so jih oblekli v srebrne folije. Zgodba je govorila o dečku, ki je doživel prihod bitij iz sosednje galaksije, se srečal s Prešernovim Povodnim možem in videl svojo učiteljico ter sošolce v pižami.

Nastopajoči so se lepo pripravili na svoje nastope, no ja, seveda se je opazila tudi trema, ki pa k takemu nastopu tudi sodi. Nastopali so: Primož Rezar v glavni vlogi, Nastja Močnik kot Maja, Natalija Pavlovič kot mlajša sestra, Klavdija Pavlovič v vlogi robota Arčija, Metka praprotnik v podobi nezemljanke Liani, Brina Bele kot Semijan, Nastja Hribnik kot Vivian, Klara Kresnik v podobi Davine, Blaž Slomšek kot Povodni mož, Monika Selič je bila učiteljica ter Urška Košec, Karmen Tekavc, Veronika Sorčan in Ines Marot kot učenci. Vse skupaj je zrežirala Simona Zorko, kostume in sceno je uredila Aleksandra Romih-Šmid, za glasbo pa je poskrbel Mitja Mastnak.

Tudi ostalim gledalcem je bila prireditev všeč, seveda je razumljivo, da so starši uživali v nastopu svojih otrok. Ampak vseeno je lepo videti, da danes osnovnošolci svoj prosti čas porabijo še za kaj drugega kot učenje in zabave.

nina

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

SLIKANJE POROK, BIRM, OBHAJIL, ...

Del. čas
delavnik
od 8 - 12
in
od 13 - 18
sobota
od 8 - 12

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

v prodajnem
centru AKVONIJI

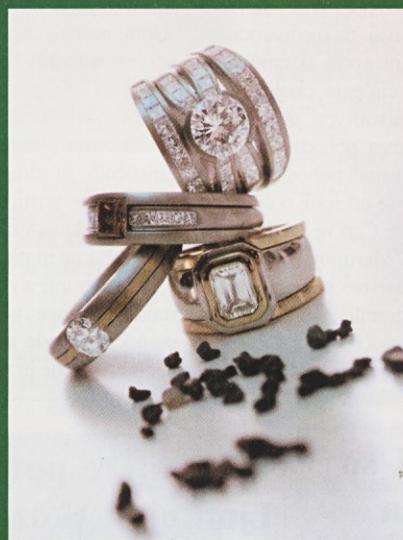
tel.: 03 749 27 60

*Petek
Aleš*

Zlatarstvo - galerija

DEL.ČAS

PON-PET
8 - 12
13 - 18
SOB
8 - 13

"Imeti
nekoga,
ki ga skrbi,
kje si,
kadar te
ponoči ni
dolgo
domov,
je velika
človeška
potreba."

/ Margaret Mead /

KEA

Lokarje

TEL.: 749 00 90

Hruševce

TEL.: 749 16 60

DARKO KUKOVIČIČ, S.P., LOKARJE 1A, 3230 ŠENTJUR

Pogrni
velikonočno mizo in jo
obloži s slastnimi dobrotami,
naj zadiši in naj se vesela aleluja
v vsej svoji skrivnosti dotakne tudi vas...

**VELIKONOČNA PONUDBA
z izjemno ugodnimi cenami!**

Vesele, zadovoljne in blagoslovljene
velikonočne praznike
vam želi

kolektiv trgovin KEA!

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotniška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

NOVO v Šentjurju PIVOVARNA IN PIVNICA MOSER

Dobrodošli v

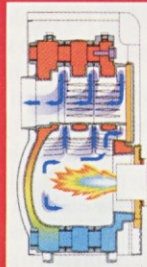

ST. JURIJ'S PUB

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM

**ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."**

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:
- eektroinštalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03/ 57 41 151

Naše kmetije

Štantetovi s Straže na gori

Ko sem se spravljal pa naprej,
sem prišel gor k Štantetu,
to je en veseli kraj,
se daleč vid po svetu.

Pri njem sem bil tri cele dni,
na miru sem počival,
kar moje srce poželi,
sem vse dovolj vžival...

Tako je pred dvesto leti opeval Štantetove pohorski ljudski poet Jurij Vodovnik. Kdo bi vedel, kako so se spoznali in našli, prav gotovo pa Jurija njegova pot nikoli ne bi pripeljala tako daleč, če Štantetovi ne bi bili že takrat nekaj posebnega. Razen krasne, domala višinske lege, sta jih očitno odlikovala odprtost in gostoljubnost takrat, kot jih odlikujeta še danes. Pesniki se pri njih sicer ne oglašajo vsak dan, so pa prejšnjo nedeljo imeli na primer na obisku Ano Jerič - Puser.

Ampak pri Štantetovih nisem bil zaradi Jurija Vodovnika in Puserjeve, temveč zaradi ovc. Pred osmimi leti so Mastnakovi, tako se Štantetovi pišejo, prodali vse krave in se vrgli na ovčerejo. Pod taktirko »tamlade«, Andreje Mastnakove (ko se je poročila, ji še dekleškega

metrov dolga kmečka hiša, z mogočnimi oboki in debelimi kamnitimi stenami, še nima tiste prave nekdanje zunanje podobe, toda notranje je že povsem prilagojena potrebam zahtevne sodobne družine.

Ovca odpira gledališka vrata

Gospa Andreja, je za tako radikalno spremembo, kot ste jo izvedli Štantetovi, potrebno več znanja ali več poguma?

»Potrebno je verjetno oboje, odločilno pa je vendarle bilo nekaj tretjega: vse večja kriza v kmetijstvu. Z mlekomo nismo imeli nobenih realnih možnosti, ekonomska računica pa je kazala v prid ovčereje. Izračunali smo, da se da priti do enakega prihodka z neprimerno manj dela in manjšimi stroški. Da, prav gotovo je pri odločitvi pomagala tudi moja kmetijska izobrazba, toda ne toliko tista šolska kot znanstvo z ljudmi, predavatelji, profesorji, in da sem znala priti do prave informacije. S kravami je šla od hiše tudi tista tradicionalna privezanost na zemljo, na hlev, z ranim jutranjim vstajanjem ob petku in svetku, pozimi in poleti. Ovce nam omogočajo drugačen življenjski utrip, kar pomeni tudi poletne počitnice na morju, kakšen izlet po svetu, sodelovanje v družabnem življenju kraja, obiske gledaliških predstav po širši celjski okolici ali celo ljubljanske opere.«

Vse to vam nudi 80 ovac?

»Seveda ne. 80 ovac nam je na začetku res dajalo kar eno solidno plačo, ki pa se je po sedmih letih toliko skrčila, da bi ob njih morali biti precej bolj skromni. Priznati moram, da je naš glavni vir dohodkov vendarle Brankotov posel, pa čeprav jaz pravim, da je kmetstvo, zlasti kot način življenja, naša prioriteta, gozdarske storitve pa obrobna dodatna dejavnost. Brez dvoma, če bi imeli dovolj kmetijskih površin, bi se dalo solidno preživeti tudi zgolj z ovcami.«

Ovce so tržna niša

Pa vendarle, ali v Sloveniji obstaja stabilen trg za ovčje meso?

»Na začetku morda res ni izgledalo najobetavneje, naši kupci so bili večinoma muslimani in podobni, toda, ko si dovolj velik in imaš celoletno ponudbo, težav naenkrat ni več. Danes prodamo vse sproti, večji del kar tu doma, nekaj malega pa preko laške klavnice. Povpraševanje je vsaj trenutno takšno, da smo komaj uspeli zadržati doma 30 mladic za lastno obnovo črede. Nihanja seveda so, toda prave krize zaenkrat še ni čutiti.«

Cene?

»Cene sicer padajo oziroma so ostale na ravni

izpred 6 let, to je 450 SIT za kilogram žive teže za klavne živali, kar pa je v primerjavi z govedom še vedno ugodno. Plemenske živali so okrog 10 % dražje. Naša čreda ima kontrolirano poreklo in skoraj vse mladice gredo za nadaljnjo rejo.«

Nekateri zavračajo ovčetine, češ da ima premočan vonj. Jo vi cenite?

»Vsekakor. Naša skrinja ni nikoli brez kosa jagnjetine. Na veliko načinov se da pripraviti in vedno je okusna. Tudi v salamah se odlično obnese. Po dve petini ovčetine in svinine ter ena petina slanine naredijo odlične klobase, bodisi sveže ali prekajene.«

To s salamami sem tudi takoj konkretno preveril. Res so bile odlične. Ali prodajate tudi suhomesnate izdelke?

»Ne, zaenkrat ne. Ni časa, bi pa brez dvoma šle odlično v promet.«

Sodelovanje s kmetijsko zadrugo?

Preko zadruge nabavljamo ves repromaterial. Cenejši so in boljše plačilne pogoje nudijo, kot če bi krmila za jagnjeta kupovali neposredno v Žalcu.«

Živinozdravnik je nož

Eden od omejitvenih dejavnikov v intenzivni živinoreji je zdravje črede. Kako je s tem pri ovcah?

»Lahko rečem, da nimamo nobenih težav. Dvakrat letno vse živali preventivno zdravimo proti črevesnim zajedavcem, kar sami seveda, in to je več ali manj vse. Živinozdravniških intervencij si enostavno ne moremo privoščiti. Ovca stane okrog 50 evrov, živinozdravniška intervencija nič kaj manj, pa še največkrat ni uspešna, vsaj ne pri problemih, ki so pri nas še najpogostejši, pri vnetjih vimena. Nekoliko manj intenzivna reprodukcija, s tremi jagnjeti letno na ovco, to sta dve kotitvi na leto in pol, je najboljša zdravilo za večino zdravstvenih problemov. Sicer pa med ovčerejci velja, da sta za bolano ovco edino zdravilo nož in konjač.«

Kaj pa ekološko kmetovanje?

»Zaenkrat ekonomsko ni zanimivo. Nimamo dovolj površin za ekstenzivno travništvo, pa tudi trg išče mlada, lepo spitana jagnjeta v starosti 3 do 4 mesece, kar je možno doseči le s pomočjo dodatnih

priimka ni bilo treba spreminjati) iz Kopince v Šedini, po poklicu agronomke, so naredili potezo, ki se je takrat mnogim Drameljčanom zdela več kot nora. In uspeli. 22 hektarov velika kmetija na nadmorski višini 550 metrov, polovica površin je gozdnatih, je sicer za slovenske razmere nadpovprečno velika, toda odločno premajhna za kar koli izključno kmetijskega, zato so šli naprej. Gospodar, danes 37 letni Branko, se je vrgel na biznis, odprl je firmo za opravljanje gozdarskih storitev, zaposlil še dva delavca ter zdaj že vrsto let uspešno dela predvsem za sevniki Tanin, tu in tam pa naredi kakšen lesni posel tudi na svoj račun, tako v tranzitu, pravi. Žena Andreja, dinamična in urejena gospa mladostnega videza, mati sedemletne Ane in osemletnega Tomaža, pa je vzela v roke ovčerejo. In zadeve so stekle, da bolje ne bi mogle. Štantetovi so uredili hlev, večji del je postavljen na novo, v njem domuje od 80 do 100 ovac dojlj, letno zredijo okrog 300 jagnjet, za katere se kupci skorajda tepejo. Mogočna, več kot 200 let stara in 30

krmil. Ovce skoraj trideset let pasemo, sicer pa krmimo izključno z doma pridelanim senom in koruzno silažo.»

Letni prihodek je skrivnost tudi za davkarijo

G. Branko mi je razkazal tudi lepo urejeno kurilnico na biomaso, avtomatsko in elektronsko krmiljeno.

»Investicija res ni bila poceni, blizu 2 milijona smo dali, toda pri kurjavi se močno pozna. Za kurjavo porabimo le tretjino tistega, kot bi dali za olje, ali pa še manj, ker imamo surovino za kurjavo, za lesne sekance kar doma.«

Lepo, vse vam gre lepo od rok. Kakšen pa je praznovrati letni prihodek vaše kmetije?

»Ha, ha, tega pa še davkariji ne povemo.«

Špitalič proti Dramljam

Gospa Andreja, vidim, da Štantetovi nimate med Špitaličem in Dramljami. Kaj to pomeni?

»Naša hiša stoji točno na meji med konjiško in šentjursko občino, večino zemlje imamo na konjiški strani, naša fara je Špitalič, šolo imamo v Dramljah. Res smo nekoliko premešani. Kar pa sploh ni slabo, ker smo tako doma na obeh koncih. Osebnost pa mi je Špitalič, čeprav nekateri menijo, da je zelo bogu za hrbtom, veliko bolj pri srcu. Bolj živahen je in ljudje so čisto drugačni kot v Dramljah, bolj komunikativni. Čeprav tudi Dramljah sodelujem na prireditvah v vrtcu in šoli, pojem v cerkvenem pevskem zboru in podobno. Skratka za obe strani si vzamemo čas.«

Kmetijstvo - kar bo, bo

G. Branko, brez dvoma ste uspešna kmetija. Boste sinu svetovali, da ostane doma na kmetiji?

»Nič mu ne bom svetoval. Sam bo moral pokazati, kam ga vleče. Ampak za te stvari je še prezgodaj. V načelu ne verjamem v rožnate kmetijske perspektive in še manj v EU ali NATO. Vsekakor pa verjamem, da se s prilagajanjem razmeram v gospodarstvu in politiki na kmetiji da solidno preživeti, pa Drnovšek in njegova antikmetijska politika gor ali dol.«

Gospa Andreja, imeli ste solidno državno službo, bili ste kmetijska svetovalka, vam je bilo že kdaj žal, da ste se »zakopali v zemljo«?

»Daleč od tega. Sem človek, ki lahko živi le v naravi in z naravo. Ko sem študirala v Mariboru, sem raje vstajala ob štirih zjutraj in se vozila tja, kot pa da bi po študentsko malo bolj »luftala«. Bivanje v mestu, ali v stanovanju v bloku je zame kot svet v kletke stisnjenih slivniških farmskih kur. Ne, ne bi zamenjala svojega načina življenja. V bistvu imam vse, kar si ta hip lahko želim. Pa sploh ne živimo v zabetoniranih kalupih. V bistvu še dan naprej ne vemo, kaj bomo počeli. Včeraj smo šli v Špitalič nabirat zvončke, danes bi morda šli na Stolpnik, če ne bi vas čakali. Ali pa bi kdo prišel k nam, kot na primer »Vodovnik« (eden od sosedov, s harmoniko), ki ste ga prej srečali na dvorišču, pa bi se zasukalo drugače.«

Kaj pa politika?

»Že gledamo televizijo in poslušamo, to pa je tudi vse. Pa saj se ne da ničesar spremeniti, niti tu doma v Šentjurju in še toliko manj v Ljubljani. Nič nimamo skupaj s politiko.«

Odhajal sem v mraku. Pogled v dolino, skozi kopreno smogo je migljalo nešteto lučk, okrog kmetije Štantetovih pa je vel svež veter, ki ga je bilo užitek vdihniti. S seboj je nosil vonj po pomladi ter prešerne tone harmonike, ki jo je svojim sosedom in sebi v veselje nategoval »Vodovnik«.

F.K.

Abrahamovca Olga in Tone Podkrajšek

Nekaj tedenska razlika v rojstnih dnevih je pogojevala prijateljsko srečanje sosedov in prijateljev. Slavljenca Olga in Tone Podkrajšek sta ga pripravila na kmečkem turizmu v Podgaju. Slavljenka Olga je za žensko neobičajno pristala na predčasno proslavitev, ker njen pravi termin, veliki petek, tradicionalno ni primeren za tovrstno veselico. Preko 30 udeležencev jima je izreklo mnogo lepih želja, čeprav ni manjkalo tudi bolj hudobnih besed in citatov na račun pojemanja življenjskih moči, s katerimi so obsuli predvsem Antona.

Slavljenca sta si lahko z zadovoljstvom retrospektivno predstavila preživetje svoje rane mladosti. Delati, vlagati in zadostiti zahtevam in potrebam svojcem brez izkušenj z lastnimi otroki je bila precej socialna naloga. To življenjsko obdobje ozko trasiranega zakonskega življenja sta ob jubileju legitimirala pred 26 leti. Sosedje, prijatelji in okolje njun vložen trud globoko spoštujejo.

Toni, tako ga kličejo sosedje in prijatelji, se je najprej zaposlil v Alposu,

potem je postal krajevni poštar, sedaj pa je delavec slovenske pošte v Celju. Nič izrednega torej, da so na srečanju udeleženi vidni slovenski poštarji, celo do samega vrha. In redko doživimo, da bi v poznih nočnih urah prinesel poštar telegram v oddaljeno vas, kot se je zgodilo ta večer, ker sedaj pošta preko vikenda posluje še samo v Mariboru in Ljubljani.

Gospa Olga pa je ena redkih na Ponikvi, ki skrbijo, da sosedje še lahko pridejo do domačega kravjega mleka. Prijetno bi bilo, da slavljenca v zdravju, sreči in prijaznem okolju Abrahama podvojita.

Vinko Jagodič

Alojz Buser, osemdesetletnik

Od otroških let je gnetel glino. Po družinski tradiciji se je izučil za lončarja v družini »Speklinskih« v Okrogu. Tam bi še danes izdelali marsikaj lepega, toda današnje tržišče jim ni več naklonjeno. Alojz je v enotah Wehrmachta preživel spopade v Franciji in Rusiji. Zajet s strani ruske armade je uspel pobegniti in se srečno vrniti domov. Je eden od tisočih ranjenih Slovencev, katerim po vojni ni bilo lahko.

Po vojni so bili zelo iskani delavci pri povojni izgradnji in proizvodnji. Zaposlil se v celjski Cinkarni kot brigadir v obratu Keramika. Sčasoma je obrat prenehal s proizvodnjo, njemu pa je uspelo, da se je zaposlil v nekoliko bolj zdravem okolju servisnih delavnic Avta Celje. Tu je zaključil delovno dobo in se upokojil leta 1982. Krajan se ga radi spominjajo, da sta skupaj z elektrotehnikom Ivanom Žoharjem instalirala električno napeljavo v številna stanovanja in gospodarska poslopja. Po izgradnji novega gasilnega doma je desetletje bil vesten orodjar in čuvar doma.

Leta 1976 mu je umrla žena Tilika, sedaj živi skupaj z hčerko Olgo in zetom Stankom Zabukovškom. Veseli se srečanja z hčerko Slavico (Bebo) in njeno družino v Prožinski vasi.

Želimo mu, da bi ga še vrsto let srečevali na dnevnem sprehodu po vasi ter z njim obujali spomine na prijatelje in življenjske dogodke.

Vinko Jagodič

Da ne pozabimo

Spomini na DEMOS

(20. nadaljevanje)

Afera Štajerska banka

Mislím, da prav nič drugače niso razmišljali tudi šentjurski obrtniki, saj sta Zdolšek in Grdina uspela prepričati le tri ali štiri (Artnak, Tovornik...), da so vložili nekaj malega v to banko, pa še za to jim je bilo kasneje žal, kajti banka je prav kmalu pokazala svoje bančne zobe. Da so bančniki nategnili Zdolška, bi še nekako verjel, toda stari maček Grdina, ki si je na občini zaradi svoje plače pustil takorekoč vrtati koleno, pa je verjetno imel od vsega začetka svoje načrte. O tem, da so predsedniki IS občin (Šentjur 400 000 DEM, Celje 120 000 DEM, Konjice 80 000 DEM...) od zagotovljene vsote pokasirali 10% v različnih oblikah, se je sicer šušljalo, konkretnega podatka pa o tem nikoli ni bilo mogoče izvtati. Iz nekaterih finančnih poročil SDK, ki se je kasneje še ukvarjala s to banko, pa se je dalo razbrati, da so precejšnje vsote denarja res nekam »izginile«, vendar prejemniki niso bili nikoli identificirani.

Štajerska banka še enkrat pred odborniki

ŠOB in problem vanjo vloženih 400 000 DEM občinskega denarja sta se kasneje, to je po moji odstavitvi z mesta predsednika občinske skupščine, kajpada na mojo pobudo, še vrnila. Kot odbornik sem predlagal, da se ustanovi posebna odborniška komisija, ki naj preuči vse okoliščine v povezavi s ŠOB in poda poročilo občinski skupščini, le - ta pa naj potem odloči, kako zadevo končati. Ta komisija, njen predsednik je bil Ivan Moser, se je v zgodovino šentjurskega parlamentarizma zapisala kot ena od najbolj pragmatičnih (jaz pa pravim »butalskih«). Čeprav je takrat imela na razpolago vso dokumentacijo od zapisnika SDK do pisnega mnenja Ministrstva za zakonodajo, oba pa sta nedvomno potrdila, da je bila šentjurska naložba v ŠOB nezakonita, je komisija svoje ugotovitve podala na podlagi odgovorov na »tri enostavna vprašanja«, ki jih je naslovila na predsednika IS Grdino. Vprašali so ga, če ima občutek, da je prekoračil svoja pooblastila, če je od vložka imel osebne koristi in ali je res odločal sam, brez ustreznih sklepov IS in skupščine. Ker je Grdina na vsa tri vprašanja odgovoril pravilno, komisija ni imela razlogov, da mu ne bi verjela in je predlagala skupščini, da post festum potrdi občinski vložek v ŠOB. Prav takšen sklep sta potrebovala Zdolšek in Grdina, da bi legalizirala svojo mahinacijo.

Z obstrukcijo preprečena naknadna legalizacija

Sledila je nadvse vroča skupščinska razprava. Zabukošek je bil odločno na moji stani, Ivan Jager se je močno zgražal, ker je šele sedaj prvič slišal, da ni šlo za 200 000 DEM, kot mu je bilo odgovorjeno na njegovo odborniško vprašanje, temveč točno za enkrat višji znesek, Čater in Kolečeva pa sta takšnemu sklepu skupščine nasprotovala, češ da je sklep nepotreben, če je res, da je nakup delnic ŠOB bil legalen, kot sta Grdina in Zdolšek ves čas zatrjevala. Na drugi strani fronte so bili najglasnejši krščanski demokrati Jurij Malovrh, zdaj že kot novi predsednik občinske skupščine, Simon Zdolšek, Anton Brglez ter Milan Frece in Ivan Moser. Zlasti Jurij Malovrh je na vsak način skušal izsiliti naravnost grotesken sklep, da skupščina potrjuje pravilnost naložbe v ŠOB. To bi mu prav gotovo tudi uspelo, kajti očitno je bilo, da imajo odborniki tega prepiranja vrh glave preveč, pa tudi nikakor niso mogli sedaj »skočiti sami sebi v hrbet«, ker so se o zadevi odločili že takrat, ko so prav zaradi ŠOB izglasovali nezaupnico predsedniku skupščine. Naključje pa je bilo, da je bil družbeno politični zbor skupščine na robu sklepčnosti, kar sva z Zabukoškom izkoristila in pred glasovanjem zapustila skupščinsko dvorano ter povzročila nesklepčnost. Takoj ko sva se vrnila na sejo, je Malovrh spet poskusil z glasovanjem, midva pa spet ven.

F.K.

Kmetijsko gospodarstvo Slom
1945 - 2000

(11. nadaljevanje)

Na celjskem območju se je uveljavilo nekaj pridelovalcev sadja. Najbolj izoblikovano in strokovno uveljavljeno se je predstavljalo posestvo Mirošan. Njemu je takoj sledil Slom. Hmežad Žalec, lastnik posestva Mirošan, se je odločil za igradnjo hladilnice v Celju. K investicijski projekciji se je priključil tudi kmetijski kombinat Šentjur, čeprav permanentno v dialogu s Hmežadom glede kmetijskega razvoja. Od takrat so del neprodanega pridelka skladiščili tudi v hladilnici Hmežada.

Vsi nasadi, razen začetnih, so nizko debelne vzgoje. Obrat sledi novostim sadnega izbora, nenehno krči neidoče sadne sorte ter zasaja nove. V najrodnejših letih je v plantažah Sloma je bilo pridelanih preko 200 vagonov sadja. Proti toči so se zavarovali, škodna pogajanja z zavarovalnico pa so bila vedno ostra, vendar običajno obojestransko sprejemljiva.

Povečane količine sadja so zahtevale solidnejše skladišče sadja v času obiranja do zimskega obdobja. V okviru investicijske dejavnosti, ki jo je v KK vodil kmet.ing. Janez Lovrenčič, so izvedli rušitev bivše sadne sušilnice in stanovanje Vovk Franca in Matilde ter nekdanjih svinjakov. Na tem prostoru je bilo zgrajeno večje skladišče sadja. Danes se v teh prostorih nahaja skladiščenje in predelava lešnikov za celotno podjetje Meja. Za strokovno obdelovanje plantažnih nasadov so se delavci izobraževali na posestvu Mirošan.

HMELJARSTVO

Proti letu 1970 je povsem prenehala proizvodnja hmelja v celotnem okolišu Ponikve in Šentjurja. Tržni in pridelovalni pogoji so postali tudi za kmetijski kombinat nestimulativni. Dotedanje površine pod hmeljem so preusmerili v njivske kulture žitaric, predvsem koruze in nekaj v sadne plantaže... Odgovornega za hmeljsko proizvodnjo Franca Sitarja so razporedili na delo kontrolorja mlečne proizvodnje v kooperacijski proizvodnji. Slom je v letih 1955 do 1970 imel pod površinami hmelja največ 10 ha.

POLJEDELSTVO

Delavci Sloma so od leta 1945 do prehoda v Kmetijski kombinat pretežno opravljali vsa kmetijska dela ročno. Koruzne nasade so okopavali, nasade žitaric pleti, travnike kosili, grabljali in seno nakladali z vilami. Okrog leta 1960

so pričeli uporabljati naprej vprežno in potem strojno mehanizacijo. Največ njivskih površin je bilo namenjenih koruzi in vedno manj pšenici. Travniske površine so se zmanjšale na obrobja njivskih površin.

Najbolj pogubno in nezdravo za delavce je bilo ročno razsipavanje umetnih gnojil. Za ta zdravju škodljiva kmetijska opravila nobena dosedanja državna ureditev ni priznala nobenih bonifikacij.

GOZDARSTVO

je bilo podrejeno takrat veljavnim zakonskim normam, po katerih so se ravnala družbena gozdarska podjetja. V tem slogu je gospodaril tudi obrat Slom z gozdarskimi površinami bivše graščine in gozdovi, ki so jih odkupili od zasebnih kmetov, predvsem Zagajskih. Delavci so opravljali gozdarska opravila v času kmetijske mrtve sezone in marsikatero zimo pri tem delu močno prezebali.

Posestvo Slom je v času obrata lastne proizvodnje in po letu 1974 kot TOZD Kmetijskega kombinata z delom in sredstvi pomagala pri izgraditvi cest proti Zg.Selcam, Zagaju in Unišam.

Na delo in prakso je v tem obdobju prihajalo mnogo dijakov in študentov. Največ jih je prihajalo iz Kmetijske šole iz Šentjurja. V času upravljanja g. Mastnaka so bili na praksi tudi: dr. Smole Julka, doma iz Grosuplja, sedaj profesorica na biotehnični fakulteti v Ljubljani, dr. Modic Dušan, že pokojni profesor, in drugi.

Posestvo Slom je od prvotnega povojnega omalovaževalnega subjekta postala institucija, kjer se je bilo možno učiti naprednega kmetijstva. Vedno več kmetov je prihajalo na inštrukcije za vlaganje in proizvodno usmeritev k upravniku in njegovim sodelavcem. Postali so vzor tedanjega kmetijskega razvoja.

Pomemben je bil prispevek obrata na Slomu k občinski nagradi »18. avgust«, ki jo je dobila TOZD Lastna proizvodnja. Podeljena je bila 12. avgusta 1977 na svečani proslavi na dvorišču Sloma. Na njej je bila prisotna delegacija takrat prijateljske občine Orahovac na Kosovu. Kar zajeten znesek občinske nagrade je namesto da bi prišel v roke delavcem, brez sladu poniknil.

(se nadaljuje)

Vincenc Jagodič

Kuharski kotiček

Velikonočna jedila

Pred nami so velikonočni prazniki. Ljudje smo pač takšni, da praznujemo vse, kar se le da in si takrat več – celo preveč privoščimo. Marsikje teh praznikov ni brez »žegnja«. Pod žegnomo razumemo lepo narezano šunko, suhe klobase, nastrgan hren, rdeče pirhe – to so simboli tega praznika.

Šunka v testu

Brez šunke ne bo šlo. Mogoče pa bi jo tokrat spekle v testu. V testu pečena šunka je bolj okusna. Šunko ali druge kose prekajenega mesa operemo in dobro posušimo. Pripravimo kvašeno testo kot za kruh in pustimo, da vzhaja. Nato ga razvaljamo za prst debelo in vanj zavijemo pripravljeno meso. Paziti moramo, da je meso dobro prekrito, sicer se iz njega izceja sok. 2 kg težak kos mesa pečemo 2 do 2 uri in pol, večje kose pa primerno več. Z ohlajenega mesa odstranimo testo. Testo nalomimo na manjše kose in jih v skledi ponudimo z mesom. Je zelo okusno.

Pirhi

Tudi pirhe bomo barvali. Naj bi bili rdeči. Bolj spretni gospodinje ali njihovi pomagači jih bodo ročno pobarvali in okrasili. Najbolj enostavno pa je, če damo v vodo, v kateri kuhamo jajca, pest čebulnih olupkov. Na takšen način dobimo pirhe lepo rdečkasto rjave barve, odvisno od barve olupkov. Na takšna jajca lahko prilopimo sličice, nakar jih na koncu premažemo z maščobo, da dobijo lesk.

Lahko pa od tipičnega velikonočnega pogrinjka malo odstopimo – jajca lahko ponudimo polnjena z različnimi nadevi. Kuhana jajca razpolovimo, v skledi zdrobimo rumenjake in jim dodamo malo kisle smetane in nastrganega hrena. Z nadevom napolnimo beljakove polovice. Lahko pa rumenjakom dodamo majonezo, gorčico, sesekljane ribje filete, kumarice... pač po želji. Tokrat pa naj bo hren.

Potica

Kaj pa potica? Seveda jo bomo spekli. Marsikje za veliko noč jedo poleg šunke potico – zato naj bo testo bolj preprosto, z manj sladkorja. Testo pripravimo iz 60 dag moke, 3 dag kvasa, 5 dag sladkorja, 6 dag masla, 2 rumenjaka, žlica ruma, žlička soli in mleka po potrebi (približno 3 dl). V lonček damo nekaj žlic toplega mleka, vanj zdrobimo kvas, dodamo žlico sladkorja, žlico moke ter postavimo na toplo, da kvas vzkipi. Maščobo damo v malo segreto mleko, dodamo rumenjaka in sladkor. V večjo skledo presejemo moko, posolimo, dodamo mleko z maščobo, vzhajani kvas in rum. Testo dobro pregnetemo, da postane gladko in pustimo, da vzhaja.

Kot nadev za potico bomo tokrat uporabili jajčni sir. Tega pripravimo takole: v pol litra mleka stepemo 8 – 9 jajc. Pekač dobro namastimo in vanj vlijemo mleko z jajci. Pečemo toliko časa, da jajca zakrknjejo. Ohlajeno maso odcedimo in dodamo sladkor (po okusu), vanili sladkor in rozine. Testo razvaljamo za 1 prst debelo in ga namažemo z nadevom. Potica naj še enkrat vzhaja, nakar jo premažemo z raztepenim jajcem. V začetku jo pečemo pri 230 °C. Ko začne rumeniti, znižamo temperaturo na 200 °C. Pečemo približno eno uro.

Pri pripravi testa nam je ostal beljak, iz katerih lahko naredimo vanilijeve rogljičke. Napravimo testo iz 17 dag moke, 14 dag masla, 7 dag sesekljanih orehov, 7 dag sladkorja v prahu, 1 vanili sladkor in 1 beljak. Testo oblikujemo v daljšo kačo, jo razrežemo na manjše kose, iz katerih oblikujemo rogljičke. Pečemo pri temperaturi 180 – 200 °C, da porumenijo. Še tople povajamo v sladkorju v prahu, kateremu smo dodali vanili sladkor. Namesto orehov lahko vzamemo tudi lešnike.

Pa lepo praznujte!

C.H.

Modni kotiček Vanje Bertossi

V belo-črno-rdečem svetu barv

Te tri osnovne barve v modo vnašajo napetost. Strast vzbujajoča rdeča, stroga, vendar elegantna črna, nežna in občutljiva bela. Ko pa se začenejo med sabo kombinirati, se nam odpre trend sezone pomlad - poletje 2002.

Črna, bela in rdeča barva so sicer barve te sezone, prav gotovo pa bodo bolj prodajane nevtralne peščene in pastelne barve, ki se prav tako lepo kombinirajo z belo, rdečo in črno barvo. Izrazitejši kot so kontrasti, močnejše je sporočilo.

Črna je pač barva z močnim nabojem simbolike in čeprav velja za nebarvo, v ljudeh vzbuja številne prisposode. Črna je najbolj elegantna in ne bo nikoli odšla iz mode. Črno oblačilo je večno in ga lahko kadar koli povlečemo iz omare. Primerno je za poslovni sestanek, žalno slovesnost ali za zabavo, nudi pa tudi nešteto možnosti kombiniranja.

Rdeča je ena tistih barv, ki v nas prebudijo veliko občutij. Je barva ljubezni, strasti, nevarnosti, hrepenenja, besa. Rdeča barva in njena simbolika se zelo razlikujeta glede na kulture in ljudstva sveta. Pri nas se v novi sezoni pojavlja kot

barva, ki jo lahko nosimo od glave do pet, čeprav nas je verjetno malo, ki bi si to upale storiti. Do sedaj smo jo kombinirale kot

dodatek – bluza, majica, pletenina – k ostalim oblačilom, sedaj pa si omissite total look v rdečem. Ne pozabimo, da je tudi rdeča barva zelo enostavna za kombiniranje z drugimi barvami.

Bela barva je v rahli prednosti, saj naznanja in prinaša poletje. Občutljiva in nežna bela je v zavesti mnogih omejena na klasično žensko bluzo ali moško srajco. Le redki imamo v garderobi bel suknjič ali hlače, saj se zelo hitro umaže. Kljub

temu pa se v tej sezoni ponuja velika verjetnost, da boste tudi vi posegli po belih kosih oblačil.

Bela, črna ali rdeča – od glave do pete ali pa v kontrastnih kombinacijah. Ni pravilo, je pa trend, ki ustvarja dinamiko.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5
Stopite z mano v pomlad

Kotiček lepega vedenja

Tonček Bontonček in Franče Telebanče za mizo

Zadnjič je Tonček Frančka poučil, kako se kakšne hrane lotiti. A je Franček kmalu ugotovil, da še zdaleč ni na zeleni veji. Pri mizi pač ni treba samo jesti, treba je znati tudi sedeti, si hrano transportirati na krožnik in po možnosti lepo izgledati. „Križ božji, Tonček, kaj je meni tega treba blo?!!“ „No, le nika ne skrbi, ni tako hudo kot izgleda,“ ga je potolažil prijatelj in tečaj lepih manir se lahko prične.

Franček, meni je kristalno jasno, da imaš ti restan krompir najraje na svetu, ampak to še ni razlog, da si vsega naložiš na krožnik. Biti mora za vse in zato so izumili čudovito pravilo: domači naj počakajo... Tudi obleka je zelo pomembna. Pri kosilu v domači kuhinji sicer ni treba, a če boš na večerjo prišel brez suknjiča in kravate, boš vsem dal vedeti, da se ne zavedaš, da je prehranjevanje še kaj več kot samo krmljenje prašičev pri koritu.

Ko zajemaš iz skupnih posod, vedno uporabi servirni pribor, nikoli svojega. Kaj

lahko se zgodi, da ti bodo ostali prepustili celo skledo, pa to ne bo znamenje velike ljubezni.

Kadar si gostitelj, moraš izbrati tudi primerno vino. Iz tega delajo ljudje absolutno prevelik cirkus. Vino je vino, čeprav je pa res, da je užitek večji, če je primerno izbrano. Če boš sladka vina prihranil samo za sladice, potem ne moreš več veliko zgrešiti. Če boš postregel eno vrsto vina, na mizi pa bo veliko različnih jedi, izberi belo. Ob divjačini ali govedini res priporočajo rdeče vino, a tudi belo ni slabo. Ob ribah pa naj bi se ne pilo rdeče, pa tudi to ni kak naglavni greh. Šampanjec je fantastičen, ker paše kamorkoli, a za kaj pikantnega ga je vseeno škoda. Z njim v kozarcu pa se navadno ne trka. Pa tudi pivo je lahko elegantna pijača, če se ga prav postreže. Velika rjava flaška pa v ta kontekst seveda ne sodi.

(se nadaljuje)

Razmišljanje

Odgovor na Joba

Tokrat pustimo ob strani vse ostale spletke in se ustavimo pri največjem krščanskem prazniku. Večina vernega in malce manj vernega slovenskega življa dojema bistvo velike noči skozi nažiranje s pirhi, šunko in potico. No, nekateri sicer radi pozirajo ob tem času tudi pred oltarjem, vendar bi težko rekli, da njihovi misli segajo kaj dlje od naloženih košaric. Nekoč so bile košarice bolj skromne, diskretno pokrite in so bila srca morda zaradi tega bolj odprta... Vendar je to stvar vaše in moje vesti. Dajmo jo skupaj popraviti s tem, da se ustavimo ob globljih razlagah pomena Kristusovega vstajenja.

Če slučajno tudi ob »navadnih nedeljah« prisluhnete branju Svetega pisma, ste verjetno slišali za Joba. Drugače si osvežimo spomin in povejmo, da gre za znano zgodbo Stare zaveze, kjer se Bog nenavadno poigrava s človeškimi usodami. Stari Jahve, torej bog, ki ga poznajo predvsem Izraelci pred Jezusovim rojstvom in ki ga tudi katoliška cerkev priznava kot stvarnika »nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari«, je za nas nedoumljiv in nič kaj božanski. Ljubosumen, krut, maščevalen besni in grozi z večnim peklenkim ognjem. Job je njegov zvesti služabnik, ki vedno ravna spoštljivo in v skladu z božjo postavbo. Bog pa za njegovim hrbtom »kocka« s samim satanom, češ, Job mi bo neskončno vdan. Ja, s satanom stavi, da lahko Jobu stori karkoli (le ubiti ga ne sme), pa mu bo ostal zvest. Job tako izgubi vse črede, premoženje, pomrejo mu vsi otroci in na koncu tudi sam v neznosnih bolečinah ostane sam, ponižan, na robu lastnega groba, vendar še vedno zaupa svojemu gospodu. Le-ta pa mu v zahvalo povrne vse, kar je imel, in to še dvakratno. Le kako nekomu povrneš duše preminulih otrok...?

Se tudi vam zdi, da je s tole zgodbico nekaj narobe? Zelo nenavadno se nam zdi, da se nekdo kar takole poigra s človeško usodo zavoljo svojih egoističnih interesov in dvomov. Ne zaupa ljudem, ki naj bi jih sam ustvaril in to po svoji podobi, pa še dopusti si, da ga provocira zlobni satan. Primerov o tem zlovoljnem božanskem karakterju bi našli nešteto; samo spomnite se na Abrahama in njegovega sina Izaka, ... Kakšna razlika z novozaveznim evangelijskim pojmovanjem boga, ki je neskončno dober, usmiljen in razumevajoč ter ga uteleša sam Jezus. Bog se je moral nekako spremeniti, neke na prehodu iz Stare za Novo zavezo. To pa je natanko čas Jezusovega delovanja, smrti in vstajenja.

Odlično in fascinantno pojasnitev božje preobrazbe nam nudi C. G. Jung, ki je bil psiholog, odličen poznavalec najglobljih skrivnosti človekove duše, vendar tudi globoko veren človek. Njegovo razumevanje sledi prepričanju, da je stari Jahve utelešal vse človeške lastnosti, saj je bil vsemogočen in vseobsegajoč. Torej je nujno moral posebejati tudi negativne aspekte. V njegovo stvaritev se je vmešal satan in ga pokvaril, zato smo ljudje postali nepredvidljivi (prvi greh, bratomor s strani Kajna, enega prvih ljudi), kar je boga neprestano navdajalo z izbruhi besa in razočaranja. Višek te božanske drame predstavlja ravno ubogi Job, ki pa se dvigne s svojim spoznanjem nad boga, saj spozna njegovo notranje protislovje. Tako si misli: če se je bog takole razhudil nad menoj, bo po drugi strani zagotovo začutil tudi usmiljenje, ko mu bom razložil, da mi je bila prizadejana krivica. Job takrat preseže svojega stvarnika v dobroti in razumnosti, saj prepozna njegov karakter.

Sicer se je bog deloma učlovečil že takrat, ko je ustvaril človeka, saj ga je ustvaril sebi podobnega, očitno pa ga še ni dokončno spoznal. Ko je videl Joba v vsem njegovem trpljenju, se je odločil za prelomno dejanje. Utelesil se je kot sin Marije in postal človek. Hkrati je ostal božanski, kar se kaže v njegovi nenavadni naravi. Nekaj časa je ljubeč in usmiljen, drugič postane togoten, zamerljiv in grozi tistim, ki ga takoj ne sprejmejo. Jezus se pravzaprav sploh ne sooči sam s seboj vse do konca... »Moj bog, moj bog, zakaj si me zapustil!« To so bile njegove zadnje besede pred smrtjo na križu. Takrat je bog dejansko postal človek, saj je na svoji koži izkusil, kaj je storil svojemu služabniku Jobu. Nato je zapustil človeški svet in postal zopet bog, ampak bog, ki ima človeško moralo.

Malce filozofsko, kajne? Upam, da vam je bilo vseeno razumljivo, saj si moramo skupaj postaviti vprašanje. Kdo vlada temu svetu v današnjem času? Dobri bog? Ali satan? Prej omenjeni Jung nas poziva k razmišljanju. Janezovo »Razodetje« nam govori o tem, da je bil satan vklejen za naslednjih tisoč let. To si lahko sicer razlagamo zelo po svoje, ampak za razumnega vernika to pomeni, da veruje v obdobje, ko bo satan naprezal svoje sile in vladal človeštvu, preden bo nastopilo božje kraljestvo na zemlji. Zveni grozljivo. Pa saj je tudi naš svet precej grozljiv in krvav - zdi se, kot da drvi k lastnemu polomu. Jung pravi, da nam je bog poslal tolažnika svetega duha, ki naj bi vsakega posameznika pripeljal k lastnemu spoznanju boga in svetega. Gre za osebni dialog, kjer boste z njim sami govorili.

Ne pustite torej raznim domnevnim božjim pooblaščenecem, da vam pridigajo o tem, kaj hoče bog od vas. Cerkev je blazno zaposlena z zbiranjem ne ravno duhovnih dobrin, ampak grabi po materialnem in političnem. Dvom je naš sveti duh. Raje mu sami povejte, kar mora vedeti o človeških tegobah, tako kot mu je povedal Job. Kajti skrajni čas je že, da božji veleposlanik zopet vstopi v svoje stvarstvo. Po mojem ne bo ravno navdušen. Enaintrideseti marec bo kar primeren datum, da ga malce zbudimo.

Polonca Mastnak

Časovni stroj

Urbanistična zasnova Šentjurja

Na osnovi predlogov naj bi družbeno stanovanjsko gradnjo širili proti Hruševcu in ne ob cesti proti Celju, namesto bloka pa naj bi tam gradili center trgovskih in obrtniško-servisnih dejavnosti. Športno rekreacijski center naj bi širili proti Pešnici, center kraja pa proti občinski knjižnici in vrtcu. Precej razgovora med krajani je bilo okrog lokacije nove avtobusne postaje. Gradili naj bi jo med ŽP in Tolom, čeprav nekateri predlagajo sedanjo lokacijo. S tem so povezani tudi načrti Tola, ki bi se rad širil, pa se doslej ni mogel. // 26.3.1987 *Novi tednik*

Šentjurski sejem

... Na robu Šentjurja smo tako v torek srečali dva obrtnika, lončarja in kovača, ki sta v kraj pripeljala svoje izdelke. Držala sta se starih šeg in navad semanjega dne na Gregorjevo. // 18.3.1982 *Novi tednik*

Pomembne naloge

... V Alposu je le 30 članov Zveze komunistov, ki so v tem obdobju postavljeni pred pomembne akcije in nobena od zastavljenih akcij, tako menijo, ne sme steči mimo njih. // 3.3.1977 *Novi tednik*

V Št. Juriju pri Celju se resno ukvarjajo z mislijo, kako bi preimenovali bodočo občino. Med predlogi so: Malgajevo, Rifnik, ...// 8.3.1952 *Savinjski vestnik*

br

Iščejo se mladi bendi

Šentrock 2002

V sklopu letošnjega Jurjevanja bo v petek, 19. aprila, v šotoru ob prodajnem centru Lipa na sporedu druga prireditev Šentrock. Gre za srečanje mladih skupin, ki igrajo rock, pop, punk, funk, jazz in druge zvrsti. Javni sklad za kulturne dejavnosti Šentjur (v sodelovanju z izpostava Rogaska Slatina in Laško) in Študentski klub mladih Šentjur vabita k sodelovanju.

Na Šentrocku lahko nastopijo skupine s celjskega območja, ki se naj bi predstavile s 4-6 pesmimi, od tega je zaželeno, da je vsaj ena tretjina avtorskih. Koncert bo strokovno spremljan, najboljše skupine se bodo udeležile celjskega Pred rock maratona v mesecu juniju in velike glasbene prireditve Rock maraton v Lendavi, kjer se bodo zbrale najbolj obetavne mlade glasbene skupine iz vse Slovenije.

Zainteresirane skupine s Šentjurskega se lahko prijavijo do 2. aprila 2002 na naslov JSKD, Območna izpostava Šentjur, Mestni trg 2, 3230 Šentjur ali na SKMŠ, p.p. 75, 3230 Šentjur. Ob prijavi naj bo navedeno ime skupine, število članov in kontaktna oseba.

Sicer pa bo v sklopu letošnjega Šentrocka izvedena tudi prireditev Z glavo na zabavo, kot osrednji gost pa bo nastopila odlična zasavska folk rock skupina Orlek. Vstop bo seveda prost!

L.H.

Obvestilo

Objavljene pesmi šentjurskega pesnika in našega občasnega sodelavca **Rada Palirja** so iz njegove knjige izbranih pesmi z naslovom **VČASIH JE TREBA ZA SREČO LE MALO**, javna predstavitev pa bo **6. aprila 2002**. Knjigo za zmerno ceno dobite kar na

TOŽBA O SLOVENCIH

*Majhno je to plemo,
a zagledano vase, zadrto
in skozi vso zgodovino
skregano in sprto.*

*Ljudje so sicer dobrotljivi,
a prikrite čudi,
drug drugemu nevoščljivi
in privoščljivi tudi.*

*Majhno je to plemo,
majhno, skoraj neznanost,
toda ljubi malo,
sovraži pa izdatno.*

*Ljudje živijo zase.
Sočloveku ne zaupajo.
Čakajo na boljše čase.
Ničesar si ne upajo.*

*Majhno je to plemo
in vsak dan manjše postaja.
Umiranje na obroke
mu je v krvi in mu ugaja.*

VČASIH JE TREBA

ZA SREČO LE MALO

*Včasih je treba za srečo le malo:
samo pogled iz oči v oči.
Tisto, kar loči dve srci, odpade,
in kar bolelo je, več ne boli.*

*Včasih je treba za srečo le malo:
le da se roka oprime roke.
Jok, ki si v sebi ga jokaj, utihne.
V prsni od sreče poskoči srce.*

*Včasih je treba za srečo le malo:
samo beseda, da kdo te ima rad.
Dvoje se ustnic poišče v molčanju.
Srce ob srcu začuti pomlad.*

Šentjurski portret

J. M.

*Časti šentjursko ga krščanstvo.
Je aboniran na županstvo.
Ubirajoč prav zmerna pota
postal šentjurska je maskota.
Molče poseda v parlamentu,
predajajoč se sentimentu.
Konfliktov vseh se izogiba,
da ne bi ostal na suhem riba.
Ker je spravljen,
benigen kot otrok,
na tronu ohranja
ga sam ljubi bog*

V domu ostarelih

Ogledali smo si dom ostarelih. Tam smo videli veliko starih pa tudi nekaj bolnih ljudi. Mnogo ljudi je na invalidskem vozičku. V posebni telovadnici smo videli, kako jim sestre pomagajo telovaditi. Pokazali so nam tudi njihove sobe in kopalnice. V domu imajo tudi dvorano za kulturne prireditve. Šentjurski dom ostarelih je zelo lep.

Daša Mikša Pušnik, 2. A/9, OŠ Franja Malgaja

V varstvenem delovnem centru

Včasih se ljudem zgodi nesreča in postanejo invalidi. Odrasli invalidi iz Šentjurja hodijo na delo v Varstveno delovni center. Mi smo jih obiskali. Bili so nas veseli. Tam tkkejo preproge, pakirajo bombice za nalivna peresa. Pri delu so zelo pridni. Pri teh opravilih jim pomagajo vzgojitelji. Ker so ravno tedaj, ko smo bili pri njih pakirali bombice, smo jim pomagali. To delo nam je bilo zelo všeč. Delo opravljajo v dveh prostorih. Imajo tudi kuhinjo z jedilnico, kjer malicajo. Na kosilo pa hodijo v našo šolo. V centru se invalidi naučijo veliko uporabnih stvari.

Neya Keber, 2.a/9, OŠ Franja Malgaja

V tovarni bohor

V šoli smo se učili o našem domačem kraju. V Šentjurju imamo tudi nekaj tovarn. Mi smo si ogledali tovarno Bohor. Mož, ki nas je vodil po obratu nam je pokazal žago, furnirnico, sušilnico in obrat kjer kuhajo les. Delo na žagi in v furnirnici je zelo nevarno in težko. Zato se bom pridno učila, da mi ne bo treba tako težko delati kot delajo delavci v Bohorju.

Anja Andrešek, 2.a/9, OŠ Franja Malgaja

Pepca poroča

Na Zemljiški knjigi

Tokrat začenjam svoje poročanje z uradnega obiska v mojem prestolnem Šentjurju. No, v resnici je šlo za poluradno zadevo, kajti še preden sem se podala v našo hišo pravice, hvala bogu samo po zemljiško knjižni izpisek, sem si šla ogledat našo najprijaznejšo uradnico Hermino, ki je tako prijazna, da je zanjo zvedel tudi sam Drnovšek tam v beli Ljubljani. Pravzaprav me je samo zanimalo, zakaj je tako priljudna. Žal ni bilo z mojim raziskovanjem nič, ker je bila ravno na malici.

Sem se pa zato že nekaj trenutkov kasneje na Zemljiški knjigi prepričala, da se je Drnovšek odločno prenačil. Moral bi še malo pošnofati po naših drugih državnih uradih, vso zadevo pogledati malo bolj celovito, pravzaprav kompleksno, kot se bolj učeno reče, pa bi se prav gotovo odločil drugače. Prijazen nasmešek, želite, takoj, izvolite, hvala lepa, spet in spet prijazen nasmešek, pa nasvidenje... Ljudje božji, saj to ni ničemur podobno. Kot da si v najbolj kapitalistični trgovini na gnilem zahodu. Ko stopiš skozi občinska vrata, se ti morajo rahlo zašibiti kolena, spoštljivo se moraš postaviti v vrsto, zdaj enkrat pred enim, drugič pred drugim šalterjem, vljudno prositi, se zahvaljevati... in ko čez uro ali dve (ali pa naslednji teden) ves prešvican dobiš v roke zeleni dokument, takrat z glavo in srcem spoznaš, kaj je to država in kaj jo drži skupaj. Uradnik, pravi ponosni uradniki so tisti, ki državljanom v kosti vlivajo nadvse potrebno spoštovanje in ljubezen do domovine. Tisti nasmeški in vse kar zraven paše, lepo vas prosim, kot v televizijski reklam za higienske vložke, to res ne vodi nikamor. Na šentjurski Zemljiški knjigi to zadevo obvladajo, kot se šika, ponosno in državotvorno, zato bom Drnovšku toplo položila na srce, da prihodnjič pokloni svoje simpatije šefici tega urada.

Torej, potem ko sem trikrat preverila, da ja imajo uradne ure in da niso na malici, se še enkrat izkašljala in si popravila ruto, sem vstopila. Že prvi vtis je bil veličasten: ogromen pult, ki ograjuje javne uradnike od folka, na oni strani pulta lepo razporejene mize, na njih računalniki in bogve kakšni stroji še vse, in za eno od njih je sedelo urejeno in lepo rdeče pofarbano uradniško bitje, zatopljeno v računalniški ekran. Že po nekaj trenutkih je dvignilo svoj izmučen obraz. Takoj mi je bilo jasno, da rešuje smrtno pomembne zadeve in najraje bi se ji bila takoj opravičila in se po vseh štirih splazila iz pisarne. »Počakajte zunaj! Delam. Vas bom poklicala. Samo kakšnih deset minut bo treba počakati,« me je prehitela. Da, tako je prav. Ko človek dela, zlasti če se to zgodi državnemu uradniku, je treba spoštovati njegovo namero. Kaj pa je 10 minut v primerjavi z večnostjo. To je tisto pravo, avstroogrsko, česar Drnovšek enostavno ne pozna in ne upošteva. Torej sem sproščeno stopila ven, na sveži zrak, se zazrla najprej v tistega polgolega in mišičastega revolucionarja na kamnitem podstavku, ki se je menda boril tudi proti birokratiziranim državnim uradnikom, kar sedaj seveda ni več v modi, a ga vseeno spoštujemo, nato v modro nebo, nazadnje se mi je pogled ustavil na Bohorčevem zimskem vrtu. Pa sem stopila čez cesto na eno štangico. Ko je človek srečen, čas hitro teče, četrte ure je bilo mimo, kot bi trenil. Kar polnih šetnajst minut je minilo od prvega srečanja z rdečelaso državnico, ko sem spet ponižno stopila v njeno svetišče. »Klicala sem vas. Zdaj pa spet delam. Počakajte zunaj!« Tako je prav, zakaj pa, Pepca, nisi dosledno upoštevala svoje države in njenih natančnih navodil, sem si očitala. Naredila sem kakšnih petnajst krogov po avli šentjurskega doma pravice, ven si nisem upala, kajti rdeče bitje bi me morda ravno takrat poklicalo k sebi, ko bi bila jaz zatopljena v modro nebo. Ker pa se je čas odhoda mojega avtobusa sumljivo nesramno približeval, sem naredila državi še eno grozno krivico, ki se je še sedaj sramujem. Ne vem, kaj mi je bilo, pač spomnila sem se na mojo Lisko doma, ki jo zjutraj nisem čisto do kraja zrlitela in si res nisem mogla privoščiti, da bi prišla domov s popoldanskim avtobusom. Pa sem šla, kar tako po francosko.

Res sem bila rahlo zmedena, zaradi države in Liske, zato vas, rdečelasa država, lepo prosim oproščanja. Saj sem vam hotela to sama povedati, tudi nekaj skute sem imela za vas pripravljene, ko sem si naslednji teden vzela cel dan za vas, a vas žal ni bilo v uradu. Tista vaša namestnica pa ni pol fige vredna. Kot bi prodajala higienske vložke, mi je v nekaj minutah porinila v roke tisti dokument, ki prav verjetno sploh ni verodostojen, zato vas bom ob naslednji priliki prosila, ko boste imeli čas, da ga boste malo pregledali in popravili.

Vaša vdana in ponosna državljanka Pepca

Študentska kronika

Marčno dogajanje v in prav nič sušcu podobno, »Na« Štuku v MB smo Dravinjci družili in Improlegiki so odpekotali Malonogometasi so na Ljubečni. Nova prejela zakramente. Z običajno, je na svitlem zasijala 11. Moč inteligence. V Prostor so iz daljnega Grosuplja pripankrokali DDV. Okrogglomizci so razpravljali o enakih možnostih?! Digitalno perverzna Polona D. je bila na drugi strani DJ pulta. Konoplj(ne)znalci so morda izvedeli kaj novega. Raggae feni so v »Pju« dobili svojo dozo. Malonogometasi so sprobali domači asfalt. Improlegiki so zavili v revirje. Pika.

Mladi pevski zbor Eho pridno vadi in vabi na vaje in na www.geocities.com/mpz_eho.

okoli kluba ni bilo kajti...

se z Obsoteljci in pomerili v 4 v vrsto. Konjice. preizkusili parket generacija brucov je zamudo, kot

@pp75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
@031.404.146

Koncert skupine DDV v Prostoru

Kdo se bo naaprillil?

?6.4. /sobota/ 20^h, Prostor: Prvenstvo **4 V VRSTO**.

?12.4. /sobota/ 20^h, Prostor: IV. klubsko prvenstvo **4 V VRSTO**. Zmagovalce poleg slave čaka še zastopanje kluba v regijski reprezentanci:!

?13.4. Prevalje za avtobus! Prenočišče bo, stroški minimalni! Prijave do 8.4. na 031-404-146. Število mest je omejeno!

?19.4. /petek/ 20h: udeležba na festivalu **ŠTUNF**. Program: koncerti, gledališče, elektro art, zaključni turnir vseh študentskih klubov v malem nogometu.

Zbiramo potnike, šotor pri centru Lipa: **ŠENT ROCK 02 + Z**

GLAVO NA ZABAVO. Nastop množice bandov iz regije z gosti **Orlek**.

?20.4. /petek/ 20h, dvorana A.M.Slomška: **GLEDALIŠKA PREDSTAVA** Lavor teatra Minister v škripcih

Pričakujte še

1.5. /sreda/ **PRVOMAJSKI ZLET NA RESEVNI**. Gesla: impro, Eho, mjuzik...

3.5. /petek/ Prostor: **VEČER KONJIŠKE SCENE**

8.5. /sreda/ telovadišče Ilirije, Ljubljana: **ŠKISOVA** tržnica seveda s ŠKMŠ štantom.

11.5. /sobota/ šentjurski športni park: V. Športne igre košarka 3:3, mali nogomet, tenis (žrebane dvojice), ekshibicija

17.5. /petek/ Prostor: Improlegiki se vračajo v brlog.

Redno:

Uradne ure: petki, 15-17h, v MS servisu

Rekreacija: sobote, 14:30 - 16h, OŠ FM

Pevske vaje MePZ Eho: sobote, 10h, Prostor

ms servis
Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15 ; tel: 749 11 50

Šentjurske

NOVICE

ZA VSE NOVE ŠENTJURČANE

Občina Šentjur pri Celju, Mestni trg 10, 3230 Šentjur, objavlja

JAVNI RAZPIS

**ZA ZBIRANJE PREDLOGOV ZA
SOFINANCIRANJE PROGRAMOV »AKCIJE
MLADIH« V OBČINI ŠENTJUR PRI CELJU V
LETU 2002**

1. Predmet razpisa sofinanciranje programov »akcije mladih« je:

1.1 sofinanciranje akcij, ki jih bodo v letu 2002 pripravili mladi oz. bodo namenjene otrokom in mladini in niso sofinancirane iz drugih proračunskih postavk,

1.2 sofinanciranje specialnih izobraževalnih programov v tujini.

2. Na razpis se lahko prijavijo

pod točko 1.1

društva in organizacije, ki so registrirane v Občini Šentjur pri Celju, izjemoma pa tudi društva in organizacije, ki niso registrirane v Občini Šentjur pri Celju, vendar izvajajo svoje programe tudi za mlade iz Občine Šentjur pri Celju;

pod točko 1.2

fizične osebe s stalnim prebivališčem v občini Šentjur pri Celju.

3. Prijave je potrebno oddati za vsako akcijo posebej, na razpisnih obrazcih, ki so na voljo v vložišču Občine Šentjur (II. nadstropje - soba 37), na spletni strani Občine Šentjur: <http://www.obc-sentjur.si>, lahko pa jih naročiti tudi preko elektronske pošte na naslovu martina.ljubej@obc-sentjur.si

4. Rok za prijavo na razpis je

pod točko 1.1 **do petka, 19. aprila 2002.**

pod točko 1.2 **do porabe sredstev.**

5. Prijave pošljite na naslov: Občina Šentjur pri Celju, Oddelek za družbene dejavnosti, Mestni trg 10, 3230 Šentjur, s pripisom »javni razpis - akcije mladih«.

6. O odobrenih sredstvih bodo predlagatelji obveščeni s sklepom v 30-ih dneh po sprejetju občinskega proračuna za leto 2002.

7. Sofinanciranje občine bo največ

pod točko 1.1 do 50 % vrednosti posamezne akcije

pod točko 1.2 do 25 % vrednosti

Skupna vrednost sredstev namenjenih sofinanciranju razpisanih vsebin bo enaka višini sprejete postavke »akcije mladih« v občinskem proračunu.

8. Odobrena sredstva za sofinanciranje bodo predlagatelju nakazana po izvedbi akcije, ko bo le-ta predložil vsebinsko in finančno poročilo z dokazili.

9. Prednost bodo imeli programi, ki bodo vključevali večje število udeležencev (pri prijaviteljih, ki nimajo sedeža v občini Šentjur, bomo upoštevali udeležence iz občine Šentjur) in bodo financirani z več lastnimi sredstvi.

V primeru neizkoriščenih sredstev bo razpis ponovljen v mesecu septembru 2002.

Župan Občine Šentjur
Jurij Malovrh

D.D.V. je 50%

tekst ludwig
foto šentjurčanov Mato

PROSTOR

Kaj najraje posluša
PRIMOŽ PANGERL
atlet
1. Plavi orkestar
2. U2
3. Čuki

3
X
3

Kaj najraje posluša
MARTINA RATAJ
atletinja
1. Colonia
2. Nuša Derenda
3. GiGi D'Augustinio

Kaj najraje posluša
LUKA NOVAK
atlet
1. Queen
2. Vlado Kreslin
3. Bob Marley

LOJTRA

- 1 (2) SONCE NABIJA
- 2 (0) KLINIK
- 3 (1) RAZLOG
- 4 (0) SUPERMAN
- 5 (6) TATOO
- 6 (0) VISION OF PARADISE
- 7 (10) SAMO LJUBEZEN
- 8 (8) ŠLUK ŠLUK
- 9 (9) SIJAJ
- 10(7) LOVERBOY

Zablujena generacija
Siddharta
Nude
Zmelkoow
Big foot mama
Mick Jagger
Sestre
6 pack čukur
Dreamwalk
Niowt

ŠentROCK & ORLEK

KONCERTI

ŠENTJUR, Prostor. Že ob prihodu v Prostor se za grosupeljski bend D.D.V. ni moglo trditi, da so popolna neznanka. Kajti na televiziji se je že dalo videti njihov polomljeno - skozlani pank prvenec »Miss«. Zato v začetnem inkubacijskem obdobju pred koncertom, večkrat pomislim na ukinjeni študentski radio »MARŠ«. Vendar pa so drotarji D.D.V. v nadaljevanju koncerta detonirali vse svoje patrone in ponudili bistveno vsečnejše maličenje občinstva, ki so ga dodobra podmazali z redkeje slišanim več glasnim pevskim švasanjem. Ni kaj dodati, spodoben a na dolge proge tudi nasiten zalogaj znanih post-pankovsko adolescentnih priredb: Beatlov, Šiferja, Britney Spears, Scorpionsov..... za nostalgike pa Mežkovo »...ko boš prišla na Bled, boš moja punčka spet...« in rock klasiko »Have you ever see the rain« kulturnih CCR. Verjeti je, da gredo nemale zasluge razpitega večera tudi nosilcu rojstnega dne hvalevrednemu Lukatu in akciji »free pivo tonight«. . Medju, če ni plesala vsa raja. Drugi ugoden feeling tega večira pride nekje pod Čatrovim bregom, ko ob magistralki proti Slivnici zuboreče odtočim širi piksne laškega extazija-pardon takrat že unijonovega.

Košarkarski »čudež« iz Šentjurja

Po zmagi v Sežani so se šentjurjski košarkarji v začetku marca uvrstili med osem najboljših slovenskih moštev in s tem dosegli cilj zastavljen pred sezono. V prvem krogu nove lige so izgubili pri Slovanu v Ljubljani, v pokalnem tekmovalstvu pa so pred letos prvič polnim avditorijem v Hruševcu za 30 točk izgubili z Union Olimpijo. Kakšna je realna vrednost letošnjega rezultata?

Zagotovo vsaj presenetljiva, če že ne vsaj rahlo »čudežna«. Pred sezono je ekipa izgubila glavnega zvezdnika Živka Misiračo, na njegovi poziciji pa pridobila neznanega Nedžada Spahića. Resda se je po poškodbi vrnil Jadranko Čović, toda moštvo ga zaradi neudeležbe priprav in postavljanja visokih pogodbenih pogojev, ni sprejelo. Muhasti Šmarčan je tako ekipo zapustil že po nekaj krogih in takrat se je zdela, da bo Alpos Kemoplast bil hud boj za obstanek.

Toda z na papirju eno slabših, predvsem pa cenejših zasedb, je šentjurjski klub krojil vrh Hypolige. Večji del sezone je odlično delovala naveza Petrovič-Novakovič, dopolnjeval ju je neverjetno borbeni in »skočni« Kahvedžič, vsake toliko sta zablestela Kočar in Novak, solidno so odigrali Rovšnik, Ribežl, Andrej Maček in drugi. »Šentjur je nedvomno uspel kot košarkarsko mesto. Pred vsako sezono nas imajo košarkarski poznavalci za nekakšne »indijance«, toda znova smo dokazali, da ni vse v denarju in da je edino merilo rezultat. Menim, da je skrivnost uspeha v simbiozi med igralci, saj imamo odlično vzdušje v garderobi, kar se v največji meri odraža tudi na igrišču. Cilj smo dosegli, zdaj pa bodo še več priložnosti dobili mladi igralci, je šentjurjski košarkarski »čudež« ocenil trener Igor Pučko.

V tekmah proti Slovanu in Olimpiji pa se je zgodil še en »čudež«. Namreč, Nedžad Spahić, edini pravi

šentjurjski center, ki v večjem delu sezone ni pokazal veliko, je bil s 17 točkami obkrožen prvi strelec. Spahić v zadnjem obdobju treniranja dvakrat dnevno, z večjo minutažo in dobrimi igrami pa postaja vse bolj motiviran. Na zadnjih tekmah, vključno s prijateljsko v Zrečah (Šentjuračni so zanesljivo zmagali), pa veliko igrajo tudi mladi šentjurjski upi: Sebič, brata Maček, Ribežl, Đaković. »Začenjamo graditi ekipo za prihodnjo sezono, mladi igralci pa si lahko naberejo neprecenljive izkušnje in nekateri od njih lahko že v naslednji sezoni postanejo nosilci igre. Igramo lahko sproščeno saj je vseeno ali smo na koncu peti ali osmi, vsekakor pa gremo vsako tekmo na zmago«, je zaključil Pučko, sicer najboljši šentjurjski trener za leto 2001.

L. H.

Praznik športa 2002

Kje je publika?

Že tradicionalna razglasitev najboljših športnikov in športnih delavcev preteklega leta je tudi v Šentjurju postala praznik športa. Naj bi postala, kajti kljub temu, da smo v petek, 1. marca, imeli že peto tovrstno predstavo, še vedno to ni. Športa brez publike si namreč ne morem predstavljati, razglasitev šentjurskih športnikov leta pa takorekoč še vedno poteka brez večje množice tistih s tribun, ki so jim športni spektakli tudi namenjeni. Razen športnikov in športnih delavcev, če odštejemo župana in nekatere potencialne županske kandidate (Jože Artnak, Boris Zupanc, Marko Diaci...), skoraj ni bilo navzočih drugih navadnih smrtnikov. Vsa čast Slivničanom, ki so sorazmerno množično stali ob strani svojim fantom in dekletom tudi ta večer. Le zakaj šentjurski občani ignorirajo svoje športnike?

Letošnja prireditev, sicer še vedno dovolj razkošna in reprezentativna, je vendarle pokazala prva znamenja »utrujenosti«. Tako so najboljši športniki ostali brez nagrad, kar se ni zgodilo niti na prvih »amaterskih« razglasitvah, ki so jih organizirale še Šentjurske novice, scenarij prireditve je bil skromen, napovedovalka Novakova, ki se na šport ne spozna prav veliko, je svojo nalogo opravila po zelo hitrem postopku, ansambel Unikart iz Slivnice, sicer kapo dol pred to skupino petnajstletnikov in njihovo pevko Špelo, ki je brez dvoma bila prva zvezda večera, pa le ni bil povsem dorasel temu dogodku. In zanimivo, tudi sicer še vedno bogat ruski šank, čeprav se podarjenemu konju nikoli ne gleda na zobe, pravijo, ni bil tisto, s čimer so nas gostinci hotela Žonta včasih razvajali. Ampak, kljub temu, bil je prijeten večer, ki bi ga bilo škoda zamuditi.

Začelo se je z uvodnim govornim dvobojem med predsednikom Športne zveze Zvonetom Leskovškom in županom Malovrhom. Leskovšek je bil dokaj oster in piker, skoraj preveč za slavnostno priložnost, toda ker je razglasitev športnika menda ena redkih javnih priložnosti, da si olajša dušo, je bilo kar v redu. Povedal je, da se občina še vedno ni ujela s Športno zvezo glede organiziranja športa, upravljanja športnega parka, igrišč, zaposlitev profesionalnega organizatorja športa, proračun športu še vedno reže pretanke kose kruha... Župan Malovrh je bil očitno na takšno izzivanje dobro pripravljen in je svojega predgovornika »zmlel« s pripravljenimi številkami. Presenetljiva je bila njegova trditev, da daje šentjurska občina za šport 3% občinskega proračuna, med tem ko znaša slovensko povprečje 1,54%, torej enkrat več kot druge občine. Letos naj bi to zneslo kar 48 milijonov SIT in to brez investicij v šentjurske šolske športne prostore. Ta podatek bo gotovo še nekaj časa razburjal šentjursko športno sceno, ki bo trdila, da ni resničen.

Med najboljšimi športniki pravzaprav ni bilo veliko novih imen. Oba najboljša posameznika, slivniškega taekwondojevca Uroša Urleba in metalko kopja Martina Ratejevo poznamo že od lanskega leta, prav tako tudi invalidsko športnico Sabino Hmelina, atlete Pangerla, Novaka, Osetovo, alpinista Mlinarja, košarkarico Potočnikovo, pa košarkarje Kemoplasta, kakor tudi šahiste. Le košarkarice - pionirke so bile novinke, pa še od njih menda na prireditvi ni bilo niti ene predstavnice. Tudi med trenerji in vodilnimi Pučko, Drobne, Čede, Gazvoda niso dali veliko prostora novim ljudem. Le da so v primerjavi s prejšnjimi leti bili nekoliko pomešani. Kot vse kaže, šentjurska scena sploh ni tako široka, kot bi si kdo mislil, v samem kakovostnem vrhu pa se čvrsto držijo več ali manj isti ljudje. In se bodo še naprej. Pri tako ozki osnovi za izbor se postavlja vprašanje, ali je osvojeni sistem ocenjevanja, ki potem da toliko nominirancev in nagrajencev, za naše okolje sploh smotrno. Da ne govorim o dvomu v absolutno favoriziranje zgolj rezultata, brez upoštevanja celovite družbene vloge športnika v okolju. Pa čeprav so v SZ že letos glede tega malo »štrikali«, saj so na primer košarkarji Alpos Kemoplasta rezultatsko gotovo bistveno odmevnejši od šahistov, a so bili prvi le slednji. Razumljivo, plačani vrhunski košarkarski gladiatorji prav gotovo nimajo primerljive šentjurske športne scene, ampak to je že »štrikanje«, ki bo slej ko prej pripeljalo do zamer. Če že ni. V takem položaju ne morem mimo ugotovitve, da bi glasovanje bralcev časopisa, ali pa recimo obeh šentjurskih časopisov, vključno z internetno in še kakšno drugo anketo naredilo več za popularizacijo športa kot obstoječi uradni sistem.

F.K.

Športniki leta

Pučko

Potočnik

Urleb

Pangerl

Hmelina

Trener leta: Igor Pučko: 31-letni Celjan, ki je v mladosti živel tudi v Šentjurju, je eden glavnih akterjev renesanse šentjurske košarke. Ekipo je v petih letih z roba druge lige pripeljal med elito, kjer njegovi varovanci igrajo celo v ligi za prvaka.

Športnica leta: Martina Ratej: Martina Ratej že nekaj let žanje izvrstne rezultate v metu kopja in tako ime AK Koval in Šentjurja promovira po celi Sloveniji in širše. V letu 2001 je med drugim osvojila prvo mesto na zimskem DP, drugo na letnem članskem DP, s čimer je postala državna reprezentanka in ima potrjen mladinski razred slevenskega olimpijskega komiteja.

Alenka Potočnik: Simpatična košarkarica s Pešnice je kapetanka ŽKK Merkur Celje in je lani s svojim moštvom bila finalistka pokala in državnega prvenstva, nekajkrat pa je nastopila tudi v reprezentanci.

Nataša Oset: 20-letna atletinja iz Šibenika pri Šentjurju je na članskem pokalu Slovenije v teku na 3000 m osvojila drugo mesto, med starejšimi mladinkami pa je zmagala. V letu 2001 je nastopila tudi v dresu z državnim grbom.

Športnik leta: Uroš Urleb: Taekowondist iz Gorice pri Slivnici, ki se trenutno ubada s poškodbo, je bil v letu 2001 razred zase. Na svetovnem prvenstvu na Škotskem je osvojil odlično, a nekoliko nesrečno četrto mesto, na evropskem prvenstvu pa je bil 5.-8. S temi rezultati je dosegel status mednarodnega razreda po kriterijih OKS.

Viki Mlinar: je dolgoletni član Plezalnega kluba Rifnik. Lani se je podal v Ande, kjer je preplezal 6350 m visoki vrh Siula Grande.

Primož Pangerl: Atlet iz Loke pri Žusmu je bil tretji na članskem državnem prvenstvu v teku na 1500 in četrti v atletskem pokalu Slovenije. Zmagal je tudi na ljubljanskem maratonu in je član reprezentance.

Luka Novak: Slivničan, sicer študent športne fakultete, je zmagal na mladinskem DP v teku na 400 m, med člani pa je bil tretji. Je reprezentant in ima priznan mladinski razred OKS.

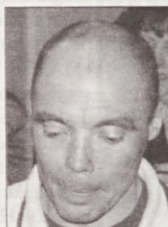
Invalidska športnica: Sabina Hmelina: Že tretjič najuspešnejša, zato je prejela pokal v trajno last. Osvojila je medaljo na evropskem prvenstvu v smučanju, postala državna prvakinja, s svojo ekipo pa je zmagala tudi v odbojki.

Ratej

Oset

Mlinar

Novak

Mali nogomet

"Haklerji" pričenjajo sezono

Prihajajoči vikend se pričanja tekmovanje v prvi in drugi občinski malonogometni ligi. 23 rekreativnih ekip se bo potegovalo za čast in slavo najboljših občinskih "haklerjev" in za nagradni sklad v skupni vrednosti 330.000 SIT.

Lanski prvaki Maratonik iz Dramelj

Letos bodo nastopile tri ekipe manj kot lani, obe najboljši drugoligaški zasedbi (ŠKMŠ Sokoli in Mladi forum) pa sta se zaradi neustreznosti igranja ob sobotnih terminih, odpovedali napredovanju. Tako bo v prvi ligi nastopalo 11 moštev, naslov prvaka pa bo branil Maratonik Marco polo

iz Dramelj. V drugi ligi bo nastopalo 12 moštev. Tekme bodo na malonogometnem igrišču v športnem parku ob petkih in sobotah zvečer, dogajanje pa bomo podrobno spremljali tudi v Šentjurskih novicah.

Skupni nagradni sklad letos znaša 330.000 SIT, najboljše ekipe pa bodo prejele tudi pokale. Prvi del lige bo trajal do konca junija, prvenstvo pa se bo zaključilo oktobra. Društvo za mali nogomet bo organiziralo tudi tekmovanje za Pokal Šentjurja, na katerega se je še vedno mogoče prijavit. Kot je povedal Franc Ploški, še vedno tudi niso opustili upanja, da bi se lahko v Šentjurju igrala zimska liga, zato bodo ponovno skušali pridobiti dvorano v Hruševcu, saj zdaj številni domači rekreativci pozimi igrajo v Celju in Rogaški Slatini.

L. H.

Šah

Najboljši Bertoncely

Mladi člani ŠD Lipa so konec februarja nastopili na DP v Rogaški Slatini, ki je potekalo v organizaciji našega kluba. Najuspešnejši je bil Vrbljan Aljaž Bertoncely, ki se je v kategoriji do 12 let uvrstil med najboljšo deseterico. Klemen Četina je le za pol točke zgrešil uvrstitev na evropsko prvenstvo, izkazala pa sta se tudi Grega Srdič in Željko Marič.

Ob bližajočem se Jurjevanju bo šentjurski klub v petek, 19. aprila, pri Kajzerju izvedel 3. Pokal Šentjurja, na sporedu bo redni mesečni hitropotezni turnir, članska klubska ekipa pa se pripravlja na začetek državnega prvenstva in na gostovanje v Puli v prvi polovici maja.

L. H.

Odbojkarice Planine prepričljive

Odbojkarice TVD »Partizan« Planina pri Sevnici so se prijavile v medobčinsko odbojgarsko ligo Šmarje, saj v občini Šentjur ni podobne lige, in prepričljivo osvojile prvo mesto. Tekmovale so z ekipami ŠŠK Šmarje, Rogatec, Rogaška, Salon Darinka in ekipo ŠD Šmarje.

Odigrale so 10 tekem in vse tekme dobile brez izgubljenega niza, kar je za rekreativne odbojkarice iz Planine velik uspeh. Vodja ekipe je Jana Doberšek, igralke so: Obrez Helena, Luskar Anka, Tovornik Alenka, Žibret Tina, Nassib Aurora, Nassib Sara, Žagar Katja, Žagar Lojzka, Lončarič Hedvika, Jager Olga, Jager Ana, Lokovšek Geli, Gračnar Milka, Bobek Mateja in Koprivc Polona. Zahvaljujejo se sponzorju Mera d.o.o. Šentjur, ki jim je priskrbel majice, vse ostale stroške pa so igralke krile same. Za uspeh, ki so ga odbojkarice Planine dosegle, jim iskreno čestitamo.

L.H.

Medobčinska košarkarska liga

Študentom lovorika – tretjič

V soboto, 16. marca, so z drugo tekmo finala končnice sezono zaključili v prvi Medobčinski košarkarski ligi. V finale sta se zaslužno uvrstili obe šentjurski ekipi, ki sta bili razred zase v sicer povprečni konkurenci.

Glede na tesne izide iz preteklih srečanj je bilo podobno pričakovati tudi tokrat. Prva tekma finala je to pričakovanje potrdila, saj je bilo do razpleta treba čakati do zadnje

minute. Na tekmi se je odlikoval igralec študentov Kristijan Martinovič, ki je dosegel kar 30 točk in bil nerešljiva uganka starejšim nasprotnikom.

V »revanšu« so študentje stopili na plin in že v prvi četrtini prišli na +15. Drugo četrtino sta zaznamovala sicer solidna sodnika, ki sta s piskanjem korakov povzročila »težke noge«. Veterani so bili v »statični« košarki boljši in ob polčasu celo povedli. V deveti minuti tretje četrtine je bil izid še tesen 52 : 53, zatem pa se je študentom »utrgalo«,

Rezultati tekem

1. tekma

ŠKK Šentjur : Šentjur 2000 87 : 82 (64 : 63, 46 : 43, 24 : 22)

2. tekma

Šentjur 2000 : ŠKK Šentjur 62 : 82 (52 : 59, 43 : 40, 14 : 29)

Strelci:

Šentjur 2000: Bokšan 18 (4x 3t, 2/3 p.m.), Jug G. 16 (6/6), Kolenc 11 (1/4), Gražlj 8 (2/3), Košak K. 4 (2/2), Škorjanc 3 (1/2), Prezelj 2

ŠKK Šentjur: Jančič 20 (4/5), Martinovič (1x 3t, 2/4), Vukmanič (1x 3t, 4/7), Kovač 14 (2/4), Antolovič 6, Jazbinšek 4, Potočnik 4, Perčič 2 (0/3)

veteranom, ki v nasprotju z mlajšimi nasprotniki niso imeli »klopi«, pa ni uspelo nič več.

ŠKK Šentjur je osmo leto tekmovanja v MKL tako zaključil s tretjo trofejo, ekipa Danila Razborška pa bo naslednje leto igrala na karto: v tretje ...

Dva nova prvoligaša

V prvoligaški konkurenci MKL bodo naslednje leto nastopale kar štiri ekipe iz naše občine. Obema šentjurskima se bosta pridružili še Ponikva in Planina, ki sta pretekli vikend odigrali prestižni tekmi za naslov prvaka v drugi ligi. Tako kot med sezono so bili tudi tokrat prepričljivo boljši igralci Ponikve, ki bi se že letos s podobno zasedbo lahko zavihteli visoko tudi v višjem rangu tekmovanja. Uvrstitev Planine je presenečenje sezone, vrednost ekipe pa se bo pokazala naslednjo sezono.

br

NAGRADNA KRIŽANKA

ŠENTJURJSKE NOVICE		REŽISER POLSKEGA RODU	PLOŠČAD V GLEDALIŠČU	EVGEN BERGANT	ŠENTJURJSKE NOVICE		ZAKONSKA ZVEZA (HRV.)	OSEBNI ZAIMEK	ARABSKI SREBRNIK	POUDAREK IKT	ULIČNE PRODAJALNE
AMERIŠKI PISATELJ (EDGAR ALLAN)	12			22	DEL ZADRA						
ČLANI ODBORA					GRŠKA ČRKA			8			16
ZGOLJ				MARTIN ANTON		6	ETIOPSKI PLEMIŠKI NASLOV	18			
ARTIKELJ				VADITELJ			PAMET				
DUŠIK	15	RDEČI KRIŽ	7		RIMSKA 1000		SKOPJE	21			
SREDIŠČE VRTENJA		LOVSKI PES			OD CVETA		TIHI IN ATLANTSKI				
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	ŠALEŠKA DOLINA	FINSKO JEZERO	KRALJEVINA V HIMALAJI	TEKOČI RAČUN	JOŽEF	DVA SAMOGLAS- NIKA	NAŠ NOGOMETAS TEL. ZVEZA NA LOKOMO- TIVAH	20			
NAŠ ČASOPIS											ZANIMIVE POJAVE
KOVINSKI TLAKOMER				13	IME IGRALKE PAPAS	10			NEMŠKA ENAJSTERICA		
BIVŠI POLITIK SAŠO			1	ZADNJA ČRKA	ZVEZA BORCEV		IRIDIJ		TLAČANSKO DELO	9	
ROTER- DAMSKI				PREDLOG	MAKARSKA		VENO TAUFER		ZDRUŽENA LISTA		
ZIDARSKA ŽLICA				NAJMANJŠA CELINA		14		23			ŠPANIJA
					RIMSKI POZDRAV	5	ZNANA OSEBA	11			
					RIMSKA 5		AVSTRIJA				

SLOVARČEK: POUDAREK - IKTUS; NEMŠKA ENAJSTERICA - ELF;

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izžrebani reševalci februarske križanke so Matjaž Gajšek z Grobelnega, Stanka Romih s Ponikve in David Vogrinc iz Šentjurja. Obvestilo bodo izžrebanci prejeli po pošti. Nagrade podeljuje "AHAC" iz Stopč

Lahko bi bilo res

Ne se prenačliti

Kje naj bi bil in kakšen bo šentjurjski Kulturni center, še župan in podžupan ne moreta prav vedeti. Če bo "ratal" skupaj s knjižnico na ulici Valentina Orožna, bo tam, če ne bo tam, bo morda zrasel na mestu nekdanjega združnega doma. Lahko pa tudi kje drugje. Treba je le počakati, da se pojavi in šele nato bodo občinarji pripravili svečano obežanje table in navdušujoč govor o še enem delovnem dosežku.

Vsi enkrat razumejo

Šola ni vse. Lep dokaz za to je primer občinskega svetnika mag. Kovač, ki se sicer diči s formalno najvišjo izobrazbo in v tem oblastnem organu, toda kaj ko ne razume niti kot pasulj enostavnega občinskega proračuna. Novopečena občinska finančnica Judita Methans ga je materinsko in učinkovito umirila: tudi v šoli je tako, da eni učenci zapopadejo snov takoj, drugi pa malo kasneje.

Hočejo vodo in ne praznih razprav

Marija Rataj in svetniki SLS so še enkrat pokazali, kako se učinkovito služi ljudstvu. Le zakaj bi delali analize porabe nekaj sto milijonov tolarjev, ki jih je občina v zadnjem desetletju porabila za vodovode, ko zato ne bo niti ene pipe več. Radovedni občinski svetniki (kot na primer Diaci) naj raje uživajo ob pogledu na pisano vodovodarsko shemo ter morda tudi sami prijavijo kakšen vikendaški priključek kje visoko na Grušah.

Cilji so

Predlog občinskega proračuna je škodljiv, brez vizije in strategije, brez jasnih ciljev, se je zgrozil predsednik LDS Jože Artnak. Artnak spet hudo pretirava. Proračun ima pošteno prepoznavne vizije in cilje - Malovrhovo zmago na jesenskih županskih volitvah.

Kako zapraviti 24 milijonov?

To vam bodo najbolj nazorno razložili v šentjurjski lekarni, kjer jim je poskus, kako veliko delati in malo narediti, pri tem pa kar nekaj zapraviti, popolnoma uspel. Zakaj so si otvoritev tega lekarniškega čuda prišli čoparativno ogledati vsi, ki v občinski zgradbi pomenijo kaj več kot malo? Bil je pač lep pomladni dan in greh bi ga bilo preživeti v prozaični pisarni.

Župan Malovrh - častni predsednik Zveze borcev

Na praznovanju na Resevni je navdušil zbrane borce, ki so mu takoj ponudili to zavirljivo funkcijo. Če bodo njegovo prilizovanje konkurenci spravljivo razumeli tudi tihi konkurent Čokl in njegovi soborci v SLS, bomo videli na jesenskih volitvah.

Hvala bogu, živa je

Marinka Vovk spet piše. Torej ni končala na filtrihi alpoškega krematorija in tako imamo Šentjurčani še vse šanse, da bomo imeli zbirni center za odpadke takorekoč pred nosom in nam klozja ne bo treba več voziti v daljni Bukovžlak oziroma v trdi temi v bližnjo hosto.

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA
CHAMPAGNE LUNETTES CRYSTAL 1987

VALENTINO
GIANNI FRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

TRGOVINA

Z ORTOPEDSKIMI IN MEDICINSKIMI
PRIPOMOČKI ŠENTJUR

KMALU Z VAMI IN ZA VAS

radio

Podsreda
87,6 MHz

Boč
93,7 MHz

ŠMARJE PRI JELŠAH

Studio

Centrala

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>

e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Tel.: 03 817 10 30

Tel.: 03 817 10 11

03 817 10 40

03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drofenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

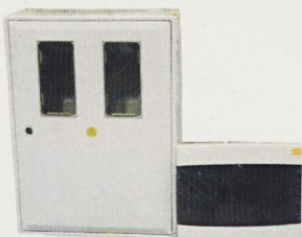

kabel PGP 3 x 1,5 **49.90,-**
kabel PGP 3 x 2,5 **86.90,-**

TURBOFLEKS CEVI **29.50,-**
RBC 20

*Vesele
velikonočne
praznike!*

ELEKTRIČNA OMARICA

zunanja **12.900,-**
notranja **2.499,-**

DOMOFON
instalacija na
obstoječi zvonec

15.990
SIT

od **3.800** SIT dalje

Slike so simbolične

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**Vesele velikonočne
praznike!**

**ZA NAKUPE,
KI SE SPLAČAJO!**

Celje - skladišče

D-Per

18/2002

5000010979,3

COBISS o

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

*Prijetne
in okusne
praznike!*

